

Szerelem , szeretet

e-antológia

© KÉK-FEHÉR KÖNYVKIADÓ, 2020

SZOHNER GABRIELLA

Hajnalpírban

-Ébredj kicsim! - szólsz szinte sűgva.

Fejem bűbjáig húzom a takarót. Nem kelek. Fáradt vagyok, és álmos. Pilláimon ólomsűyokat érzek, nem bírom nyitni a szemem. Fáj a fejem, és pillanatnyilag azt sem bánom, hogy nem érzem az ablakon beáramló friss levegőt. Hallgatom a neszezést. Víz csorog a csapon, kanál hangja egy pohárban, kávé t kutyulsz. Keverőt. Mint mindig, ha nem vagyunk otthon. Aztán kést fogsz. Zsemlet kensz, készűlsz a mai élményekre. Szendvicset készűtesz nekem. Szalvétát fűjsz lapokra, abba csavarod. Érzékin sóhajt a papír, s megadja magát az ujjaidnak.

-Elhűl a kávé!

Hallom a hangod. Puha, finom, és átölel. Nem kell a kávé. A szemem még mindig csukva tartom, a lábaim is felhűzom, minél kisebb legyenek. El akarok tűnni egészen, ne kelljen kimennem innen. Biztonságban vagyok. Nem akarom, hogy vége legyen. Jó itt. Jó ebben a bársonyos melegségben, a mocorgásod megvigasztal. A lelkemmel látlak is. Látom az este elkészített inget, a nyakkendőt, ami sosem maradhat le rólad, és látom a bizonytalan téblábolásod. Gondolkodsz, merjél-e szólni még. Nem akarsz bántani. Kényszeresen sétálsz, vársz rám. Várod, hogy keljek végre. A takaró alá nyűlsz, simogatsz. Érzem az illatod.

-Vár bennűnket Svájc! Halihó!

Nem megyek. Meg se mozdulok. Nem érdekel Svájc. Nem érdekel semmi. Elmémbe, bár nem akarom, mégis besettenkedik, ahogyan tegnap csodáztuk a pompázatos szűneket. A tűrkizt, a meseszép lilát, a harsogó zöldet, az utánozhatatlan kéket. Emlékszem, hogy az egész napi utazás és ámulat után úgy zuhantunk ágyba, mint két aszott farönk. Kis kifli, nagy kifli, megtaláztuk a helyűnket, és percekig nevtűnk az izomlázunkon. Két éretlen kamasz voltunk. Annyira jó volt így, olyan végtelenűl nyugalmas.

Most az ágyra űlsz, érzem a közelséged. A fényképezőgéppel babrálsz. Hallom egy gomb kattogását, visszanezed a tegnapi fotókat. Ellenőrzöd az elemeket. Egyik a földre gurul. Hirtelen mozdulsz az ágyon, utánanyűlsz. Aztán hallom, ahogyan az a rakoncátlan a helyére csusszan.

-Tényleg kelned kellene! Lekessűk a csoportot! Gyere csillagom!

Tűrelmetlenebb vagy. Jól van, na! Megyek már. Mozdítom a lábam, lassan bűjok ki a takaró alól. Lassabban már nem is lehetne. Nyűjtom a kezem feléd, de nem fogod meg. Most nem figyelsz rám. Szólítalak, nem válaszolsz. Még csukott szemmel simítom az ágyat, nem vagy mellettem. Mosolyognom kell.

-Most elbűjtál? Játsszunk?- kíváncsiskodom.

Hirtelen nyitom a szemem, hogy megtaláljalak. A valóság cafatokra szaggatja a szívemet.

Ez nem az, az ágy.

Ez nem az a szoba.

Ez itt nem Svájc.

Te már soha nem motozol mellettem, lelked eltávozott egy kósza báránnyel.

Könnyeim csordulnak. Hagyom, hadd fussanak szét az arcomon. Párnámat áztatják.

Kábultan kérdezek.

-Ugye te is emlékszel szívem?

Fenyőillattal érkezik, simogat, elringat a hangod.

-Most csak pihenj! Igen, igen, emlékszem. Várt bennünket Svájc. A nászutunk volt kedvesem.

Vallomás

Tudod, kedvesem honnan hiányzol a legjobban? Gyere, ülünk ide, és elmesélem! Most miért mosolyogsz? A házimunkára gondolsz. Emlékszel? Amikor egybekeltünk, négy gyerek szülője lettünk. Mint az orgonasíp, három lány, egy fiú. A legnagyobb dolgozott, három járt iskolába. Este jártunk haza, nehéz munkánk volt, ingáztunk. A vacsorával sem tudtam elkészülni este nyolcig. Hét végén négyszatyornyos enivalóval bumliztunk a buszon, te állva elaludtál a fáradtságtól. Igen, kellett a segítséged, a házimunkában. Aztán megvettük a házunkat, kerteset, romokban. Építkeztünk mi is, a gyerekeink is. Még akkor is sokat kellett segítened. Én pedig mentem veled téglát, cserepet hordani. Mire a gyerekek mind kirepültek, az erőnk elfogyott. Szétváltak a feladataink. Te a kertet, az udvart ápolgattad, kényeztetted a madarakat, a gyümölcsfákat. Nekem egyre kevesebb segítségre volt szükségem a házban. Mire nyugdíjasok lettünk, a házimunka egészen rám maradt. Nem bántam, jó volt így. Te minden ügyet elintéztél, én főztem, mostam, takarítottam. Szerettem, ahogy körülöttem kotnyeleskedtél, és szerettem, ha csak pihentél a kanapén, amíg vasalok. Nagyon hiányzol a házimunkából, de nem, nem a legjobban.

Tudod, kedvesem honnan hiányzol a legjobban? Újra nevelsz. A szemed cinkosan mosolyog. Értem ám mire gondolsz! Emlékszel az első éjszakáinkra? Egyikünk sem volt már fiatal. Mennyi félelmet, mennyi gátlást, mennyi múltunkból hozott démont küzdöttünk le, mire feloldódtunk egymásban! Aztán egész lényed beleégett a testembe, a lelkembe, csak gondolnom kellett rád és éreztem a kezed, a simogatásod, a csókjaidat. A féltő, szelíd, szerelmes együttléteink a hosszú évek alatt emlékeinkbe folydogáltak, de az a mély barátság, amivé szelídülni tudtak, örök társammá vált. A barátság nem is jó szó. Szimbiózist mondanék. Te értem voltál, én pedig érted. Mélyen szeretünk. Ma is kitöltasz minden bennem, és körülöttem keringő molekulát. Mindenhol ott vagy. Mindenben ott vagy. Rád gondolok, és érzek. Azt gondoltad, a szerelemből hiányzol a legjobban? Végtelenül hiányoznak ölelő karjaid, de nem, mégsem a legjobban.

Tudod, kedvesem honnan hiányzol a legjobban? Egyfolytában mosolyogsz. Hogy bírod? Azt mondod a szabadidőből? Emlékszel? Soha semmiben nem voltunk egy véleményen. Még az ízlésünk sem volt egyforma. Te a harcos dolgokat szeretted, a munkád is ehhez kötött, én a gyógyításban találtam meg magam. Te mindent megterveztél, én a váratlan dolgoknak sokkal

jobban örültem. Te gyűjtögetél, én gyűlöltem az ósdi darabokat. Soha nem néztünk egyforma filmet, nem olvastuk ugyanazt a könyvet. Te szívesen beszélgettél és ismerkedtél idegenekkel, én elzárkóztam. Hogy tudtuk szeretni egymás dolgait mégis! Mennyi támogatást, biztatást adtál az egyáltalán nem olcsó hobbijaimhoz! A te munkádhoz pedig milyen fontos volt az én véleményem! Uramisten! Mennyit beszélgettünk mindenféle dolgokról úgy, hogy még a világnézetünk sem volt ugyanaz. Te a biztosat, a láthatót, a kézzel foghatót, az anyagot imádtad, én az Istent. Mekkora vitatkoztunk úgy, hogy nem is veszünk össze. El sem tudom mondani, mennyire hiányzol a délutánokból, az estékből, a beszélgetésekből, de nem, nem a legjobban.

Még mindig nem tudod, honnan hiányzol a legjobban. Látom a mosolyodon. Miért nevisz? Komolyan kérdem! Még mindig nem sejtet? Látom, fogalmad sincs.

Emlékszel? Amikor először beszéltem neked a kétségeimről, a csírázó hitemről, legyintettél. Tisztelted a nézeteimet, szívesen vittél a templomba, de nem jöttél be velem. Megvártál, vagy visszajöttél értem. Elfogadtam a hitetlenséged.

Aztán nehéz időszak jött, betegségből lábadoztam, és megkértelek, maradj ott velem. Nem baj, ha nem hiszel, a biztonságom érdekében maradj. Maradtál, de demonstráltál. Meggyógyultam, és te valamiért mégis maradtál. Maradtál, sőt, egy idő után már nem csak misére mentünk együtt. Látod kedves! Innen hiányzol a legjobban. Abból a vasárnap esti egy órából. A templom padjából, az áhítat csendjéből hiányzol a legjobban. A könyörgésből, az imákból hiányzol a legjobban. A békeesség jeléből, a kézfogásból hiányzol a legjobban. Minden misén megszakad a szívem, hiányod kicsordul a szememből. Látod, most is sírok, pedig csak mesélek róla, csak elmondtam, honnan hiányzol a legjobban.

Elmondtam, s te még mindig mosolyogsz. Forró csókot lehelek okos homlokodra, a kedvesen csillogó, cinkos szemedre.

Az üveglap a fotód felett pár másodpercig tartja még ajkaim finom páráját...

F. PUSZTAI KAROLINA

*Fercsák Lászlóné 68-éves nyugdíjas vagyok. 48 éve kerültem **Gutorföldre**. Vissza a gyökereimhez, mert édesanyám gyermekkorában itt élt, Gutorföldre tartozó Gizella-pusztán. Két lánnyal, négy gyönyörű unokával és egy szerető férjjel áldott meg a Jóisten. Tizenhat évesen voltak az első irodalmi próbálkozásaim. Az élet úgy hozta, hogy 65 éves koromig a fiókomban találták magukat, a versek és a novellák. 2017-ben vettem a bátorságot és elküldtem az OMLIT-hoz. Az onnan jött bátorítás hatására újra a kezembe vettem a megsárgult papírokat. 2018 -ban a Kék- Fehér Könyvkiadó jóvoltából megjelent „Négy évszak a pusztán” kisregényem. Rátz Ottó tanár úr szavaival élve: Fercsák- puszta. Porszem a Föld golyóbisán. A Mindenség az egykor és a ma ott élők lelkében. Az itt élő közösség tiszteltére választottam írói névnek F. Pusztai Karolina nevet. Írásaim emlékek gyűjteménye, ahol felelevenedik a múlt, de megjelenik benne a jelen, amit örökségül szeretnék átadni az utódainknak.*

Együtt dobbanó szívek

Ötven év után az első karácsony volt az életemben, hogy nem a családi házunkban töltöttem. A lányaim nem hagyták, hogy odahaza egyedül maradjak. A fenyő illata és a meghitt este, amikor Petra unokám átnyújtotta az ajándékot a szüleinek, felidézte bennem az elmúlt tizenöt év eseményeit. Lányom és a vöm könnyes szemeit látva, végig gondoltam mindent, amit Petrával átélünk és átélünk. Ott motoszkált bennem a gondolat. Vajon Petra hogy mesélné el a vele történeteket? Én így emlékszem vissza.

Hogy is kezdődött minden?

A hó hatalmas fürgetegként zúdult a tájra, embert próbáló volt pár métert is megtenni. Az emberi akarat azonban mindent le tud győzni, ha életet akar menteni. Igen, egy életet, amely még bent az édesanya pocakjában, és onnét bentről a titokzatos és a legsodálatosabb világból kéri, hogy segítsenek neki. Olyan lidércálmom az egész, amikor előzőnap még mindent rendben találtak. S ma, ma, mint a villámcsapás ott van valami rejtély. Az ultrahangos készülék monitorán fájdalommal, kinnal felénk forduló, összefogott marokkal egy pocaklakó kér segítséget. Ordítana, ha tudna. *Segítsetek!* S elindul a harc.

Több száz kilométeren át a szakadó hóesésben száguldozik a terepjáró. Még szerencse, hogy hólánccal felszerelt jármű akadálymentesen teszi meg a távolságot, ami több száz kilométerre

rúg az otthon és a megbízható klinika közt. Megbízhatóságot fél évvel ezelőtt sajnálatosan az unokatestvér érkezése fedte fel. Útközben minden megváltozik. Folyik a magzatvíz. Irány a szüléset.

A szülőotthon lépcsője már megpróbáltatás a lányom részére. Lázasan az ismeretlen helyen egy ismeretlen szituációban segíteni kell az útban lévő kisgyermeken. Az órák lassan múlnak, mintha az óramutatók megálltak volna, pedig ketyegve mutatják a másodpercek múlását is. A baj nem jár egyedül. Nehéz, kegyetlen minden fájdalom, ami az új élet beköszöntését tartogatja. Hatalmas erő. Reménykedő anyai szív és felsír egy kislány. Betegen. Igen jól láthatóan igaza volt, hogy ott bent a pocakban segítséget kért. Magával hozott egy óriási keresztet. Fent csüng a vállán. Soha le sem teheti. Néha ha megroppan majd alatta, amíg az évei száma előre rohan, fel kell, hogy álljon! *Szerencsére a születése órájában erről sem ő, sem a hozzátartozó felnőt semmit sem tud.* Most szendereg, apró kis öklét a szájába veszi. Szemét alig résnyire kinyitja. Micsoda más világ, ami fogadta! Minden ismeretlen. A szagok, a levegő olyan, ami a bőréhez ér, mint egy titokzatos sejtelen. Lassan kell hozzászokni. Lassan, s akkor még nem is sejti, hogy neki még a szokottnál is lassabb lesz a szoktatás. Elindult az élet. Ott a kórházban, egy inkubátorban. Egy pillanatra az anya keze és hangja ott van vele, aztán valami furcsa melegség, ami egészen más, mint ami hónapok óta körülvette. Az ökle, meg az ujjai azok, amit bent a pocakban is elért, azok most is mellette vannak. Meg valami egészen más, ami apró gombszemével, sárga szőrrel borított testével felé néz. Soha sem moccan, csak van tőle a szemétől pár centire. Örökként egy kis plüss kacsa nylonzacskóba mellé téve, amit anya és apa helyett helyeztek a közelébe. Aztán mégis valami apró ágakban kinyújtott pálcikákkal odébb gurul. S ezek a pálcikák lágyan megsimogatják az arcát. A szájába dugnak valami kegyetlen ízű cafatot. Öklendezni kezd. Csak egyetlen csepp, ami ott úszik a szájában.

– *Le kell nyelni! Drágám próbáld meg?- könyörög az ismerős hang.*

Nehezen folyik le a nyelöcsőbe, aztán tovább. S jön az iszonyú fájdalom. Kiáltana, ordítana, újra meg újra.

– *Segítsetek!*

Nem erről álmodtam. Az apró pálcikák, amiről még sejtelve sincs, hogy azok egy másik ember tenyerének a végződése, ugyan olyan ujjak, mint az övé, amit a szájába vesz, amikor csak akar, felemelik. Viszik valahova, ahol minden újra sötét lesz. Megszűnik a fény, a hangok foszlánnyá hullnak szét. Petra teste lebeg. Semmit sem érez, csak van. Megáll az idő. Aztán egy zuhanás és újra ott a lágy hang, amit hónapokon át hallott a pocakban.

– *Itt vagyok melletted. Minden rendben.*

Biztonságban van. Az álmában is a felrévedő kar ölébe veszi, ringatja, vigasztalja. Aztán eltűnik, órákra, napokra. Iszonyatos a várakozás. Néha az idegenek épp azt várják, hogy sírni kezdjen, aztán zutty már be is teszik a szájába azt a furcsa ízű valamit. Öklendezik. Nem kell.

– *Csak pár kortyot!*

Kéri kedvesen, szelíden. Meleg, de nem akar lemenni a nyelőcsővébe. Érezi a különbséget, érzi, hogy nincs benne az anyai szívnek a dobbanása, az üzenete. S ez így megy napokon keresztül.

Végre, újra ott az orrában az illat. Ott van vele egy ismerős dobbanás. Egy kettő, három és több, sorjáznak és velük együtt ott van a meleg. Titokzatos gömbölyded meleg, amit a kicsinyke kéz érint. Ösztönösen szív és nyel. Egészen más minden pár korty, mint a szörnyű ízű cafatból, amit a szájába dugnak. Szívás és nyelés és párszor kortyolja az életet adó finomságot. Minden ereje elmegy csak a meleg és az ismerős dobogás marad vele. A meleg kéz végig simítja az arcát. Érzi a finom illatot. Pár perc és újra ott zakatol a fülében az inkubátor hangja. Vissza lett téve a meleg karokból. Szemében megcsillan a könny. Nem sír, csak vár. Megint várni kell, s addig vele marad a sárgás színű, fekete pontszerű valami. Kinyújtja a kezét. Nem éri el. Valami másik beleakad az újaiba. Húzza, vonja, hátha az a valami oda ér a szájához. Kézfejjével megpróbálja beletuszkolni a szájába. Ismerős, de hiába szívja, nem jön belőle semmi. Rágja, szívja, mégis semmi. Elfárad. A testéből lógnak a vezetékek, amik oda akarják kötözni az inkubátorhoz. Oda ahol csak sárga gombszemű van vele, meg egy rózsaszínű valami, amit kicsinyke öklével már biztosan betuszkol a szájába. Megnyugtatja. Egy időre igen. Vár! Egyre csak vár! Az álom átszalad a szeme előtt. Egy arc, egy hang egy illat, amit álmában is érez. Még nem tudja mi az, csak sejti, hogy biztosan hozzá tartozik. Régóta, nagyon, de nagyon régóta. Néha csendesen sírni kezd, panaszkodik. Gyötri az iszonyú fájdalom. Megint kihozzák a hideg szobába és megint visszatér a lebegésből. Megint nagyon, de nagyon vigyáznak rá. Most már nem fáj olyan iszonyatosan a hasa. Most már újra lecsorog a nyelőcsővébe egy pár korty meleg anyatej. Bebugyolálják. Kint a másik levegő, már nem olyan iszonyatosan nehezedik rá. Az ölelő kar viszi, mintha sejtene, hogy nem lesz hideg a szoba, nem jön a lebegés. Most valami egészen más következik. Homlokáról csorog a veríték, olyanná válik, mint egy kis ázott veréb. Valaki nézi. Csak a hangja ismerős.

– *Vigyétek vissza az ágyába!*

Aggódok érte, éppen úgy, mint nem rég, egy barna sejtelmes hang, amit biztosan felismert, a pocakból ismer. Igen a pocakból. Vajon ki Ő? Lágy és meleg. Aggódó és szeretetteljes. Hozzá tartozik, már többször hallotta itt a monoton gép mellett is. Egy két ölelés és simogatás és újra el kell válni. Megint jön a várás.

S itt a csoda, csak pár nap és mindig ott vannak körülötte az ismerősök. Igen már tudja, hogy együtt kell, hogy maradjanak. A kéz, amiről még nem sejt mást, csak a simogatását érzi, az ölelését. Megfosztja ruhájától, végig önti a meleg folyadékkal, ami aláhull a bőrén. Aztán meleg valami simogatja, szárazra törli. Kéri a kedves hang, a kezét, a lábát. Már nem érzi nehéznek a levegőt. Minden csak pár perc, mert a finom kéz betakarja testét bársonyos, selymes csodába. S újra ott a két kezében a gömbölyded édes melegséget árasztó valami, amiből szopnia kell. Az életben maradás a tét.

Valaki ösztönösen vezeti be a rejtelmekbe. S megszűnik körülötte a monoton hang. Egy mély barnás dörmögés megsimogatja, a keblére öleli. Nézi és rámosolyog. Idővel ez az arc olyanná vált számára, mint egy varázsló, aki minden fájdalmától megfosztotta. Aki, mindig

megvigasztalta, aki segített neki felvenni a harcot az életért. Az - az ember, akit doktorúrnak hív mindenki, aki vele együtt küzdött. Most átadja az ismerős illatot árasztó karok közé.

– *Anyuka és Apuka! Vigyázzanak a kislányára, most már hazavihetik!*

Minden szó boldogsággal önti el az ölelő karokat. Valami sós dolog rácseppen az arcára. Nem bánja. Már ő is ismeri ezt az ízt. Folyt már az ő arcáról is. De most ez más. Itt mosolyból áradón gurul szét az arcán annak a finom illatú lénynek. *Anyuka!*- hallja és már a szíve tudja, hogy akit mindig várt, és akivel összetartozónak az nem más, mint az *Édesanya*. Aztán ránéz a másik arc. Kezébe veszi és Ő is végig simítja az arcát. Ez kéz kicsit más, de meleg és szintén biztató. Az ismerős hang valamit megint mond.

– *Édesapád.*

Tehát két ember, akihez ő tartozik *édesanya és édesapa*. Ezt gyorsan be kell vésni a tudatába. Magában ismétli. Apa és anya. Nem sír, amikor valamibe beszorítják, betakarják és siklik valahol. Monoton hang viszi - viszi távol. Zötykölődik, megáll, majd az valami újra ringatja. Elalszik. S mikor felébred, nem mozog alatta semmi. Furcsa illatokat érez, titokzatos mosolygó arcokat lát.

– *Minden rendben, nincs semmi baj! Hazaérteztél. Szeretünk!*- mondja a nagypapa.

Petra síró hangján közli.

– *De van baj, de van! De van, de van!*

Igen még nem tudja megfogalmazni, még nagyon messze az idő, amikor rá ébred maga is a valóságra. Most csak a síró hangjából érteni meg, hogy Petra kimondja az igazságot.

– *Tévedtek, hogy nincs semmi bajom.*

A körülötte lévők vigasztalják.

Anyáék leteszik egy másik ismeretlen helyre. Itt is meleg levegő árad minden felől. Egy mozgó valami megfogja kezét, majd a lábát. Húzza, rángatja róla a zokniját. Érdekes érzés tölti el a lelkét. Ez az ismeretlen épen olyan, mint ő, vele egy vonalban moccan. Ránévet s az vissza. Olyan, mint egy álom. Lehet, hogy találkozott már vele valahol? Nem, de ismeri igen felismerte ez is hozzá tartozik. S minden egyszerre megvilágosodik, a csoda tovább tart. *Hazahozták*. Jól mondta az a hang. Ez biztosan *az otthona*. A meleg kéz, az ismerős illat, a gömbölyded rózsaszínűséget naponta többször foghatja kezébe. Finom meleg tej csorog le a nyelöcsövében. Ezt az anya adja, s közben ott dobban a szíve, úgy ahogy az övé is. Ütemesen egyenletesen. Megnyugszik. Néha megint sír, mert fáj belül valami. Rázkódik, nehéz a levegő. Köhög. Ismeretlen hideget tesznek a mellkasára. Forgatják, kalapálják egy tenyéren keresztül. Majd megint zötykölődik a titokzatos monoton hang mellett órákon át. Vigyáz rá egy ismerős, akit mamának mondanak. Az anya is ott van, csak ő az, aki zötykölteti. Néha hátranéz, megnyugtató, aztán újra csak az ősz haj hajol fölé. Kiveszik az ülésből, viszik valahova.

Megint ismeretlen hang, ismeretlen kezek dobognak a mellkasán, a hátán. S ő köhög, szörcsög, a melléből ki akar szakadni valami ott rekedt nyavalya. Gurul ide, oda, libabőrösre fagy. Fázik. S újra hatalmas ütések érez a testén. Újra elfogja a köhögés. S valami felszalad a szájába. Öklendezik. Pár perc múlva halja az ismerős hangot.

– *Ügyes vagy! Így kell, folytasd!*

S már nem is zavarja, hogy klopfolják a hátán. Még szemét ki sem nyitotta, amikor szájába dugják a valamit. Nem meleg, nem enivaló, ezt nem ismeri. Ebből ismeretlen levegő finoman szalad végig a légcsövén. Olyan jó, megnyugtató az érzés. S ez ismétli önmagát. Még csak egyet tud, hogy mikor jön a meleg finom édes enivaló, azt, megelőzi vagy követi a monoton zúgással kattogó gép hangja és a finom levegő. S ő szív, nyel és kifújja felesleget. S egyre többször egyre hosszabb ideig tart, de jólesik. Hagyja.

Aztán jön megint az elvállás. Sír ordít, nem találja a biztonságot. Elhagyta a hang, az illat, kéz simogatása, amit már ismer. Idegen furcsa zörejek, idegen illatok és a sötétség sem a megszokott. Hetek telnek el, mire eljön, hogy megint minden a régi, aztán újra eltűnik a szeme elől. S ez így megy éveken át. Az évek pedig vontatják egymást. Lassan ráeszmél a valóságra. A mindennapok küzdelmére. Az óra ott kattog az ágya mellett. A kis gép ott zug mindig, mindennap többször a széken. És ő szívja, és nyeli a sós, porlasztott levegőt. S jön a köhögés. Újra és újra. Időközönként megint ott az otthontól való elvállás a kórház várja. Hetekre megint az idegen emberek közt telnek az éjszakák. Nem sír, csak magában szipog. Egyedül, magányosan egy szobában. A másikkban többnyire sírnak a gyerekek.

S egy nap apával, anyával és a nagymamával elindulnak. Már ismeri az autó hangját, be van kötve szorosan a nagymama mellett. S hirtelen fejen lóg a semmibe. Apa kiugrik. Mindenkit kiszed az autóból. Kisebb horzsolások. Az őrangyal velük volt. Irány a kórház, a kistestvéért. Még nem tudja igazán milyen lesz majd a testvérel a napjai, de simogatja anya pocakját és várja. Szalad anyával fel a lépcsőn, hogy el ne késsenek.

– *Siessél, mert már nagyon kopog, a Sára ki akar hozzám jönni.*

Sára gyorsan siet az új világ felé. Őt is átöleli a két meleg kar, apa, anya és Petra mosolya. Egy hét és ott sír mellette a kiságyon. S ő nézi. Tudja, hogy onnét érkezett ahonnét ő, az anya a pocakjából. Kicsit más, mint, ahogy magát látja a tükörbe, de azt már tudatosan tudja, hogy többen vannak. Apa, anya és a testvére. Nőnek és növekednek. Együtt játszanak, csak neki nem szabad, hogy elmaradjon az a kataloló géppel porlasztott gyógyszer tütübe való leszívása. Milyen jó, hogy testvére csak nézi. Néha valami sajnálatot lát a szemében, aztán sietve magára hagyja. Elérkezik az idő és rájuk köszönt az óvoda, ahol sok a gyerek, de az anya ott a közelben. Ott van és viszi magához, hogy délben sem maradjon el a kezelése. Enni csak a kapszulák lenyelése után lehet.

Aztán jön az iskola, ahol anya mindent elmond.

– *Ez a kislány egy kicsit más, nem kell félni, nem fertőz, ha köhög! Csak...*

Valaki, mégsem tudja dolgokat követni. Az övtáskájában zörgő gyógyszerét pénznek véli. *Megdorgálja, hogy minek hord magánál ilyesmiket!*

Petra nem szól, csak odahaza kéri, hogy varrjon az anya egy új gyógyszertartót, ami elnyeli a kapszulák zörgését, amikor ő fut, szalad és játszik ugyan, úgy ahogy a társai.

S jön egy újabb szörnyű nap. Súlyosabb a tüdő állapota, mint máskor. Kórház. Intenzív kezelés. Elfogy az erő. Sápadtan csüggedve megint egyedül a kórházi falak közt. Szörnyűek az éjszakák, mert nappal váltják egymást, anya, apa és a nagyszülők. De éjszaka sötét van, csak kórházi fények világítanak. A könyvek, a mesék, amibe kapaszkodni lehet. Remegő ujjak alatt lassan formálódnak az ismert betűk. Amennyire lehet nem szabad lemaradnia tanulásban. Aggódás és félelem van mindenki szemébe.

– *Mi lesz veled?*

Petra csendesen vár. Megint vár egy csodára, hogy fel tudjon állni. Jön a segítség. Élő bárányok várják a nagyapáéknál.

– *Fel kell állni.*

Alig hagyja el a kórházat, már is a kezéből eteti a barnarackákat. Lassan minden a régi lesz. A testvérek együtt szaladnak réten, nevetnek, játszanak. Kergetőznek a nagyok és a kicsik, a testvérek és az unokatestvérek. Mindenki megint megnyugszik, a nagymamák és a szülők és maga is. Ilyen neki az élete. A könyvek, azok elfelejtetik vele a gép monoton hangját, amikor szívja reggel, este a porlasztott gyógyszert. A szobában ott a sós párat adó lámpa a másik készülék. Minden olyan, mint máshol, csak egy kicsikét más. Igen csak egy kicsikét más.

Az évek megint felléptek egy lépcsőfokot, maguk után hagyták a poros, zajos valósággal átszótt órákat. S megint jön a magány a kórházban. Napközben a nagyszülők, az apa az anya. éjjel a nővérek. Örökké ott a talány.

– *Most mindent megtettem, most miért nem jó?*

S rá kell jönni, hogy még mindig nem elég. Semmi sem elég. Furcsa kegyetlen a valóság. Újra és újra el kell menni az útra, a fehér köpenyes nővérek és orvosok közé. Felemelt fejjel. Ki kell bírni. S megint jön a biztatás.

– *Tudod, ez így van jól. Tudod, neked...*

Petra tudja, de mégis most már ki is mondja.

– *Miért?*

Nincs rá válasz. Vagy van, amit az orvos mond?

– *Egy szó a genetika. Cystás fibrózis.*

Nehéz, de vele kell élni. Nincs más út. A jövő és a boldogság felé egy út vezet, ha mindent betart. Naponta felé árad a szeretet, a családból áradó meleg. A mosolyról hozzá fakadó öröm, a szemekből áradó hit. S ő elrakja melyen szívébe, a lelkébe. A kis bugyor telni kezd, lassan tárolja el a szeretet. Egyre nő, egyre dagad és átöleli. Letörli a síró szemeket. Megfogja a remegő két kezét. Oltalmába veszi, a törékeny kicsinyke testet és felemeli. Fel egyre feljebb a fény felé.

S eljön egy újabb boldog nap. Kék búzavirág színbe öltözteti Petra törékeny alakját. Libben egy fiú karján. Lágyan lépked, mint egy tündér. Feszés háttal, sugárzó arccal és mosolyog. Mosolyog, mint egy tavaszi felhő az égen. Olyan a tánc, mint egy varázspálcával rajzolt folyó, ami egyre szélesebben, egyre gyorsabban, sebesebben, szalad a sudár, part menti fák alatt. Csak vége ne lenne. De vége van.

Petra megpihen, majd csendesen oszon át a folyosón. Egy pillanatra megáll. Előtte egy tükör. Nézi a vele szemben villanó tekintetet. S jön a köhögés, a fázás, a remegés. S megint kinyílik a kórházban az ajtó. Lassan folyik az infúzió. Cseppen alá a tartályból. Tíz napon át fehér köpenyes emberek hallgatják, hogy a tüdejében van e zöreje. S ő tudja jól, hogy mindig ott fog kopogni a hallgatón át az orvos fülében. Csak azt kell kívánni, hogy halkabb legyen, hogy csendesebb legyen. Legalább egy jó darabig. Megint a kezében a könyv, s éjszaka újra vele a magány. Most már tudja, hogy idő kérdése minden, és lelke újra repülhet kint a madarakkal, és holnap a testvérével a réten újra kergetheti a pillangókat. Ölébe veheti a cicáját. S hallhatja a csendes szavakat, amit már jól tud, hogy az anyáé. Várhatja a barna meleg hangon hívogató apa szavát. A kacagó vidám testvér másik szobán át elhalkuló, de néha hangos kiabálását. Az esti csillagok birtokba veszik az égbolt. Anya még egyszer megszorítja a kezét.

– *Bátorság! Mire jön, a Kisjézus megint velünk leszel.*

Minden nap vele van a remény, ami bátorságot ad. A kereszt az ő vállán nehéz, de nem rokkant meg alatta. Vinnie kell fel a képzeletbeli hegyekre, az erdőkön és a mezőkön át. Ma már tudja, hogy vele van a legnagyobb csoda a szertő család az érte dobbanó szívek. S ezek kísérik tovább és tovább egész életén át.

Kint hullani kezd a hó. Tisztán fehérén fedi be a földet. Egy cinege sárga kis fejével megkocogtatja a kórház ablakát. Nézik egymást. Petra keze alatt megreccsen a zár. Apró morzsákat szór az ablakpárkányra. Kistálba vizet tesz, éltető vizet. A cinege visszarepül, csipegeti a morzsákat. S ő érzi, hogy egy időre elfelejteti vele a madár a kórházi magányt.

S eljött a karácsony. Színes gömbökkel ékesített fenyőfa körül fogják egymás kezét. Testében szétárad újra az ismerős meleg. A fa alatt apró kis szívben van elrejtve a neve. Felveszi, megtapogatja. Érzi, hogy a titok nem más, mint egy könyv. Igen egy könyv, aminek a lapjain a sorjázó szavakkal megnyugtathatja a néha háborgó lelkét.

Cím: Két lépés távolság.

Erőt próbál meríteni a sorstársak életéből és szerelméből. Megfogalmazódik benne, hogy ő megélheti-e egyszer a szerelmet. Ad-e neki esélyt rá a betegsége? Rákérdez. A válasz egyértelmű.

– *Igen, ez az érzés neked is meg fog adatni.*

Hallja a dobbanó szíveket, az érte aggódó, lüktető zenét. A szeretetet, ami mindig átsegítette a kórház éjszakáinak magányán, a nehézségeken és testi fájdalomon.

Alig tudom Petráról levenni a szemem. Gondolatban visszaidéztem első karácsony estét, amit a nagyapjával töltöttem. Színes gyertyák égtek a fenyőn, együtt énekeltük a karácsonyi dalokat. A fahéj és mézeskalács illata bejárta szobánkat. A szerelem ott égett a szívünkben. Ez az érzés végig kísérte az éltünket ötven éven át. Imádkozni kezdtem.

– *Istenem, kérlek ad meg Petrának ezt a csodát, hogy emlékezhessen rá egy életemen át.*

Mire kiértünk az éjféli miséről szemerkezt a hó. Nem siettünk. Egy pillanatra megálltunk és felnéztünk az égre. A csillagokból hallottam a nagypapa hangját, az utolsó mondatait.

– *Vigyázzatok egymásra a szeretet, a hit és a remény vezesse az utatokat. Boldog karácsonyt!*

– *Boldog karácsonyt- suttoztam.*

Az én angyalaim

Régen, húsz évvel ezelőtt valami összetört bennem. Magam sem tudom, mi volt. Egy reggel arra ébredtem, hogy teljesen felesleges az életem. Végig gondoltam mindent, ami a hátam mögött volt. A megaláztatást, a szerelemet, a szenvedélyt, a csalódást, a gyötrelmet, a kétségbeesést és a sok munkát. Értelmetlennek tűnt minden. Fejemre húztam a takarót. Belebújtam a sötétségbe. Nem akartam látni a fényt. Semmit sem, ami az életre emlékeztetett. Sem a Napot, sem estét, a Holdat és a csillagokat. Semmit! Értelmetlennek tűnt. Pár óra múlva minden porcikám fájt. Gúzsba lett kötve a testem. A kezem és a lábam sem mozdult. Az agyam az annál jobban. Zakatolt benne a vér. A fülemben hallottam, ahogy végigszalad az erek mentén. Kész téboly fogott el. Tényleg miért is élek én a világon? Ki akartam gombolyítani életem fonálát. Gyerekként sokat voltam beteg. Akkor az apám adott reményt.

- Kinövöd, és mire katona leszek, semmire sem emlékszel.

Soha sem hagytak el az emlékek. Itt tornyosulnak most is az agyamban. Kiáltanak, ordítanak a fülemben. Fájt minden porcikám, egyre jobban fájt. Fekete köpenyében közelít felém a halál. Számomra most ez a legjobb megoldás. A sötétség és az elmúlás.

- Jó reggel, hasadra süt a nap - szól a feleségem.

Nem válaszolok, tetetem magam, hogy alszom. Hallom, hogy széthúzza a szobám ablakán a függönyt. megszokott a hang, ahogy végig szaladnak a fém kapcsok a karnison. Nem akarok

róla tudomást venni. A feleségem mellém ül. Végig simítja az arcom. Egyre közelebb hajol, érzem a leheletét, megpuszil.

- Baj van? Rosszul vagy, lázad van? Hívjak orvost?

Záporoznak a kérdések, én megrázom a fejem, meg sem akarok szólalni. Magamban kiabálom
- Hagyj békén, most menj, tedd a dolgod! Egy pillanat alatt érzem, hogy a hang sem jön ki a számon. Megrémülök. Mi történt? A feleségem felhajtja a takarómat, a keze végi szalad a mellkasomon.

- Megrémültél? Mindened csupa víz. A szíved!- kiállt fel.

Rám borul és hallgatózik.

- Össze – vissza dobog - jelenti ki.

Átölel.

- Szívem, szólok az orvosnak, valami nekem nem stimmel.

Rázom a fejem, de még mindig nem mondok semmit. Az agyamban zakatolnak a gondolatok. A tegnapi kísértés ott lebeg a szemem előtt. Akkor volt erőm ellenállni, de mi van, ha ma újra előjön. Megbirkózom vele? Teszem fel magamban a kérdést. A feleségem még most is ott ül mellettem. Látom, hogy sír.

- Fáj valamid?

Megerőltetem magam és megszólalok.

- Mindenem fáj, de legjobban az élet, szeretnék meghalni.

- Butaság, miért gondolsz a halálra? Még annyi mindent kell együtt megtennünk.

- Én már mindent megtettem, nekem az életből ennyi elég.

Látom a feleségem arcán a rémületet. Egykedvűen ecsetelem neki, a gondolataimat. Mikor, hogyan vethet az ember önkézüleg véget az életének. Mik azok a tények, amik meg is akadályozhatják. Megrémül. Olyan fehér lesz az arca, hogy el fog ájulni. Látom, hogy remeg. Alig tud megszólalni.

- Szeretlek, érted szeretlek, nincs itt még az idő, hogy elmenj. Kérlek, verd ki a fejedből a buta gondolatokat. Kellesz nekem, úgy ahogy vagy, betegen, vagy mit bánom én mit hoz még az élet. A részem vagy. Nélküled nem tudok levegőt venni. Szeretlek.

Ismétli többször. Tudom, hogy igazat mond, megpróbálom megnyugtatni.

- Én is szeretlek, de nekem ennyi elég. Fáj mindenem. Hónapok óta hiába viszel, egyik orvostól a másikig senki sem segít. Így nem lehet élni.

- A fájdalmadat meg fogom oldani. Segíték! Figyelj rám. Most elmegyek valahova. Sietek vissza. Maradj az ágyban! Megígéred?

- Meg - válaszolok.

Tudom, hogy gyorsan visszaér, addig nekem nem lesz időm, hogy cselekedjek. A tegnapi kísértést legyőztem, ma nincs semmi erőm. Figyelem az órát. Hallom, hogy kattann a zár. A feleségem visszajött.

- Öltözzünk, mindjárt itt a mentő.
- Minek?
- Elviszünk oda, ahol meg fognak gyógyítani. Sajnálom szívem, de el kell, ismerd, neked a lelked a beteg.
- A lelkem? Nincs azzal semmi baj.
- Azt majd meg fogja mondani az orvos. Muszáj, hogy meggyógyulj, nem veszíthetlek el. Még nem, érzem még nincs itt az idő. Segítetek, csak bízzál bennem.

Gépies mozdulatokkal felöltözöm. A feleségem még most is remeg. Soha sem láttam még ilyennek, pedig a hátunk mögött van huszonöt év.

Leülünk és várunk. Átölel.

- Annyira szeretlek, segíts, hogy meggyógyítsanak. Neked is akarni kell. Bocsásd meg, de nem hagyhatom, hogy butaságot kövess el.
- Ahogy szeretnéd.

Magam nem vagyok meggyőződve a dolgokról, de a feleségem simogatása, a bizakodása, amit látok a könnyei mögött, megnyugtat. Mire a mentő megérkezik, megadom magam. Vigyenek, ahova akarnak. Hogy mi lesz a vége? Nem érdekel.

- Mehetünk?- kérdezi a mentős.
- Igen- válaszolok.
- Rendben.
- A férjemmel szeretnék menni.
- Jól van.

Soha sem szerettem, ha más vezeti a gépjárművet, amibe ülök. Most sem volt ínyemre. Fél úton megszólalok.

- Visszafordulhatunk, mert a halálomon vagyok.
- Azt már nem, menjenek, tovább- közli ijedten a feleségem - nem fogsz még meghalni, melletted leszek. Szeretlek, hallod, amit mondok? Szeretlek.

Mindent hallok, csak képtelen vagyok válaszolni. A mentősök bekapcsolják a szirénát. Még ez is! Mérgeledöm. Mire beérünk a kórházba nekem már csak annyi. Ez az utolsó utam. Észre sem veszem már is tolnak a folyosón. Barna hajú doktornő fölém hajol.

- Jól van? Mondja mi a baj?
- Meg szeretnék halni - közlöm.
- Azt nem teheti, maga fiatal. Miért gondol a halálra?
- Mert utána már semmi sem fáj.
- Most fáj valamije?

- Mindenem.

Villan a szememben a fény, koppan a kalapács térdemen. Kérdések zúdulnak felém. Fejemmel integetek, igen vagy nem.

- Elfogadja a kezelést?

- Igen.
- Akkor máától az én vendégem lesz.

Magával szeretnék beszélni - szól a feleségemhez. Félrehajtom a fejem. Semmit sem hallok, csak azt látom, hogy sír a feleségem. A doktornő feláll, átöleli. Értem jönnek. A feleségem velem tart. Olyan sápadt, hogy én arra gondolok, hogy ő betegebb, mint én. Kinyílik az ajtó. Szól egy rádió. Még ez is, szalad át a fejem. Hol van a csend? A feleségem átöltöztet, kipakolja a ruháimat. Átvész egy nővér. Mintha egyre kétségbe esettebb lenne a feleségem arca. Rá van írva, hogy valami nem stimmel neki. Megfogja a kezem, érzem, hogy remeg.

- Remélem minden rendben lesz. Veled maradok, amíg lehet.

Az infúziós állványt az ágyam mellé tolják. Életvíz. Gondolom, mert napokig alig ittam valamit. Ki is száradhattam. Tudom, hogy rosszak a vénáim. Szerencsém van. Elsőre sikerül a beavatkozás. Csöpp- csöpp elindul a folyadék. Feleségem még most is kétségbe van esve. Most én próbálom vigasztalni.

- Minden rendben. Köszönöm, hogy segíteni szeretnél.

A doktornő megáll az ágyam mellett. Semmit sem tudok kiolvasni a szeméből. Én is egy munkadarab vagyok, fut át az agyamon. Ránéz a feleségemre. Részvét teljesen közli.

- Időben hozta be a férjét. Pár hónap és lábra fog állni.
- Hónapok?
- Lehet az rövidebb is, az férjén múlik minden. Magának lassan haza kellene mennie.
- Mindennap bejöhetek?
- A látogatási időben igen.

A doktornő kimegy kórteremből, még egyszer visszanéz. A feleségem fogja a kezem. Most is látok valami ijedséget szemében, pedig próbálja leplezni.

- Fiatalember nem lehetne halkabban szólni annak a rádiónak? Félek, hogy zavarja a férjemet.
- Miattam. Pár óra múlva már nem fogja zavarni.
- Addig is, ha megkérhetem.

A rádió hangja elhalkul. A feleségem feláll, hirtelen visszaül a székre. Megint kiül az arcára a félelem.

- Baj van?- kérdezem.
- Nincs - feleli bizonytalanul.

Egy darabig mellettem marad, aztán a nővér rászól.

- Mennie kellene.

- Rendben.

Feláll, lassan indul kifelé. Hirtelen megáll, látom, hogy nem tud odébb lépni. Visszaszalad, átölel.

– Szeretlek, kérlek, ne haragudj rám.

– Én is szeretlek.

A feleségem mindennap meglátogat. Harmadik nap fel tudok kelni. Borzasztó látvány fogad. Az ágyakon magatehetetlenül fekszenek. Láttam sok filmet. Feldereng egy, s nem akarom elhinni, hogy az ott látottak a valóságban is megtörténnek. Megpróbálok kimenni WC-re. Fogom a falon végig vezető korlátot. Minden lépésem bizonytalan. Mire visszaérek, érzem, hogy nagyon fáj a combom. Alig várom, hogy jöjjön a feleségem. Közben a viziten megmutatom a combomat. Az orvos ránéz és közli.

- Sajnálom ez az osztály a pszichiátria.

Most kezdem megérteni a feleségem kétségbeesését. Alig múlik el egy óra, amikor megérkezik. Mutatom a lában. Orvost hív, az nem akar szót fogadni. A feleségem hajthatatlan, kiabál, követeli a kórlapot. Hangosan megy a vita a folyosón. Végül a feleségem győz, mert az orvos kérdőre vonja a nővért.

- Miért adta be az injekciót bácsinak, ha látta, hogy gond van.

A nővér egyszerűen válaszol.

- Ki volt írva.

A gyerekeim jeget hoznak a combomra. Végre megérkezik egy másik orvos.

Fél óra sem teli el, robog velem valahova a mentő.

- Életmentés-hallom a telefonban.

Gyorsan betolnak egy műtő előterébe, mire a feleségem utánam ér, előkészítenek, Beszél az orvossal. A műtét elmarad. Valamit nem vettek észre a vizsgálatnál. Lokalizálják a trombózt. A feleségem megnyugszik. Visszaérünk az osztályra. Minden megváltozik körülöttem, mindenki nagyon kedves hozzám. Segítenek. A gyógyszereim is át lettek állítva. Már nem kell fognom a falat, ha kimegyek. A rádió sem zavar. Egyre többet beszélgetünk. Mintha mindenki ki akarná önteni a lelkét. Hallgatom őket. Szomorú emberi sorsok tárulnak elém. Az ablakunk alatt lévő fa életmentése, stb. Rájövök, hogy az én problémám eltörpül az övéktől. A szobatársaim tényleg hónapok óta vendégeskednek a doktornőnél. Várom a feleségemet. Délután boldogan, megnyugodva szalad hozzám. Átöleljük egymást.

- Beszéltem a doktornővel azonnal hazaviszlek, amikor csak lehet. Minden rajtad múlik.

Tudom, hogy nem csak ámit, hanem meg fogja tenni. Ebben a pillanatban éktelen kiabálás hallatszik a folyosón. Az egyik beteg berohan a szobába. Ami a keze ügyébe akad, azt dobálja. A feleségem kétségbeesve rám fekszik.

- Hozzátok a kutyát!- kiabál valaki.

Két tagbaszakadt férfi rohan a kutyával. Leteperik a tomboló beteget. Úgy ahogy van, ruhástól felteszik a mellettem lévő ágyra.

- Injekciót ne!- kiabálja.

Az orvos bevágja a hátsójába az injekciót. Pár pillanat alatt elernyed az ágyon. A feleségem még mindig ölel. Valaki észreveszi. Rákiabál.

- Menjen ki!
- Minek, hisz már nincs semmi veszély.
- Maga semmiről sem tud, megérti semmiről sem!
- Megértettem.

Éjszaka minden nagyon nyugodt. S én arról álmodok, hogy egy fehér ruhás angyal vigyázott rám. Repül felém egy szék, félresöpri. Mosolyog, nevet és meglebbenti a szárnyát.

- Vigyázok magára.

Olyan kedves a hangja, hogy egészen megnyugszom. Hallom amint átsuhan a termen. Visszanéz rám, mosolyog.

- Holnap is jövök - mondja - s én boldog vagyok.

Másnap elmesélek mindent a feleségemnek. Ő rám néz.

- Tudod, hogy tegnap itt voltam, amikor minden történt? Én védelmeztelek, de velünk voltak az angyalok. Kérlek, siess meggyógyulni, hogy minél hamarabb hazavihesselek.

Minden erőmet összeszedem. Éneklek a rádióval, végig járom a kórtermeket. Próbálok lelket önteni a betegekbe, s közben érzem az én lelkem is gyógyul. Alig várom, hogy jöjjön a feleségem. Megfogom a kezét. Kimegyünk az udvarra. A nap süt, virágillat van a levegőben. Ránézek az épület előtt lévő fára.

- Életmentő- közlöm.
- Igen még ez a fa is életet ment. Beszéltem a doktornővel hétvégén egy két napra hazaenged.
- Az jó lesz.

Alig várom a szombatot. Felöltözve ülök az ágyon. A lányom és a feleségem mosolyogva vezetnek ki a kórteremből. Minden majdnem olyan, mint régen, csak egy kicsit erőtlén vagyok. Odahaza érzem a meleget. Mindenki segíteni próbál. Nyugodtan telik el a hétvége. Már nem akarok meghalni. Tudom, hogy szeretnek, hogy fontos vagyok a számukra. Hétfőn visszavisznek, a doktornő kicsit kételkedik a feleségem szavain, valami mást akar belőle

kicsikarni, veszekedés, kiabálás, egyet nem értés stb. olyat, ami nem történt meg. Hallgat, aztán hozzáteszi.

- Végül is minden ki fog derülni.

Össze kell szedni magamat, hogy vége legyen a kórházi rémálomnak. Pár hét múlva feleségem kérésre hazaengednek. Lassan, de biztosan javulok. Az ölelések, amit kapok, talpra állítanak. Nem ver a víz, nincsenek rossz gondolataim. Kiülök, az udvarra hallgatom a madarakat, nézem bárányfelhőket. Az arcomat simogatja a nyári szellő. A lányaim kacaja boldogsággal tölt el. Ráébredek, hogy engem is körül vesznek az angyalok. Titkon figyelik minden lépésemet, s ha kell, simogatják a kezemet, letörlik a szememről a könnyeket. Tudom, hogy a kórház falí között is rejtőzködve röpdösnek ide –oda a láthatatlan angyalok. Harcolnak reggeltől estig. Fáradhatatlan küzdelmet vívnak. Hol sírva borulnak le egy eldugott zugban, hol örömtáncot lejtenek végig az üres és megkopott folyosókon. A szemeddel soha sem láthatod, csak a szíveddel érezheted a jelenlétüket. Némán suhannak az ágyad felett, észre sem veszed és melletted állnak meg. Egy pillanatra meg fogják a kezéd, megsimítják az arcodat. Szívedet ismeretlen melegség önti el. Olyan, mint a kegyelem. Valami varázslat, ami arra készítet, hogy állj a lábadra. Küzd önmagadért, az életedért.

Ketten az úton

/ részlet A szív, ami hazavezet kisregényből /

A napok szinte, alig mozdultak. A barátok hiába siettek Áron segítségére, hogy vigasztalják. Minden, csak a pillanat erejével hatott, amíg szólt a harmonika, nem zsongott a feje. Ha csend lett, nézte a plafont vagy kiment bámulni a csillagokat. A Göncölszekér, a Fiastyúk, a Sarló meg, ami ebben az évszakban látható volt, ott ragyogott a helyén. Különös, hogy nem látta azt az egy fénylő kis csillagot, ami mindig is keresett. Tudta, hogy egyszer már látta, gyerek korában, amikor a szánnal sietett a templomba, meg egy éjszaka mikor önfeledten korcsolyázott. Hová lett? Miért nem találja?

Pár nap múlva Áront egy képeslap várta.

„Letéptem ezt a hangszálat

Már tudhatod, az ősz halott

E földön többé sohse látlak

Ó idő szaga hangszáalak...”

Nagyot dobbant Áronnak a szíve. Kamilla! Be kell fejeznie a verset! Egyetlen sor és minden rendben lesz. Ez a sor visszahozza Kamillát. Mégis szép a tavasz.

Áron sietett a postára a képeslapra ráírta a befejező sorokat. „*Én várlak téged, tudhatod.*” Ezt a verset, csak Kamillának szokta elmondani, csak neki szólt! A képeslapot nem írhatta más. A kézírás Kamilláé. Találkozhatunk? Mi történt? Kamilla úgy tudja, hogy ő megnősült? A ki nem

mondott kérdések egymást követték. Igen, most megengedi Kamillának, hogy kimondja, hogy szereti. Most engedi, hogy vigasztalja, most közelebb engedi magához. Csak válaszoljon!

A posta gyorsan fordult, másik képeslap. Színes tulipánok.

Holnap este nyolc órákor várom magát a gimnázium előtt. Ott dolgozom szemben az intézetben. Kamilla.

Áron különös megnyugvást érzett. Visszakapja a kis hűgát? Azt a kis lányt, akit kettő éve Ő fogadott a hűgának, és azért váltak el, mert megnősül. Honét tudhatja, hogy mégsem vette el a menyasszonyát? Honnét? Ő nem üzent, nem írt, pedig akart, szeretett volna, de nem mert megzavarni Kamillát. Vajon mi történt, hogy Kamilla üzent? Hihetetlen volt minden.

Közeledett az este nyolc óra. Tiszta és csendes volt levegő, még a szél sem rebbent, a motor is egyetlen rúgásra beindult. Vitte, az Isten tudja miért, de alig indult el hazulról, háromnegyedóráig tartó út szinte elrepült. Áron leállította a motorját gimnázium előtt, az út szélén. Várt. Mindig precíz volt, most aztán tényleg nem szeretett volna késni. A szíve /egyre hevesebben vert. Feszülten figyelte, hogy kinyíljon az intézet ajtaja, ahonnan jött az üzenet. Mikor Kamilla megjelent az ajtóba, szólni akart. *Itt vagyok!* Nem jött ki a száján egy hang sem. Látta az úttesten közeledő autót, és azt is, hogy Kamilla rohan felé.

- Vigyázzon! El fogja ütni az autót!

Lelki szemeivel látni vélte, most mindennek vége! Nem érhet el hozzá Kamilla. Kitárta a karját, behunyta a szemét, nem akarta látni, hogy elüti a lányt az autót. A következő pillanatban önkénytelenül összecsukódtak a karjai és tartották Kamillát. Felsóhajtott.

- Drága kislány, annyira félttem, hogy elszállnak magával az angyalok.
- Miféle angyalokról beszél?
- Maga nem látta az autót?
- Miért? Milyen autót kellett volna látnom?
- Azt, amelyik majdnem elütötte.
- Mikor?
- Most.
- Te jó ég, én csak magát láttam, semmi mást!
- Azt észrevettem. Köszönöm Istenem, hogy megmentetted! Lehet, hogy nekem rendelték magát az égiek?

Áron törölgette Kamilla szeméből folyó könnyeket. Megcsókolta, s már tudta érezte, hogy ez egészen más, mint a búcsú csókja. Boldogság és melegség öntötte el. Felemelte a lány arcát. Próbálta letörölni a könnyeket. A két szempár, most nem reszketett, nem a bánat könnyeit árasztotta, hanem égett, mint a felkelőnap tüze. Kamilla örült, hogy Áron a karjaiba tartja, és itt van mellette. Ő Áron! Nem más csak Ő.

- Szeretem magát, annyira, hogy azt el sem tudom mondani! Olyan régen vártam ezt a percet, hogy kimondhassam, hogy hallja, hogy válaszoljon rá. A ligetben nem engedte, hogy megmondjam, most meg kell mondanom. Maga, tudom, hogy mégsem nősült meg.

- Tudja? Honnét és mióta?
- Pár napja! Szombat óta. Láttam a motorján a vonatból.
- Igen? Én éppen akkor magához akartam menni.
- Ha akkor odahaza keres, elkerüljük egymást. Szerencse, hogy megállította a rendőr.
- Én egyáltalán nem örültem az esetnek.
- Pedig hálát adhat a Jóistennek, hogy megállították. Tudja...

Áron megint Kamilla ajkára tette a kezét. Nem szól semmit, csak felcsatolta bukósisakokat. Kamilla felült Áron háta mögé. Egyáltalában nem bánta bárhová is viszik. Testét átjárta a meleg és nagyon, de nagyon boldog volt. A ligetben álltak meg. A kispad, ahol elváltak üres volt. Áron nekitámasztotta motort. Levette a bukósisakokat. Fogta Kamilla kezét, leültette.

- Itt váltunk el, most mondja, miért üzent!

Áron szerette volna hallani, hogy Kamilla még egyszer kimondja azt a szót, amit angyali üzenet volt a számára.

- Szeretem magát! Kislány korom óta. Nem tudtam. Csak, amikor elment, amikor azt mondta, hogy megnősül. Belefájdult a lelkem. Láttam, egyszer láttam, azzal a lánnyal. Kiabálni akartam, de nem jött ki a számon egy hang sem. Jött a barátnőm esküvője. Nem messze maguktól. Át kellett utaznom a falun. A vonatból láttam a motoron. A rendőrrel diskurált. Azt hittem megszakad a szívem. Nászágyat készítettük a barátnőmnak. Többen voltunk lányok. Ki kacagott az egészen, ki pedig sóhajtozott. Elképzelttem, milyen lett volna magával az első éjszaka. Látták rajtam, hogy elszomorodom. Az egyik lány, aki középiskolás koromban tudott a kapcsolatunkról, rám nézett, és annyit mondott.
- *Tudod, hogy Áron nem kötött házasságot. Agglegény maradt. Senkivel sem áll szóba a barátain kívül. Különbén jól van. Azt mondják a házépítését is abbahagyta. Keresd meg! Hátha a kis húgának elmondja a bánatát.* Ezen mindenki jót nevetett. Csak én nem. Én szerettem volna onnan elrepülni, mint a madár. Egyenesen a karjaiba. A három napos lakodalom alatt azon törtem a fejem, hogy tudnék magával találkozni. A zenész odajött hozzám. Talán látta a bánatom? Vigasztalni szeretet volna az biztos! Sajnáltam, hogy csak az álmomba tudok repülni, mert különben ott hagytam volna az egész lakodalmat.
- Maga álmába repülni szokott? Hogyan? A gondolat szárnyán, vagy min?
- A fenéket, csak úgy, egy suhanás, felszállok jó magasra és képzelje el, akkor semmitől sem félek, sőt akkor el sem ájulok. Ennyi!
- Látja, most nem álmodik. Repülni, azt, ahogy láttam akart. A szívbajt hozta rám.
- Nem akartam rosszat.
- Tudnia kell Kamilla, én soha sem nősülök meg!
- Három éve nevetve azt mondta, hogy én leszek a felesége. Tizenkilenc éves múltam. Dolgozom, tervezgetem a jövőmet. Kitudja, hogy még mi lesz? Azt tudom, hogy szeretem, s maga lenne az, aki a lelkemet meg tudná menteni. Nehéz gyereksorom volt. Sokat sírtam, nem találtam addig a helyem, míg magával nem találkoztam. Ha újra elveszítem, nem tudom mi lesz velem.

Áron Kamilla szájára tette a kezét, éppen úgy, mint régen ne mondja tovább a gondolatait.

- Nézze én elmúltam harminckettő éves, akár akarja, akár nem, ez a valóság. Az én életemben lányok jöttek és mentek, a kedvesem is más választott. A menyasszonyom, időközben rájött, hogy nem szeret. Ő is más választott. Maga meg olyan fiatal, előtte van az élet.
- De én szeretem! Nem érti! Szeretem magát! Olyan régen, amit maga még el sem képzelt.

Áron lágyan átölelte Kamillát. Tudta jól, hogy most akárhová vinné a lányt, az mindenre hajlandó lenne. Csábította a tavaszi illat, a zöld pázsit, a madarak éneke, a lány szellő. Nem engedett a csábításnak. Most nem, a nászágy még messze van. Talán lesz belőle valami, talán nem. Kamilla soha ne bánja meg azt az órát és azt a percet, akár az övé lesz, akár másé. Az utóbbi gondolat fájdalmas késszúrásként hatol Áron szívébe. Megint elengedi? Egy sebzett kis madárként most itt van. Mi lesz vele, ha kinyitja kezét, és huss, elrepül? Most mégis el kell, hogy engedje. Ha szereti, biztosan visszarepül, ha meg nem?

- Azt írta, hogy csak két órája van, aztán újra dolgoznia kell. Nem szeretném, ha elkésne. Most nem az édesanyja, hanem a főnökasszonya fogja megdorgálni. Megint miattam?

Kamilla észre sem vette, hogy elszállt az idő. Tényleg mennie kellett. Fáradtan és bágyadtan fogta meg Áron meleg kezét. Erőt adott neki. Olyan erőt, amit már régóta szeretett volna újra érezni. Kamillát szólította a kötelesség, mennie kellett. A motor jó helyen parkolt. Áron tudta, hogy annak semmi baja nem eshet, de Kamillára most vigyáznia kell. Átkarolta és vezette végig az úton, még csak Kamilla munkahelyének a bejárati ajtóig nem értek.

- Most már tudom, hogy hol talállak!- mondta.

Kamillának eszébe juttatta, hogy csak akkor tegezte le Áron, ha húgaként mutatta be. Megszeppent. - Most megint a húga vagyok? Én nem ezt éreztem, én nem ezt akartam! Kiáltotta volna, de Áron az úját, megint Kamilla szájára tette és azt mondta.

- Vedd tudomásul, hogy sokkal, de sokkal több vagy nekem, mint a húgom. Szerethetsz!

A csengőszóra a csecsemőotthon ajtaja kinyílt. Áron elengedte Kamilla kezét.

- Most menj! Ezek után, ha úgy gondolod, csak üzenj.

Kamilla szédülten rogyott le a folyosón lévő székre. Szerencséjére, a legjobb és legszeretettebb munkatársa volt az éjszakás nővér. Nem faggatta, csak annyit kérdezett.

- Áron volt!
- Igen Ő!
- Most megmondtad neki, hogy szereted?
- Meg, de nem biztos, hogy elhitte. Tudod ő harminckettő, én meg tizenkilenc éves vagyok. Anyám szerint az apám lehetne. Nem tehetek róla, én akkor is szeretem.

Ezen az éjszakán ketten teljesítettek szolgálatot, amikor csend volt beszélgettek, gyermekkorról és a jövőről. Kamilla már nem ábrándozott, hanem elszánt akarattal és erővel harcolni indult a férfiert, akit szeretett, és akit maga mellett akart tudni egy életen át. Nem kérdezte senkitől, hogy milyen áron, még magától sem, csak akarta és tudta, hogy az övé lesz. Szereti és remélte, hogy Áron is szeret őt, még akkor is, ha nem volt ma este ereje, hogy kimondja. A szeme azonban mindent elárult. Látta Áron tekintetét. Kamilla mélyen véste a szívébe, melengette, ahogyan azt a kis lángot, ami akkor tizenhat évesen tudta nélkül kigyúlt.

A következő hetek némák voltak. Kamilla várt, Áron nem jelentkezett. Kamilla nem akarta Áront sürgetni, hátha mégis csak a kis húga maradt. Hiába mondta meg, hogy szereti? Talán nem hitte el? Kivárt. Meddig?

Az intézetben lévő gyerekek lefoglalták. Szeretetre éhesek, eldobottak voltak a szüleiktől. Az éjszakai műszakban az órák csigaléptekkel haladtak előre. Kamilla együtt tudott sírni most a csecsemőkkel. Szegény kis gyerekek, ezeket is elhagyták. Vajon találnak maguknak egy családot, aki befogadja? Túl korán kapták a pofonokat. Kamilla csoportjában volt egy kislány, Katica. Két és fél éves. Pár hónappal ezelőtt emelték ki a családjából. Ráadásul az édesanyja lemondott róla. Örökbe adható lett. Kamilla nagyon szerette, pedig megmondták, hogy nem lehet. Nem törődött vele. Kamilla éjszaka többször benézett Katica ágyába. Nyugodtan és békésen aludt. Titokban mindig adott az arcára egy éjszakai elalvást segítő puszit. Ez megnyugtatta. Csak észre ne vegye senki. Kamilla Katicát soha nem vitte ki láthatásra, ha az ő műszakjában örökbe fogadható gyereket kerestek. Fájt a lelke a kislányért. A leendő szülők úgy mustrálgatták a kicsiket, mint egy piaci árut. Kicsinyke emberek voltak, még akkor is, ha vérszerinti szülőknek nem kellett. Minden mosoly, amit az arcukra lehetett csalni, boldogsággal öntötte el Kamillát. Reggel az osztályátadása után az igazgatónő behívta az irodába.

- Azt első találkozáskor azt mondta azért jelentkezett nálunk az álláshirdetésre, mert nem volt lehetősége tovább tanulni. Ha szeretné, most segíték magának.
- Szeretném.

Alig mondta ki a szót, eszébe jutott Áron. Hazaérve fáradtan hajtotta le a fejét. Azt álmodta, hogy Áron vigasztalja. Kacag azon, hogy kétségbe van esve. Törölgeti a könnyeit. Nevetve ígéri, hogy meg fogja várni, ha felveszik az iskolába, a távolság vagy összeköti őket, vagy elszakítja. Egy két csók pedig nem a világ. Szeretheti onnét is, meg megszerethet ott mást is. Ettől, a kijelentéstől, hogy szerethet mást is, felriadt. Az óra csörgése már ébren találta. Van két napja, hogy választ adjon az igazgatónőnek, addig csak megfordul a levél, amit Áronnak írt.

Mielőtt elmegy hazulról a következő éjszakai műszakra, meg kell mondani az édesanyjának is a lehetőséget, amit az igazgatónő felkínált.

Édesanyám most a saját erőmből tanulhatok tovább. Ha kertész nem lehettem, talán gyerekkertész az lehetek.

Kamilla édesanyja örömébe majd kiugrott a bőréből. Ez nagyon jó hír volt a számára.

- Tudom, hogy nem felejtetted el Áront. A távolság, a távolság, majd el fog szakítani tőle.

- Maga tudja, hogy mit érzek Áron iránt? Nem a maga dolga, hanem az enyém!

Kamilla ki sem mondta, már megint kapott is egy nagy pofont.

- Neked soha nem jön meg neked az eszed! Áron az apád lehetne. Különben meg látott vele a nővéred. Azt hiszed, nem tudom, hogy találkoztatok? Szégyellheted magad, egy nősemmel randevúzol!
- Nem szégyellem! Nem is nősült meg! Megmondta, akkor, régen, amikor maga kiküldött hozzá, hogy én leszek a felesége!
- Ezt neked!

Kamilla arcán újra csattant a pofon.

- Ha magát ez boldoggá teszi, hogy megüt, nem bánom. Lesz idő, amikor maga meg fogja bántani ezeket a pofonokat. Nagykorú vagyok, önálló keresettel rendelkezem, amit meg be kell adnom a közös kasszába, beadom! Csak addig, amíg itthon lakom. Ha felvesznek az iskolába, el is fejthet!

Kamilla nem tudott sarkon fordulni, édesanyja hajánál fogva visszarántotta. Kamilla gondolkodás nélkül megfogta édesanyja kezét.

- Most már elég! Azt fogok tenni, ami nekem jólesik, még akkor is, ha örökre megbánom, csak még egyszer tudjak Áronnal beszélni!

Nem várt választ, felvette a kabátját, a táskáját, az udvarról visszaszólt.

- Majd jövök! Azt ne kérdezze mikor!

Kamillának a vonatra várnia kellett. Késett. Nem bánta, úgyis kavargott benne minden. Az, hogy mit mondott az édesanyjának? Csak félig emlékezett rá, inkább az arcán a pofonokat érezte. Szégyellte magát, hogy megfogta az édesanyja kezét. Tizenhat órája volt ahhoz, hogy leüljön benne minden.

Elhatározta, hogy az éjszakai műszak után el fog menni Annához a nővéréhez. Az mindig megértette. Ő is szerelemből kötött házasságot az édesanyjának az sem tetszett, s lám már mióta együtt vannak. Mindig boldognak látja, pedig nem könnyű az élete, alig múlt harminc éves, s ott futkos körülötte öt gyerek. Soha nem hallotta, hogy egyszer is panaszkodott volna. Ő választotta, hát ő is szagolgatta, azt a rózsát, amit neki szánt a Jóisten

Szomorúan adta át az osztályt. Szalad a postaládájához. Ma sem volt számára levél. Majd holnap, az még nem lesz késő. Ha meg nem ír Áron, meg nem is jön, tudni fogja, hogy el kell mennie az iskolába, ha sikerül a felvételi vizsga. Ahogy az este elhatározta nem megy haza. Minek, hogy megint elcsattanjon egy pofon? Kint a böjtiszél is elkezdett fűjni. Az időjárás jelezte közel van húsvét. Jó alkalom, ilyenkor bárki bárhová mehet, senki nem kérdezi meg, még feltűnő sem lesz. Felkeresi Áront. Meg kell próbálnia. Ha Áron szereti csak egy picikét is, meg fogja érteni. El fogja engedni a Fővárosba.

Megszólalt a csengő. Kit keresnek? Egy kisbabát tettek le az ajtóba? Pár nappal ezelőtt az éjszaka közepén Kamilla talált a lépcsőn egy táskába, törölközőbe begöngyölt kislányt. Micsoda merészség volt, csak úgy odatenni. Az is becsengetett, aki hozta, hogy megtalálják. Már megint neki kell egy másikra rálelni!

Kinyitotta a kisablakot, amin keresztül látni lehetett azt, aki be akart jönni, vagy, azt, ha valaki az intézet ajtajába letette a terhét, de úgy hogy őt senki se lássa, csak az otthagytott csomagot.

Áron nézett Kamillával szembe. Mosolygott.

**Az Országos Mécs László Irodalmi
Társaság**

antológiapályázatait a

<https://antologiapalyazat.webnode.hu>

oldalunkon is olvashatja!

DIÓSZEGI JUDIT

Ébredés

Valaha a világ csillagóceánján
Boldog volt a lélek, repült szelek szárnyán.
Boldogságra ébredt újszülött szívével
Érkezésekor még gyémántfénye égett.

Szeretet időzött minden porcikáján
Selyemvarázslatba szötte a világát.
Élte, tudta, miért érkezett a Földre,
Mély hitét tartotta, mély hitét éltette.

A feledés könnye érintette aztán
A szíve bezárult hamis ármány láttán.
Feltétel nélkül ő nem kapott figyelmet
Hamis tudás hátán érezhetett mindent.

Jó szó akkor éri, ha érdek teremti
Pénz pozíció az, ami ezt jelenti
A lélek fény ékkő, eladni való kincs
Elszívják a fényét azok, kiknek ez nincs.

A lélek megírta időn túl magának,
Bátor, és bármennyi sötét terhet elhagy.
A lány ölelésben feloldja a gondot,
Szíve szeretőjét felismeri bárhogy.

Szíve szeretője ölelése békés,
A vér sötét kínja megmérgezi ezt is.
Boldogság villan fel, béke és nyugalom.
Bánat és erőszak terem a haragon.

Féltékeny testvére önmaga kínjával
Mérget injekcióz, mar gonoszságával.
Nem nézi tétlenül lélek boldogságát
Kényszerít, erőltet fájdalmas rabigát:

A lélek rettegjen, bűn a boldogsága
Éltével játszik, ha önfeledten él ma.
Lassú méreg csepeg, irigység, büntudat,
Mellyel a harmónia halottá szakad.

A sötétség terem mindenhol a szívben
A lélek eltűnik, nem emel a testen.
Mindenki játéka, játszmája sikerül,

Hová tűnt a való? Tán egyszer kiderül...

A lélek erősebb. Szeretője szárnyán
Főnixként feléled, szeretet virágán.
Átlát már a világ hamis álarcain,
Leveszi magáét, eldobja és kacsint.

Széthullik a fénytől a kényszer bilincse.
Angyalával teljes, szeretve örökre.
A sötét vér szavának kínja elhalkul,
A rosszat betölti az igaz régi-új.

Lefoszlik az önző érdek gúzsfonala,
Elég igaz szívben hamis akarata.
Meggyszűnik a teher, mit a vér szava fojt,
Mely használta őt, de becsülete nem volt.

A sötétnek ajánlott lélek szabadul,
Szárnyal, a szabadságban, ragyogva, vadul.
A magasból nézve felfedezi láncát,
Összezuhan kicsit, tudva, kihasználták.

Szeretője ragyog, fénye meleg, édes.
Hitte mindig szívből, hogy a lélek képes
Önmagát legyőzve igaz szívű lenni,
Szíve szeretetét távolból meglelni.

Gazdagság, nyugalom, áldás zúdul rájuk,
Teljesnek érzik már az egész világot.
A két lélek harcát egymás mellett tette,
Hamis lélekrablók erejét elvette.

A világ szépsége, csillaga és lángja
Beborítja őket, összeboronálja.
Belső szépségükből egy egységet farag,
És amíg a Föld él, örökre így marad.

Karácsonyi mese

A könnyek különös homályba varázsolják a világot. Nem látszik a forma, csak a fények és színek mázolt kavalkádja táncol a bánat sűrű szövedékén keresztül, ellentétben az örömkönnyekkel. Ott semmit sem látunk, csak a fényt.

A lány ült az autóban és bámulta az út éjszakai valóját, elrévedt az összefolyó vörös és fehér színeken, melyet a könnyek szűrőjén keresztül látott. A fájdalom, amit érzett, kegyetlennek tűnt. Nem akart rosszat, csupán állandóan félt. Félt az emberektől, félt az érzelmektől, félt a csalódás fanyar ízétől, mely, mint a méreg, járta át már számtalanszor a testét. Nem akart mást, csupán biztonságra vágyott. Tudni, hogy azért szeretik, aki. Érezni, hogy ő is alkotórésze a világnak és nem potyautas valaki gigantikus játékában. Szerette volna hinni, hogy ő is számít. Kiadta legféltettebb titkait. Elhitt számtalan ígéretet, melynek közepében ő állt, s melyek a kimondott szavak nyomán szerte is foszlottak. S velük valahogy ő is megsemmisült apránként. A szeretet, ha igazán létezik, feltétel nélküli. Nem a szépségért, a pénzért, vagy az élvezetért születik. A lelkek fonódnak össze, s ez mélyen, legbelül gyökeret ver. Onnan tudod, hogy szeretsz, hogy ezt a gyökeret semmi sem tépi ki belőled. A legmélyebb szakadékokban, a legpusztítóbb viharokban is stabilan jelen van. Nem kell gondolkodni rajta, nem bújik el. Megül a melledben és tartalmad ad a szívednek. A történések pedig tőled függenek. Nem véletlenül szól a hitvesi eskü is úgy, jóban, rosszban... Ez csak akkor működik, ha ott van az a bizonyos gyökér.

Ez újra teremthet maga körül mindent, fönixmadárként működik. Visszaad hitet, bizalmat.

Kevés ember érez igazi boldogságot. Olyan érzést, aminek súlya van. Körülvesz, tartalmat ad, mégis pillekönnyű leszel általa. S ebben a lebegésben nyújt biztonságot, s melyet csak te engedhetsz be az életedbe.

A piros-fehér fénycsíkok kínzó monotonossággal suhantak tova.

Vajon mire számíthat? Megbánt sok mindent. Kimondott szavakat, fortyogó indulatokat, meggondolatlan tetteket. Arra gondolt, mi kellene ahhoz, hogy elfogadják. Jó-e, ha a feje fölött történnek a dolgok, bűn-e, ha beleszólást kér az életébe. Ha tudni akarja, mi miért történik, mi mikor és hogyan lesz? Ha nő akar lenni. Gondoskodó. Eszébe jutottak egy bölcs tanára szavai: - Egy okos férfi tudja, hogy a nők szája gyakran előbb jár, mint az „esze”. Ilyenkor bölcsen átvészeli az eseményeket, mert bizony, ha kisüt a nap, akkor annál melegebben semmi nem ragyog, és a saját napunk fénye ad nekünk életet. A felhőket pedig ketten teremtyük, s csakis mi oszlathatjuk el.

Fájt, hogy ő nem ragyoghat. Az ő fénye nem kell. Csak porfelhővel fogadták el, gúzsba kötve. Pedig a melegének erejét sokszor megérezhették.

A fény ijesztő dolog. Látszik minden. A formák nevet kapnak, az árnyékok élessé válnak. Nem kap szerepet a hazug sötétség, csupaszítva, őszintén él ez a világ. Félelmek nélkül.

Az éjszakai autózás véget ért. Ki kellett szállni. Fel kellett nézni. Be kellett lépni egy új ajtón.

A lány már nem érzett félelmet. A bánat könnyei kimosták azt is a szívéből. Fel merte emelni a fejét. A szobában a barátai voltak és mindannyian megölelték. Karácsony volt. Csillogó díszek, gyönyörű fenyő vette körül az apró Jézus képet. Azét az emberét, aki a szeretetet hirdette és a bűnök alóli megbocsátás reményét hozta el a Földre, s aki istenné vált a tettei nyomán az emberek szemében.

A kép egyszerűt üzent: az igazi szeretet megbocsát. S sokan vannak, akik szeretnek. Itt vannak veled.

A magány súlyos leple lassan elkezdett töredezni, s a könnyek között hirtelen átragyogott a fény...

BODA ZSÓFIA BORBÁLA, *Buksi*

Apa

/PUNDURKA versforma/

Apa kedves ember,
Anyának férje,
Mindig rendes,
Ad hitet.

Édesanyám

/APEVA versforma/

Az,
Anyá,
Ki neked,
Életet ad,
Mindig elfogad.

Édesanyám

/HAIKU versforma/

Élet angyala,
Szeret, félt, figyel óvva,
Jó Édesanya.

Szenvedély

A szeretet szenvedély,
Egy fergeteges jó hév,
Mi olykor-olykor jobban lángol és ég,
Mikor meglátjuk egymás tekintetét.

Hogy ne engedjük,
S ne várjuk azt, míg kihűl,
Olyat ember tégy,
Ami másnak jót ígér.

Ilyen lehet pusztán egy mosoly,
Mi tükröződik az arcokon,
Ilyen egy-egy kézsimogató,
Mi tenyerével oly forrongó.

A szenvedély,
A létezés,
Semmit sem kér,
Hisz nincs mit épp.

Csupa jóval Téged/minket ellát,
Reggel, este és délután,
Mindig-mindenhol, folyton-folyvást,
Légy boldog mit most szívem kíván.

OLÁH SZABOLCS

Csók a naplementében

Szabó Tominak nem volt sok sikere a szerelem terén életének húsz éve alatt. Általános iskolás korában nem nagyon érdekelte a téma, maximum néha elsütött egy-egy hozzá kapcsolódó poént. A gimnázium során volt pár próbálkozása lányoknál, ezek rendre kudarcra zártak. Korábban azt gondolta, hogy ezen a pocsék állapoton az sem változtat, hogy sikeresen felvették az egyetemre szülővárosában, Szegeden. Azonban ez a gondolat idővel megváltozott.

Az egyetem egyik lépcsőjén sétált épp a kijárat felé barátaival, amikor egy másik szak lány hallgatói jöttek velük szemben a lépcsőn. Úgy tervezte, hogy csak egy pillanatra néz rájuk, hátha meglát köztük egy ismerőst. A hat lány között nem volt ismerős, viszont Tomi szeme összetalálkozott az egyik lány tekintetével. A lánynak hosszú, göndör, mogyoróbarna haja, kék szeme, fehér, de nem túlsápadt bőre volt. Csupán egy-két pillanatig tartották a szemkontaktust, majd az megszűnt. Ez később egyre többször ismétlődött meg. Tomi és a lány, akit egyébként Annának hívtak, idővel már ismerték egymást látásból. A fiú korábban már próbálkozott lányoknál, mint említettem, sikertelenül. Anna viszont más volt, mint a korábbi lányok. Tomi meg se mert szólalni a lány közelében, ebből kifolyólag hosszú ideig nem is volt komolyabb kapcsolat közöttük köszönő viszonyból. A fiú maga sem értette, hogy pontosan miért is viselkedik így. Annáról alig tudott pár dolgot, azt is csak mások mesélték neki. Tudta, hogy a lány imád kalandregényeket olvasni és utazni. Tomi legszívesebben mindent megtudott volna a lányról, nem akart ilyen kis Annával kapcsolatos morzsákon tengődni. Egyszer se beszélgettek, valami furcsa érzés mégis erős szimpátiát váltott ki Tomiból a lány felé. Erős szimpátiát, melyből egy nap lehetne erős szerelem is. Erős szerelem! A fiú bár vágyott erre, nem mert kezdeményezni, így csupán egy-egy kósza mosoly jutott neki csak Annától a folyosón. Eltelt a Tomi első fél éve az egyetemen, már a második is szinte teljesen. Az az utolsó tanítási napok egyikén összeszedte a bátorságát és odament az eddig elérhetetlennek tartott lányhoz. Nem tudta megmondani, hogy mitől lett ehhez bátorsága. Tudta, hogy az ok nem az idő múlása, azt viszont nem, hogy igazából mi. A szituáció hasonlított első találkozásukhoz. A hat lány éppen lefelé jött a lépcsőn, a fiúk ezúttal viszont nem voltak sehhol. Ez volt a tanítás utolsó hetét megelőző péntek, annak is a kora délutánja. A fiú ott várakozott a lépcsőnél egy órája, Annára várva. Megszólította őt, hivatalosan is bemutatkoztak egymásnak és váltottak néhány szót. Ezután Tomi meginvitálta a lányt egy kis esti sétára a Tisza-parton. Legnagyobb meglepetésére a lány igent mondott. Ezután elváltak egymástól, de előtte még megbeszélték, hogy pontosan hol találkoznak majd este. Tomi boldogan ment haza. Ebéd után pedig rögtön készülődni kezdett a találkára. Hátrafésülte fekete, átlagos hosszúságú haját, felvett egy piros rövid ujjút és egy kék farmert, sportcipővel. Anna ott várta öt órákor a megbeszélt helyen. Fehér ruhát viselt piros pöttyökkel. Órákon át sétáltak és beszélgettek. Végre igazán megismerték egymást. Majd a naplementéhez közeledve megbeszélték, hogy leülnek egy padra a folyópartnál lévő sétányon, ahol megnézik a naplementét, majd haza mennek. A padon ülve még egy kicsit beszélgettek. A naplemente már majdnem véget ért, amikor egymás felé

fordultak. Közel ültek egymáshoz, arcuk között nagyjából húsz-harminc centiméter távolság lehetett.

- Nagyon élveztem az estét! – mondta Tomi.

- Én is. Örülök, hogy elhívtál! – érkezett a válasz.

Tomi közelebb hajolt a lányhoz. Jobb kezével megsimította Anna arcát, aki pedig gyengéden megfogta a fiú karját. Tomi közelebb hajolt és megcsókolta lányt. Megható és felejthetetlen pillanat volt a számára. A lenyugvó nap vörös sugara megvilágította arcukat, amint ajkuk összeforrt. Ebben a meghitt pillanatban Tomi úgy érezte, hogy Anna lehet számára az igazi, és az eddigi romantikus szimpátia pedig részéről épp átfordul szerelemmé. A csók után egymás csillogó szemébe néztek. Majd hirtelen történt valami. Tomi felébredt.

Ágyában fekve rájött, hogy az egész csak álom volt, vagyis mégsem, Anna és az iránta táplált kezdetleges szerelem, a megmagyarázhatatlan kellemes érzés létezik. A fiú megtörölte szemét, és tudatosodott benne, hogy az álomszerű este valóban csak álom volt. Viszont a dátum passzolt. A második félév utolsó hét előtti pénteke volt aznap. Eldöntötte, hogy nem teketóriázik tovább, a valóságban is elhívja Annát egy esti sétára.

Kora délután volt. Barátai már egy órája hazamentek, de Tomi az egyetem kijárat felé vezető lépcsőjének a szélén állt. Egyszer csak véget értek az utolsó órák is. A hat lány együtt jött le a lépcsőn. A fiú tudta, hogy eljött a pillanat. Bizonytalan volt, és félt az újabb elutasítástól. Viszont az álom erőt adott neki. Az vált az okká.

- Ha a szerelem fele olyan jó érzés, mint az álmomban, akkor ezt most meg kell próbálnom! – gondolta magában.

Anna sétált el épp mellette, még pont időben megérintette a lány vállát, aki felé fordult. Bemutatkoztak egymásnak, Tomi pedig végül elhívta az esti sétára. A lány legnagyobb meglepetésére igent mondott.

Az este jól alakult, szinte teljesen ugyanúgy, mint a fiú álmában. Még a csók is megvolt. Rövid időn belül összejöttek. Tomi pedig rájött egy dologra. A szerelem kétszer olyan jó érzés, mint amilyenek képzelte az álmában.

Kiadná saját költségén verses- vagy novellás kötetét?

A KÉK-FEHÉR KÖNYVKIADÓ segít Önnek!

Olcsón, gyorsan, precízen dolgozunk.

www.konyvkiadas.eu

Mit jelent?

*Mit jelent a szó szeretni,
ezt lehetetlen elmondani,
lelkünk mélyén kell érezni,
pénzért nem lehet megvenni.*

*A szeretet a legértékesebb kincsünk,
Nélküle szegényebb lenne életünk,
kopár pusztaság szívünk, lelkünk,
ha nincs kit önzetlen szeretnünk.*

*Minden embert ez hajt előre,
sarkall sok jó cselekedetre,
bátran nézzen a nehézségekre,
bátran tekintsen a rá váró jövőre.*

*Ennél az érzésnél nincs hatalmasabb,
ki birtokolja nincs nála gazdagabb,
vágyai nem teljesülnek hamarabb,
de az ő élete mindenkiénél boldogabb,*

*Merjünk hát szívből szeretni,
a jószág teremtő erejében hinni,
szobb jövőben reménykedni
békésebb világban fogunk élni!*

Szeress

Szeress, akkor is, ha nem vagyok veled
Szeress akkor is, ha nem foghatom kezéd
Szeress, akkor is, ha üres az életed,
Szeress, akkor is, ha bánat gyötri a lelked.

Szeress, ahogy azt gyermekként tetted,
Szeress, mintha ez lenne az utolsó perced,
Szeress, hogy megtisztuljon bűnös lelked!

Szeress, minden embert ebben az életben,
Szeress, hogy békét találj a szívedben,
Szeress, hisz erőt ad ez a nehéz percekben,
Szeress, s boldog leszel egész életedben!

A szeretet lángja

Világítson szívetekben a szeretet lángja,
öltözzön díszbe házatok tája,
ma van jézusunk születésnapja,
ki életünk megváltója,

A szeretet dicsőítője,
A békesség hirdetője
az emberiség vezetője,
tudja hol az ígéret földje.

A föld ,ahol nincs gonoszság,
csak szeretet és boldogság.
egy erény van, az igazság,
békés és boldog a világ.

Cseppnyi szeretet

Elég adni cseppnyi őszinte szeretetet
melegség járja át a szenvedő lelkeket
boldogság tölti el a magányos szíveket
felszárítva a fájdalmas könnycseppeket.

Néha nincs is szükség hangzatos szavakra
gyógyírt nyújtunk minden testi, lelki bajra,
mosolyt varázsoljunk a bánatos arcokra,
így emlékezve az elmúlt szép napokra.

Tárjuk ki ölelő, védelmező karunk
éreztetve mi mindig vele vagyunk,
ha távol élünk is rá sokat gondolunk,
hisz szereteteinkét örökké aggódunk.

Szeretetben teljék

Szeretetben teljék az újabb esztendő,
köszöntsön ránk egy reményteli jövendő,
ne legyen köztünk senki gyűlölködő,
oly rövid az együtt töltött idő.

Teremtsünk békés, szebb világot,
lássunk mások arcán örök vidámságot,
a gyermekek ne ismerjék már a
szomorúságot,
csupán a szívet melengető boldogságot.

Az ifjakban van minden reménységünk,
értelme volt oly sokat szenvednünk,
a napi gondjainkkal bátran megküzdünk,
ezzel számukra gondtalan életet
teremtenünk.

Látjuk gondtalanul ragyogó arcukat,
halljuk vidám, csilingelő kacajukat,
Érezzük szeretettel ölelő karjukat,
elmondják örömeiket, bánatukat.

A legnagyobb ajándék az szeretetük nekünk,
mikor felnőnek is ott vannak mellettünk,
így hálálva meg, amit értük tettünk,
míg el nem szólít, az úr fogják a kezünk.

KÉK-FEHÉR KIADÓ

Kiadná saját könyvét?

MI segítünk Önnek! Gyorsan, olcsón és pontosan dolgozunk.

Infó: www.konyvkiadas.eu

TÓTH ÁRPÁD (1886 – 1928)

Esti sugárkoszorú

Előttünk már hamvassá vált az út,
És árnyak teste zuhant át a parkon,
De még finom, halk sugárkoszorút
Font hajad sötét lombjába az alkony:
Halvány, szelíd és komoly ragyogást,
Mely már alig volt fények földi mása,
S félig illattá s csenddé szűrte át
A dolgok esti lélekvándorlása.

Illattá s csenddé. Titkok illata
Fénylett hajadban s béke égi csendje,
És jó volt élni, mint ahogy soha,
S a fényt szemem beitta a szívembe:
Nem tudtam többé, hogy te vagy-e te,
Vagy áldott csipkebokor drága tested,
Melyben egy isten szállt a földre le,
S lombjából felém az ő lelke reszket?

Igézve álltam, soká, csöndesen,
És percek mentek, ezredévek jöttek -
Egyszerre csak megfogtad a kezem,
S alélt pilláim lassan felvetődtek,
És éreztem: szívembe visszatér
És zuhogó, mély zenével ered meg,
Mint zsidbadt erek útjain a vér,
A földi érzés: mennyire szeretlek!

Hófehérke

Igen, ez csak vers: lim-lom, szép
szemét,
Játék, melyet a halk gyermek, a Vágy
Faragcsál, s olykor lustán félbehágy,
S merengni húnyja álmatag szemét.

Most ezt faragta: kis szonett, setét
Szavakból ácsolt bús ébenfa-ágy.
S ráfekteti gyengéden gyenge, lány
Szerelmem holt, virágos tetemét.

Pihenj, szerelmem! nézzenek a boldog
Élők, mint nyugszol némán, hófehérbe,
Tündérmeséim édes Hófehérje.

Ágyad szélén vigyázva üljenek,
Mint árva törpék, furcsa, bús koboldok,
S csendeskén sírjanak a halk rímek.

Boldog vagyok

Megmarkolom és nem eresztem,
Zöld és kék és sárga,
Fűszeres ízek olvadnak a számban,
Olvad az élet puhasága.
Nevetek és ölelem, mosolygok erősen,
Nem engedem, elbújok a kissé gonosz
örömben,
Abban is. Sokféle van. Virágoskert.
Nyílnak és nyílnak, a harmat rajtuk a fény,
nem a könny.
Ezer szeretés nyílik a szívemben.
Ölelem őket és velük örülök,
Mert ők vagyok most és csókjuk az én
csókomban is.
Igaz szót üzennek a szemek.
Szép emlék koppan a lépcsőkön,
Tüzem éget az utca kövén.
Otthagynom őket, az emlékeinket,
Lemásolva magammal viszem.
Büszke alak, ringok a zöldben,
Kitárt karom vonja be őket,
A természetet, melyről azt mondják,
Nincs többé.
Pedig itt van körülöttem. Bennem.
Nevet a naivitás és
Kéjesen sóhajt a virágszirom.
Illatát iszom és markolom,
Úgy, hogy ne fájjon.

Ihlet

*Édes emlék, el akartam
Szabadulni a világtól,
Másvilágba kerülve
Szárnyalt a szívem a láztól.
Szomorú emlék, mert nem lehetett
Valós, ide voltam zárva,
De veled a világomba beköltözhet
Múltamnak zöld ízű álma.
Velem hallgathatod a patak csobogását,
Nézheted emlékeim valóra válását.
Igazzá teszem a nem létezőt,
Magamba zárom a futó időt.
Maradj velem, kicsi idő,
Nem végeztem még veled.
Kel fel a nap, de el tudom kapni
A futkorászó életet.
Boldogság van minden falatban,
Egerekben és madarakban.
Ültem már faágon a hajnalt nézve,
Igaz, hogy az nem pont én voltam.
De én voltam mégis és talán leszek,
Ki lesi az útját az égbolton.*

Kincsem

Tudod mikor én rád nézek,
forrón izzik testem, vérem,
csordultig lesz szerelemmel,
s egy világ lakik újra bennem.

Öröm, mámor, szenvedélyek
uralják az egész létem.
Táncot járok az ég felett,
s a felhőkön megpihenek.

Azt képzelem, ez egy álom,
de tudom, hogy a valóságom.
Csókod nekem édes méreg,
szeretem az egész lényed.

Mikor vinne a rossz átok,
karod ölel, s nem hagynál ott.
Majd megcsókolod az én ajkam,
s nem engeded, hogy zuhanjak.

Ajándék

Azért jöttem, szeresselek,
életedet kiszínezzem,
boldog legyen földi léted,
szerelemmel fűszerezem!
Együtt szőjük az álmokat,
valósággá varázsolva.
Kacagjunk a világ felett,
hogy nekünk már mindent lehet!

Köszönöm, hogy lettél nekem,
most már tudom, szerethetlek,
Veled mindig szabad leszek,
szárnyaimat nem veszed le.
Tudod Te is, hogy mit érzek,
S emiatt így rabod leszek.
Nem félek már adni, Szívem,
hiszen tudok bízni benned.

Vágy

Körülötted forog minden gondolat,
pedig nem sem érinthettek soha.
A kezedet nem foghattam meg, noha,
mégis azt érzem, vadul szorítom azt.

Illatod is csak elképzelni tudom,
valahogy máris mámorba fojt.
Vágyom rá, érints, ölelj, csókolj!
Majd karod örök rabságába fogj!

Akarom, hogy Téged érezzek,
remélni, hogy el ne vehessenek...
Akarom, örömedet bennem leld!
Cserébe a szívemet kaphatod meg!

Azt akarom, hogy úgy szeress,
ahogy csak e világon lehet!
Akarod, hogy szemedben éljek,
S Te az enyémben hazaérj végre!

Tudom

Tudom, vad vagy, nem csak bátor,
kint a harcban küzdhetsz bárhol.

Tudom, lépted néha vétkes,
utad járod, de már védem!

Tudom, csontod sokszor tört el,
Sebeid még bekötöztem.

Tudom, szíved százszor vérzett,
meggyógyítom neked végleg!

Tudom, érzel, nem vagy távol,
már a hazád nem lesz máshol.

Tudom, vágysz már érintésre,
megérkeztem, vedd már észre!

Végzet

Szerelemtől izzott vérem,
mikor szemed megigézett.
Tudtam én az első percben,
életemet most elvetted.

Érintésed pont úgy vágytam,
mint koldus a lakomákat.
Mikor ajkad ajkamhoz ért,
édes csókod életre kélt.

Kínzó lett már minden léptem,
mit Nélküled tettem én meg.
Karjaidba szívem sodort,
ölelésed lett az otthon.

Ahogy te is, én is neked,
világon a legszebb lettem.
Féltett kincsünk, oly szép, drága,
soha senki meg ne lássa!

Ennél szebbet nem éreztem,
rettegtem, hogy elvesztelek.
Tudom te is ezt élted meg,
s végzetünk a szerelem lett.

Minden leszek

Én leszek a legerősebb bástya, ki mindentől
megóv.

Én leszek a leggyengédebb szellő, ki álomba
sodor.

Én leszek a legforróbb szenvedély, ki perzselve
csókol.

Én leszek a legvadabb vad, ki Veled együtt
harcol.

Én leszek a legfinomabb illat, mely magához
láncol.

Én leszek a legszebb gondolat, amely bűnbe
sodor.

Én leszek a legvétkesebb tett, amely tisztulást
hoz.

Én leszek a leghűségesebb rab, kitől szerelmet
lopsz.

KÉK-FEHÉR KIADÓ

Kiadná saját könyvét?

MI segítünk Önnek! Gyorsan, olcsón és pontosan dolgozunk.

Infó: www.konyvkiadas.eu

Vágyalom

(2020. 02. 17.)

Fejem és fejed alá
párnát húzok, s sírva
írom át minden szavát
annak, mit mondtam, írtam,
meg szívem minden dalát,
azt, kinek eddig hívtak.

Mert mind csak felesleges,
hiszen gondolatomat,
a vak lelki szememet
félrevezeti rólad,
ki szívemben szerelmet
gyűjtasz egyetlen szóval.

Fejed vállam támasza,
testem vékony testedé;
A falról az árnyakat
elviszi az esti szél
oda, hol zöld fák alatt
lelked tényleg -bennem- él.

Hullámok a tengerparton

Az autóbuszon minden ülőhelyet elfoglaltak az utasok. Többen álltak, de nem volt zsúfoltság. Az emberek jól látták egymást, bár különösebb érdeklődést nem mutattak a másik iránt. Néhányan olvastak, mások mobiltelefonjukat nyomogatták, és volt, aki az ablak felé fordította tekintetét, vagy gondolataiba merült. Jóképű fiatalember ült a két hátsó ajtó közötti ülések egyikén, és azon kivételek közé tartozott, aki érdeklődéssel fordult a többiek felé. Utazás közben kedvenc időtöltése volt, hogy megpróbálta kitalálni mások foglalkozását. Különösen a jegyellenőröket igyekezett kiszűrni, mielőtt azok felfedték volna magukat, és akcióba lépnek. Persze nem kerülték el figyelmét a szép lányok sem, szívesen nézegette őket, hallgatta beszélgetésüket.

A Zólyomi utcánál néhányan le- többen felszálltak. A fiú azonnal meglátta a csinos, tizenhét-tizennyolc évesnek tűnő lányt, aki kissé zavartan nézett körbe, és a busz közepén megállt. Hosszú fekete haja, formás alakja, könnyű piros nyári ruhája önmagában is figyelemreméltó volt, viselkedése pedig különös. Lopva tekingetett körbe, mintha keresne valakit, és ezt minden megállónál megismételte. Péter bizonyos volt abban, hogy azért viselkedik így, mert nincs jegye, és tart az ellenőrzéstől. A Sánc utcánál felszálló emberek közül kettőt is ellenőrnek vélt, ráadásul úgy helyezkedtek, hogy a lánynak esélye sem maradt egy jegy gyors kezelésére. Azonnal cselekedett. Gyorsan elővett egy jegyet tárcájából, és a karnyújtásnyira lévő készüléken érvényesítette. Az ellenőrök ekkor vették elő a karszalagot, igazolványukat, és éppen az elsápadó lány elé léptek, amikor a fiú melléjük ért.

- Itt van a jegyed szívem, nálam maradt, amikor leültem! - szólt mosolyogva, és szemével huncutul hunyorított egyet a megriadt ifjú hölgy felé.

- Ez a kisasszony jegye? Na, és akkor hol van a magáé? - kérdezte bosszúsan az ellenőr, mert azt gondolta - és ebben nem sokat tévedett -, be akarják csapni.

- Az én jegyem? Nos, természetesen az is nálam van. Parancsoljon: egy jegy, két jegy. Mindkettő kezelve, semmi probléma!

- Nem tudom, hogyan trükközött fiatalember, de ügyes! - biccentett elismerően a negyvenes éveiben járó férfi - Végül is nekem nem a nyomozás a dolgom. Két utas, két érvényes jegy, részemről rendben van. Ezúttal megúszták!

A körülöttük állók nem sokat értettek a jelenetből, de a békés rendeződés mindenkinek tetszett. A főszereplők csak álltak és nézték egymást, majd, amikor az ellenőrök már eltávolodtak, Péter halkán, kedvesen mosolyogva megkérdezte:

- Ebben a nagy izgalomban elfelejtettem, hogy hol akartunk fagyaltozni?

- Hát, nem is tudom! A Jégbüfében? - kérdezte a lány, majd pillanatnyi gondolkodás után hozzátette: „Szívem!” és egyszerre pukkadt ki belőlük a felszabadult nevetés.

A két pohár fagyalt lassan olvadozni kezdett a Jégbüfé asztalán. Péter csak nézte a lányt, aki egyre jobban elbűvölte. Nem akart megszólalni, nehogy valami ostobasággal összetörje a gyönyörű pillanatok. Rosszul indult a nap, úgy tűnt semmit nem tud elintézni. Az egyetemen a dékáni hivatalt zárva találta, a tanulmányi osztályon a titkárnő úgy vette át kérelmét, mint akinek semmi köze az egyetemhez, még kevésbé az ő berlini tanulmányaihoz. Barátja, ígérete ellenére nem kereste, és nem vette fel a telefont, a könyvesboltba hiába ment a keresett könyvért. Bosszúsan ült fel a buszra, már azt is megbánta, hogy eljött otthonról, amikor a Zólyomi utcai megállónál minden megváltozott. Felszállt egy lány, aki most itt ül vele szemben, és olyan szépen néz, hogy szinte el sem lehet hinni.

- Megengeded, hogy mondjak valamit kedves megmentőm?

- Persze! Nagyon szeretném újra hallani a hangod, és megtudni a neved. Engem Szentirmai Péternek hívnak.

- Marosvölgyi Kitti! - nyújtott kezet a lány, ami abban a szituációban annyira mókásnak tűnt, hogy újra elnevelték magukat. - Köszönöm szépen, hogy segítettél. Ne gondold rólam, hogy egy notórius bliccelő vagyok. Bérletem van, de otthon felejtettem. Mindössze négy megállót akartam utazni, és bízom a szerencsémben, de hiába. Az az, nem hiába, mert találkoztam veled.

- Amint felszálltál, észrevettelek! Nagyon szép vagy! Örülök, hogy így alakultak a dolgok, hálás vagyok az ellenőröknek!

- Zavarba hozol! - pirult el Kitti, mert neki is tetszett a jóképű fiú - Nem is tudom, mit mondjak.

- Mond azt, hogy ha megkérlek, szívesen találkozol velem máskor is. Persze csak akkor, ha nem jársz valaki mással.

- Kicsit gyors ez a tempó, de nem baj! Nem járok senkivel. Szívesen találkozom veled máskor is, kedves fiú vagy. Aztán majd meglátjuk.

- Akkor holnap?

- No, nem! Két hét múlva.

- Ne viccelj! Az alig van közelebb, mint a következő évezred. Nem tudok addig várni! Miért nem hamarabb? Mégsem akarsz?

- Mondtam már, hogy igen! Ne kételkedj bennem, már az első napon! Holnap elutazom a családommal Törökországba nyaralni, és két hétig nem leszek itthon.

- Én azt nem fogom kibírni! - nézett kétségbeesetten Péter és megfogta a lány asztalon pihenő kezét, aki azt nem vonta vissza.

- Hidd el, én is számolom majd a napokat. Negyedik éve megyünk ugyanoda, mindig a Kemel-tours szervezésében, és mindig remekül éreztük magunkat. Gondolok majd rád, és ha megjöttünk: felhívlak.

- Sajnos nincs más választásom. Felírom neked a telefonszámom, és...- hagyta abba Péter hirtelen a mondatot, majd szinte felkiáltott örömeiben - ott is fel tudlak hívni, talán még Wath'sApp-on is láthatlak!

- Ez remek gondolat. A szüleim miatt jobb lesz, ha majd én hívlak, amikor alkalmas. A papám nem túl barátságos az udvarlókka. Legyél türelmes, kérlek!

- Az leszek! Szívem! - tette hozzá boldogan, és vidáman összenevettek.

Péter addig integetett a busz után, amíg el nem tűnt a szeme elől a budapesti forgalomban. Még egy jeggyel megajándékozta Kittit, nehogy újabb lovagja akadjon. Boldog volt, nagyon boldog, hiszen nagyszerű lányra talált, és úgy érezte, ő is tetszik neki. Ebből szerelem is lehet - vélekedett -, és pontosan tudta: ez már nem rajta múlik! Csak az a kérdés, hogy Kittit mennyire érintette meg a találkozás. Két hetet várni a bizonyosságra, maga az örökkévalóság! Kibírhatatlan! Elgondolkodva ballagott az utcán, magában összerakta a mozaikokat. Törökország, Földközi tenger, Kemel-tours, holnapi indulás, két hét, és egyszer csak összeállt a megoldás: utánuk megy! Mobiltelefonján rákeresett a Kemel-toursra. Kellemes meglepetésére egyik irodájuk a közeli üzletközpont alagsorában működött. Egy perc türelme sem volt, azonnal indult.

Az irodában ketten dolgoztak. Az idősebb úr két ügyféllel foglalkozott, a fiatalabb, húsz-huszonkét éves hölgy - kitűzője szerint Magyar Sára - udvariasan, tegeződve fogadta.

- Szia! Miben segíthetek?

- Szia! Törökországba szeretnék utazni, mégpedig holnap. Úgy tudom, indul oda egy csoport.

- Hű-ha! Ez aztán a tempó. Várjál! Megnézem, mit tehetek. Hányan mennétek?

- Csak én egyedül?

- Egyedül?

- Bonyolult családi ok!

- Jó, hát nekem végül is mindegy. Már nézem is. - mosolygott a hölgy, és elmerült a számítógép böngészésében, bár olykor-olykor érdeklődve pillantott fel a csinos fiúra.

- Nos? Megtaláltad a csoportot?

- Megtaláltam, de nincs jó hírem. A szállodák közül még több is tudna vendéget fogadni, a repülőgépen azonban már nincs hely. Holnap semmiképpen sem tudsz utazni.

- Nem ugyanabba a szállodába megy mindenki?

- Nem. Az antalyai repülőtéren autóbusszal várjuk az utasokat, és mindenkit oda viszünk, ahol helyet foglalt. Lesz, aki csak fél órát utazik tovább, mások akár másfelet is. A mi irodánk tizenkét szállodával kötött szerződést, ezek majdnem száz kilométeres partszakaszon találhatóak. Gazdag a választék.

- Hát ez nagy baj! - keseredett el Péter.

- Várjál, látok itt valamit. Öt nap múlva Debrecenből indul egy charter gépünk, azon van hely. Melyik szállodába mennél?

- Melyik szállodába? - bizonytalanodott el Péter - Fogalmam sincs!

- Azt mondtad családi okból utazol, gondoltam a családot után. Hol szállnak meg?

- Ezt sajnos nem tudom! Meg tudnád nézni, hogy a Marosvölgyiek hová mennek?

- Megnézni megtudom, de erről nem adhatok felvilágosítást.

- Szépen kérlek, nagyon fontos lenne!

- Sajnálom, a belső szabályzatunk ezt szigorúan tiltja.

- Nézd, megmondom őszintén, egy lányt kell megtalálnom, meg kell tudnom szeret-e?

- Ez nagyon romantikus! Érdemes egy lány miatt, egy bizonytalan válasz miatt olyan messzire utaznod? Itthon is vannak csinos, független lányok. Még meggondolhatod magad. - hangzott a meglepő válasz, amelyet olyan hangsúly, és arcjáték kísért, hogy akár ajánlatnak is lehetett tekinteni.

- Igen, igen! Nagyon fontos lenne, és nagyon kérlek! Nem leszek hálatlan. - válaszolt kétségbeesetten Péter, és csak a kimondott mondat után döbbsent rá a félreérthető, meggondolatlan ígéretre, amire Sára azonnal lecsapott.

- Jó, kivételt teszek, bár az állásomat kockáztatom. Meg kell ígéred, hogyha nemet mond, akkor visszajössz hozzám.

- Rendben van, megígérem!

- Vigyázz! Tudni fogom, mi történik majd Törökországban. A legjobb barátnőm a kihelyezett idegenvezetőnk, aki az ott nyaraló magyarokkal foglalkozik. Az adataidat pedig ismerni fogom, hiszen azokat mindig el kell mondanod. No, lássuk!

- Igazán kedves vagy! – sóhajtott, és először nézett férfiszemmel Sárára. Kellemes, de elszántságot tükröző arc, rövid barna haj, határozottan jól állt neki. Nem tűnt sem soványnak, sem kövérnek, névkitűzője figyelemreméltó halmocskán díszelgett. Kívánatos nő volt, azonban Péter úgy érezte: nem versenyezhetne Kittivel. Egy kicsit ijesztőnek tűnt határozottsága, céltudatossága, de már nem volt visszaút.

- Marosvölgyiek a Mavi Deniz Hotelben szállnak meg, ahol nekünk már nincs szabad szobánk. Ne keseredj el, annak közvetlen szomszédságában épült a Hotel Altin Bulut. Ott még lehet szobát foglalni. Közös tengerpartjuk van, biztosan tudtok találkozni. Azt ajánlom, ne ronts ajtóstól a házba, előbb nézd meg kivel, kikkel van. A török tengerpart sok örömet és sok tragédiát látott már. - tette hozzá határozottan, és nem lehetett tudni, hogy mindezt a jó- vagy rossz szándék mondatja-e vele.

A foglalás adminisztrációs feladatait gyorsan elintézték. Péter sietve távozott, hogy az indulásig mindent elrendezzen. Magyar Sára irigykedve gondolt arra a lányra, akinek a kedvéért

ez a csinos fiú vállalkozott a bizonytalan kimenetelű utazásra. Egy cseppet sem bánta volna, ha csalódottan tér vissza Törökországból, és nála keres vigasztalást. Nem volt ez szerelem az első látásra, inkább kíváncsiság, és megmagyarázhatatlan féltékenység a nála sikeresebb ismeretlen vetélytársra. Elgondolkodva nézte a Debrecenből induló csoport névsorát, létszámát. Két szabad helyet látott.

A repülőgép késő este, menetrendszerűen landolt az antalyai repülőtéren. Péter még sosem járt Törökországban, kíváncsi volt az országra, az emberekre, a tengerpartra, de legjobban mégis a váratlan találkozás remélt boldogsága foglalkoztatta. A csoport fogadtatása úgy történt, ahogy azt Sára elmondta. Gertrúd, a kihelyezett idegenvezető, a társaság bérelt autóbusszával és annak török sofőrjével várta az érkezőket. A gyors névsorolvasás után elindultak, és rövid félóra alatt elérték az első szállodát. Nyolcan szálltak le, a többiek folytatták útjukat. Gertrúd mindig időben szólt kinek kell készülődnie a következő állomáson, és mindenkivel bement a hotelbe, segített a recepciónál.

Az Altin Bulutnál hatan készülődtek. Egy férfi, két hölgy három kisgyerek és Péter, aki akkor érezte először, hogy Gertrúd tényleg tudhat valamit. Sejtelmes mosollyal nézett rá, amikor leszálláskor kellemes időtöltést, és sok szerencsét kívánt. Erre volt esély, hiszen az elmúlt napokban kétszer beszélt Kittivel Wath'sApp-on, és kétszer váltottak sms üzenetet. Igaz, egyik sem volt hosszú, de reményt keltő. A lány elragadtatással beszélt a tengerről, a szállodáról, az ellátásról, ugyanakkor sajnálkozott, amiért hosszú időt kell várnia az újabb találkozásig. A második beszélgetést hirtelen szakította meg, mintha valaki megzavarta volna. Péter akkor ennek nem tulajdonított jelentőséget, a szigorú apa váratlan megjelenésére gondolt, akit Kitti még nem akart beavatni a titokba. Na, majd adok neki titkolózást - gondolta -, odamegyek egyenesen a szüleikhez, bemutatkozom, és... és majd meglátom mi lesz.

A recepciónál gyorsan végeztek. Péter kitűnő német tudásának köszönhetően nem volt szüksége Gertrúd segítségére, a hölgy a többieket pátyolgatta. Szerencséje volt, felár nélkül egyedül kapott egy kétágyas szobát. Erkélye a belső medencére nézett, de ezt egyáltalán nem bánta. A tengert úgysem egyedül akarta nézegetni. Már látta maga előtt, ahogy együtt gyönyörködnek a napfelkeltében, kéz a kézben sétálnak az alkonyati fényben hullámzó tenger mellett, ahogy fürdenek, úsznak a boldogságban. Aludni próbált, kevés sikerrel. Mindig a nyüzsgő, emberekkel teli homokos partról álmodott, ahol hiába keresi szerelmét, nem látja, nem találja. Aztán egyszer csak észrevesz egy sebesen száguldó motorcsónakot, amely magasban lebegő ejtőernyőt húz maga után, és az ejtőernyő szíjai között Kitti integet felé kétségbeesetten, mert egyre távolodik, egyre magasabbra emelkedik, majd eltűnik a szeme elől.

A nap első sugarai már ébren találták, legszívesebben azonnal indult volna, de tudta, ennek semmi értelme. Kicsi a valószínűsége annak, hogy Kittiék kilenc-tíz óra előtt lemennének a strandra. Első éves egyetemista korában érzett olyan szorongást a gyomrában vizsgák előtt, mint most. A három év alatt szerzett rutinnak köszönhetően ezt az érzést már csaknem elfelejtette, de most újra itt van. Kedvetlenül ment a hatalmas étterembe, elámult az óriási választékon. A szokásos szállodai virsli, tojás, felvágott kínálat mellett, sajtok, frissensültek, grillezett ételek, péksütemények, palacsinták, édességek, gyümölcsök, különböző italok várták a vendégeket. Mindenütt vidám, mosolygó emberek. Néhány magyar, német, holland, de

legtöbben az oroszok voltak. Péter az egyik hat személyre terített üres asztalhoz ült, mert a többenél már mások reggeliztek. Nem akart senkit sem zavarni, de leginkább egyedüllétre vágyott a gondolataival. Ebből nem lett semmi, mert néhány perc múlva, az esti érkezéskor vele együtt leszálló fiatal hölgy lépett hozzá négy-öt éves kisfiával. Elnézést kért, és megkérdezte leülhetnek-e hozzá reggelizni. Az udvarias, barátságos választ örömmel fogadta, és letették csészéiket.

- Igazán nem akarok visszaélni a jóságoddal - tegeződött rögtön az anyuka -, de megtennéd, hogy pár percre figyelsz a kisfiamra, amíg ennilót hozok?

- Természetesen. Menjél csak nyugodtan.

- Hozzak neked valamit? Szívesen megteszem.

- Köszönöm nem, igazából nem is tudom, mit szeretnék enni. Majd, ha visszajöttél, teszek egy sétát a pultoknál, bár most úgy érzem, nem kívánok semmit.

A reggeli sokkal kellemesebben telt, mint ahogy az elején gondolták. Bemutakoztak egymásnak, beszélgettek. Péter azt mondta, hogy barátja megbetegedett, ezért jött egyedül, és ha esetleg gondterheltnek látszik, az azért van, mert sok munkát hagyott Budapesten. Zsuzsi egy kicsit furcsállta, de nem faggatózott, megelégedett ennyivel. Egyedül nevelte kisfiát, és merész elhatározással döntött az utazás mellett. Szeretné, ha Danika jól érezné magát. Megkérdezte, étkezhethének-e máskor is együtt, mert azzal ijesztgették otthon a barátnői, hogy orosz férfiak nagyon tolakodóak, rámenősek. Az ajánlat nem volt kellemetlen, más körülmények között kifejezetten csábító, hiszen oly sok mindent sejtetett. Az elkövetkező napok bizonytalansága miatt nemcsak udvariatalanság, de ostobaság is lett volna elutasító választ adni.

A vánszorgó percek csigatempóban haladtak kilenc óráig. Péter elindult a tengerpartra. Nem volt gond szabad nyugágyat és napernyőt találnia, még kevesen pihentek, napoztak. Kisgyerekek kerestek kagylókat a szüleikkel, vagy már építették a homokvárakat. Többen söröztek a strand bárjában, és volt, aki ott reggelizett. Az all inclusive ellátás sok mindenre lehetőséget, és nagy kényelmet adott. A Mavi Deniz és az Altin Bulut szállodák strandjait semmi sem választotta el egymástól, csupán a más színű napernyők jelezték a területet. Az egyik hotel vendégei kék, a másiké zöld csuklópántot kaptak, de ennek nem sok jelentősége volt. A két szállodát ugyanaz a tulajdonos működtette, a tengerparti bár személyzete nagyvonalúan kezelte a rendeléseket.

Péter a legszélső sorba telepedett. Így sem volt sok esélye arra, hogy a másik területet teljes egészében belássa, különösen akkor, ha megtelik emberekkel. Majd csak lesz valahogy gondolta, és eszébe jutottak Sára tanácsai: nem kell ajtóستól rohanni a házba. A napozóágyat olyan helyzetbe hozta, hogy azon hátát feltámasztva kényelmesen tudjon ülni. Fejét fehér baseball-sapka, arcát napszemüveg takarta. Sporttáskájából napolajat, újságot vett elő, és elhelyezkedett, mint egy ráérő turista, pedig az izgalom már eluralkodott rajta. Azon a délelőttön továbbra is csak vánszorgott az idő. Ragyogott a nap, egyre többen jöttek a partra, egymás után foglalták el a napernyőket, a gondtalan vidámság harsogott mindenfelé. Parányi

szigetként ült Péter, aki se vidám, se gondtalan nem volt. Hiába figyelt rendületlenül, nem látta meg Kittit. Óvatos sétára szánta el magát abban bízva, hogy ha esetleg a lány látja meg őt hamarabb, a fürdőnadrágban, sapkában, szemüvegben nem fogja felismerni. Előbb körbejárta a Mavi Deniz területét, majd türelmét vesztve besétált a napernyők közé, de hiába. Akit keresett, nem találta. Itt-ott hallott ugyan magyar szót, azonban csupa ismeretlent látott. Visszaballagott saját napozóágyához, majd elment a bárba egy sörért. Amint újra letelepedett mobiltelefonja hívást jelzett, Kitti kereste. Abban a hangulatban nem akarta felvenni, attól tartott ideges viselkedése, hangja, furcsa lesz a lánynak. Hamarosan sms érkezett: „Szia, ma Kemerbe kirándulunk, nem tudom, mikor érünk vissza a szállodába. Holnap hívlak.”

Péter örült is, meg nem is. Sajnálta, hogy akkor ma már nem találkozhatnak, viszont örült az üzenetnek, ami számára azt jelentette, fontos a lánynak, akiről - döbrent rá hirtelen - alig tud valamit. A Jégbüfében, és a rövid séta közben csak annyi derült ki, hogy Kitti a gimnázium negyedik osztályába készül, orvos szeretne lenni, és imádja Törökországot, a tengerparti nyaralásokat, hobbiból a török nyelvet is tanulgatta. Már nem adnának el, pedig lenne vevő, - mondta tréfásan. A várakozásnak és töprengésnek semmi értelme sem látszott. A tenger csábítóan hívogatta, elment úszni, majd a bár pultjához telepedett. Sört kért, és kissé illetlen módon megfordult, hátát a pultnak támasztva a tenger felé nézett. Az egyik asztalnál Zsuzsi és Dani falatoztak, őt nem vették észre. Elismerő pillantásokkal nézegette a fiatal anyukát. Igazán csinos, jó alakú nő volt, nem kellett orosznak lennie egy férfinak ahhoz, hogy felkeltse érdeklődését. Amikor befejezték az evést, és elmentek mellette a szálloda felé, barátságosan rájuk köszönt. Beszélgettek néhány mondatot, mintha régi ismerősök lennének. Péter visszament a napozóágyhoz. Támláját vízszintesre állította, majd végigfeküdt rajta. Nem akart aludni, de a zűrös éjszaka mást parancsolt. Elnyomta az álom, és maga lepődött meg legjobban, amikor ébredéskor megnézte óráját. Majdnem négy óra volt. Nagyon éhesnek érezte magát, amin nem csodálkozott, hiszen aznap alig evett valamit. Még nem akart visszamenni a szállodába, a strand bárját választotta. Hamburgert, sült krumplit, sört kért, és a holnapi biztos találkozásra gondolva falatozni kezdett. Már csaknem végzett az evéssel, amikor szórakozottan körbetekintett. Hirtelen úgy érezte, elakad a lélegzete, mert Sárát vélte felfedezni, a napernyők között, az egyik nyugágyon. Felidézte magában a találkozás perceit, és nem tartotta teljes örülségnek, hogy az a lány olyan helyre irányította, ahol nem is Marosvölgyiek lesznek, hanem ő. Ezért kaphatott egyedül kétágyas szobát, töprengett magában. Óvatosan megindult felfedező útjára. Lassan közelített Sára, vagy ki tudja ki felé. Tizenöt, húsz méterre lehetett, amikor egyértelművé vált, hogy a lány nagyobb társasággal van, nincs esélye észrevétlenül közelebb menni. Zaklatottan ment vissza napozóágyához. Újra függőlegesre állította a támlát, leült, és töprengett: mi történik vele? Elindul egy ismeretlen lány után, aki talán nincs is itt, találkozik egy csinos fiatalasszonnyal, aki nagy valószínűséggel szívesen fogadná közeledését, és lehet, hogy itt van egy másik lány is, aki viszont őt akarja. Zakatoltak fejében a gondolatok, amikor újabb villámcsapás érte. Hirtelen arra gondolt, megbolondította a szerelem, mert a másik szálloda tengerpartján Kittit látta meg. Ahogy nézte, egyre biztosabb lett abban, hogy őt látja a kétrészes pink fürdőruhában. Hosszú fekete haja lófarokban összefogva. Egyik kezében strandtáskát tart, a másikkal egy kreol bőrű fiú kezét fogja. Első pillanatra hihetetlennek tűnt a kép, de sajnos valóság volt. Óvatosan közelebb ment, és itt semmi kétség sem maradhatott: Kitti

van azzal a fiúval, akinek olyan törökös formája van, és szemmel láthatóan jól érzik magukat egymás társaságában. Ez sok volt Péternek. Sarkon fordult, összeszedte holmiját, és sietve távozott a szobájába.

Ha az első éjszakája zavaros volt, akkor a mostani kifejezetten szörnyű. Egyik gondolat a másik után gyötörte. Ki az a lány, akit Sárának nézett? Ki lehet az a kreol bőrű fiú? Kitti azt mondta: a családdal jön. Ha ez igaz, akkor lehet a testvére, esetleg unokatestvére, vagy egy másik baráti család gyereke, akivel egyszerűen csak jóban vannak. Persze lehet egy komoly udvarló, aki eljött velük Magyarországról, vagy esetleg egy itteni török srác. Évek óta ide járnak! Törökül is tanult! Vajon miért? Annak a fiúnak a kedvéért? Borzasztóan elkeseredett, mert biztosan tudta: szerelmes lett Kittibe, és ha a lány becsapta, csak játszik vele, az óriási csalódás lenne. Kétségbeesetten hívta fel barátját. Beszámolt a szörnyű élményről, arról, hogy Kittit egy fiúval látta kézen fogva, de hallgatott Zsuzsiról, Sáráról. Együttérzést, sajnálatot várt, de az elmaradt. Csaba jól ismerte az előzményeket, ezért bolondnak nevezte, ha kesereg egy reménytelen szerelem után. Arra bízta, használja ki az időt, biztosan talál ott magányos csinos nőket, és ne feledje el Sárát sem, aki itthon várja, vagy - tette hozzá tréfásan – elment utána Törökországba, hiszen könnyen megethette, ha akarta. A remélt segítség helyett, még jobban összezavarodott. Megpróbálta higgadtan végiggondolni az eseményeket. Kétségtelen, hogy Kittit látta kézen fogva sétálni egy fiúval, de ez önmagában még nem jelent semmit. Szemmel láthatóan jóban voltak, de ettől még lehetnek rokonok, barátok. Persze nem zárható ki a sokkal intimebb kapcsolat sem, de amíg erről nem szerez bizonyosságot, nem ítéheti el a lányt. Ha mégis kiderül, hogy becsapták, nem dől össze a világ. Zsuzsi kellemes társaságot ígér, és valóban igaza van Péternek: Sáráról sem kell megfélekednie, akár eljött, akár nem. Hiába gyözködte magát, gondolatai mindig Kitti körül forogtak, őt ölelték körbe, és csak utána vágyakozott. Reggelre eldöntötte, mindenképpen megkeresi, ha másként nem, hát a szállodájukban, és egyértelmű választ kér tőle.

Péter az elsők között foglalta el a tengerparti napozóágyat. Fején sapka, arcán napszemüveg, kezében újság, mintha olvasna. Néhány perc után rájött, órákat is várakozhat. Jobban teszi, ha inkább végigfekszik az ágyon, és újra átgondolja, mit fog mondani, kérdezni, ha találkoznak. Eldöntötte, várakozni fog, és amikor már sokan lesznek a parton, óvatos séta közben körülnéz. Elszunnyadt, már tíz óra is elmúlt, amikor felriadt. Megkívánt egy kávét, felballagott a bárba. Daniék süteményt ettek, és éppen a homokvár építés rejtelseiről tanácskoztak anyukájával. Barátságosan üdvözölték egymást. Péter bekapcsolódott a beszélgetésbe. Alapos túlzással vázolta fel várépítő tudományát, olykor összemosolyogva Zsuzsival. A kisfiú ebből annyit értett meg, hogy barátja lett egy várépítő mester. Ez számára bőségesen elég volt, örömmel intett búcsút, amikor elkészöntek egymástól.

A szállodák vendégei elfoglalták a strandot, nagyon sokan voltak. Péter bosszankodva látta telefonján, hogy Kitti kereste, amíg a bárban volt. Visszahívta, de most a lány nem vette fel. Elérkezettnek látta az időt a sétára. Feltette sapkáját, szemüvegét, elindult. Először a Mavi Deniz bárjánál nézett körül, majd a napernyők közé merészkedett. Elérte a tengerhez legközelebbi sort, a fürdőzőket nézte, és felfedezte a pink fürdőruhát. Kitti térdig állt a vízben, azzal fiúval ölelkezett, és megcsókolták egymást. Nem puszkoltak, csókolóztak!

Megdöbbenően állt meg, a vér kiszaladt a fejéből, érezte rosszul lesz. Valahogy visszatámolygott napozóágyához, lerogyott, hasra feküdt, fejét a karjára hajtotta, és nem sok választotta el a zokogástól. Nem tudta meddig feküdt úgy, amikor erőt érzett, hogy felkeljen. Lement a tengerhez, megmártózott, majd leült a homokba. Térdeit felhúzta, átfogta karjaival, és döbbenően nézett a távolba, ahol egy színes ejtőernyő emelkedett egyre magasabbra. Ez az én szerencsém - gondolta -, igaza volt Sárának, kár volt ilyen messzire utaznom egy ábrándért. Hirtelen elsötétült előtte a világ, és érezte, valaki hátulról óvatosan befogja a szemét. Megérintette a kezét, és biztos volt abban, ez csak egy nő lehet! Először Zsuzsira gondolt, aztán az az ötlet suhant át fejében, hogy Sára. Gyengéden megfogta a két kezét, levette szeméről, megfordult, és Kittit látta maga előtt, aki szeretettel mosolygott rá. Ez annyira valószínűtlennek tűnt, hogy egy pillanatig azt hitte képzelődik, aztán az öröm, és csalódottság furcsa keveredésétől szédülni kezdett. Mintha a világ végéről hallotta volna a lány hangját.

- Péter! Ez aztán a meglepetés! Hogy kerülsz ide, miért nem mondtad, hogy te is itt fogsz nyaralni?

- Szia Kitti! - hangzott a szomorúan a válasz – Miért nem mondtam? Mert akkor még én sem tudtam. Utánad jöttem, de most már azt gondolom, nem volt jó ötlet.

- Semmit nem értek! Mi történt veled? Olyan furcsa vagy!

- Velem? Velem nem történt semmi különös, csak sok mindenről másként gondolkodom, mint amikor találkoztunk a buszon.

- Most már tényleg nem tudom, miről beszélsz. Volt egy nagyon szép találkozásunk, utánam jössz kétezer kilométert azért, hogy elmondjad: csalódtál bennem?

- Ne húzzuk az időt, ne gyötörjük egymást! Láttalak csókolózni egy fiúval.

- Engem?

- Kár tagadnod, felismertelek. Egy törökös kinézetű sráccal ölelkeztetek. Mondtad, hogy évek óta jártok ide, gondolom régi barátod lehet.

- Egészen biztos vagy abban, hogy engem láttál?

- Igen, nagyon jó a szemem. A pink fürdőruhád eléggé feltűnő volt.

- Jó, akkor próbára teszek. Látnod azt a színes táblát ott balra a parton?

- Persze, olvasni is tudom. Angolul írták ki, hogy ott lehet bérelni jetskit, motorcsónakos vízisízést, és ott lehet jelentkezni az ejtőernyős repülésre.

- Így van. Akkor most nézz attól a táblától balra a napernyők felé, és mond meg, hogy mit látsz, az egy, kettő, három, négy, öt, hat - számolt a lány - igen, a hatodik napernyőnél.

- Egy fekete hajú, pink fürdőruhás lányt! - sápadt el Péter, és rámeredt Kittire, majd a másik lányra, aztán újra Kittire, akin kék-zöld csíkos fürdőruha volt.

- Nos?

- Ez nem lehet igaz! Boszorkányság, vagy álmodom? Mi történik velem?
 - Semmi különös, csak megismerted Flórát, az ikertestvéreimet.
 - És ki az a fiú?
 - Tolgának hívják, nagyon rendes török srác. Tavaly ismerkedtek meg, csak hát ritkán találkoznak.
 - Én meg azt hittem, szóval arra gondoltam...- próbált nagy zavartan magyarázkodni Péter, de elakadt, mert Kitti nyaka köré fonta karját, fejét az arcához húzta, szinte suttogva folytatta a félbehagyott mondatot:
 - ...hogy becsaptalak. Nagyon buta vagy! Szívem! - tette hozzá sejtelmes női mosollyal, és nem tiltakozott, amikor a fiú magához húzta, megcsókolta.
 - Nézd, milyen érdekes véletlen, vagy talán nem is az. Az én kezemen kék, a tiéden zöld szállodai csuklószalag van. Pont olyan színűek, mint a fürdőruhád.
 - Szóval nem pinkben vagyok, ugye?
 - Nem, nem, és ennek nagyon örülök!
 - A pink kedvenc színe Flórának. Azt mondják, és szerintem is így van, nagyon-nagyon hasonlítunk egymásra. Egyformák vagyunk.
 - Nem lehet könnyű szegény Tolgának, ha meg akar különböztetni benneteket.
 - A testvérem kitalált egy jót. Én a bal kezemre rakattam a szállodai csuklószalagot, ő a jobbra. Vicces nem? Gyere, bemutatlak nekik!
 - Ne most! – szabadkozott Péter, és a lány szigorú apjára gondolt, aki valószínű rossz néven venné, ha csak úgy fürdőnadrágban odaállítana. Nem tudta elmondani aggodalmát, mert váratlanul, valahonnan odaszaladt Danika, megfogta a kezét, és hangos szóval bízatta:
 - Gyere már várat építeni, anya is ott van!
 - Így már értem! - képedt el Kitti, sarkon fordult és sietve távozott.
- Péter nem tudott Kitti után szaladni. A kisfiú szorosán fogta a kezét, nem akart durván bánni vele. Az ábrándok és vágyak összeomolni látszottak. Ha Kitti nő, családos férfinek gondolja, soha többé nem fog szóba állni vele. Pokoli helyzet kezdett kialakulni akkor, amikor már majdnem a mennyországban érezte magát. Hiába rángatta Danika, semmit nem érzéklet a világból. Zsuzsi messziről látta a jelenetet. Semmit nem hallott, mégsem volt nehéz kitalálnia, hogy kisfia rosszor érkezett, akaratlanul is rosszat tettek. Amikor odaért, nem kellett semmit sem kérdeznie, mindent leolvasott Péter arcáról. Saját boldogtalan házassága, válása jutott eszébe, és őszintén sajnálta Péter kétségbeesett fájdalmát.
- Látom, hogy szereted. Ne hagyd elveszni a boldogságod! Menj utána! Nagyon szép, kedves lány lehet! Ne szakítsatok valami ostobaság miatt.

- Ne szakítsunk? Még el sem kezdtük!
- Akkor mire vársz? Menj és kezdjétek el! Látom, hogy szenvedsz!

A hideg zuhany jót tett, visszarántotta Pétert a földre, rendezte gondolatait. Nem azért utazott kétezer kilométert, nem azért nem érdekli sem Sára, sem Zsuzsi, sem senki más, hogy elveszni hagyja Kittit. Semmi olyat nem tett, amiért megérdemelné ezt a büntetést. Tiszta nadrágot, pólót vett, és elindult a Mavi Deniz Hotelbe. Elhatározta, addig nem jön el onnan, amíg valaki meg nem hallgatja a Marosvölgyi családból, aztán jöjjön, amit a sors akar. Már vacsoraidő volt, Marosvölgyiek bárhol lehetnek. Az étteremben, a bárban, a medence partján, vagy akár a szobáikban is. A véletlennek, vagy ki tudja milyen rejtélyes erőnek köszönhetően, ahogy belépett a szállodába és megpillantotta az étterem bejáratát, kinyílt a távolabbi liftajtó. Többen kiszálltak, de ő csak az indiai jellegű, könnyű selyemruhát viselő fekete hosszú hajú lányt látta. Kittit, vagy Flórá, ezt nem tudhatta. Gyors léptekkel beljebb ment, és úgy állt meg, hogy mindenki észrevegye, aki az étterembe tart. A lány ránézett, de olyan közömbös arccal ment el mellette, mint a többi ismeretlen. Összeszorult gyomorral, idegességtől remegő hangon szólt utána.

- Flóra!
- Nekem szóltál? - fordult vissza a lány barátságtalanul.
- Igen. Péter vagyok, talán hallottál rólam.
- Sajnos hallottam. Nekünk nincs közös témánk, engedj a többiek után.
- Nagyon szépen kérlek, segíts nekem! Mindenképpen beszélnem kell Kittivel.
- Ebben nem tudok segíteni. Azt mondta, soha többé nem akar látni! Nagyon szomorú!
- Flóra! Ez ostobaság! Azt hiszi enyém a kisfiú, akivel látott, azt hiszi, nős vagyok, családos.
- Igen, ez elég egyértelmű! - nézett hidegen, ellenségesen a lány.
- Könyörgöm, gondolkodjatok egy kicsit! Huszonkét éves vagyok, az a kisfiú öt. Hogyan lehetne a gyerekem?
- Lehet, hogy nem a te gyereked, de attól még élhettek együtt. Ő, az anyja, és te. Ezt Kitti pontosan tudja!
- Megesküszöm bármire, hogy itt találkoztam velük életemben először. Semmi nincs közöttünk!
- Nézd, én megértem Kittit, amiért most borzasztóan csalódott. Lehet, hogy igazat mondasz, lehet, hogy nem. Mivel tudod bizonyítani?
- Tudom-e bizonyítani? - gondolkodott el Péter, és a jelentkezéskor kapott papírokra gondolt
- Tudnám, de nem akarom. Ha Kittinek az én szavam nem ér annyit, hogy higgyen nekem, ha nem bízik bennem, akkor semmi értelme az egésznek. Mond meg neki, hogy soha senki közelségét nem akartam annyira, mint az övét, hogy csak miatta utaztam kétezer kilométert,

hogy attól a pillanattól szeretem, amikor először hozzáértem a kezéhez, hogy soha nem fogom őt elfelejteni, és mindig fájni fog, amiért nem hitt nekem. Most elmegyek, isten áldjon benneteket, legyetek boldogok! - A szomorú szavak őszintén, fájdalmasan hangzottak, könnyet csaltak mindkettőjük szemébe.

- Várj! Kitti hinni fog neked, szeret téged!

- Hallottam már olyanról, hogy az ikrek megérik, tudják egymás érzéseit, gondolatát, de az most nekem mégis kevés, hogy te így vélekedsz.

- Elégedj meg ezzel Péter! - szólt boldogan a lány, és felemelte kezét. Ruhája hosszú ujjá végigcsúszott karján, és bal csuklóján volt a szálloda zöld szalagja.

FEKETE ZOLTÁN versei

Egy szerelem története

Üldögéltünk egy délelőtt
Gyüker néni háza előtt.

Akkor huszonhárom voltál.
Tova tűnő álmom voltál.

Kishidvégen a kispadon
én szomorú voltam nagyon.

Mikor már nem is reméltem,
Te akkor üzentél értem.

És én boldog voltam. Nagyon!
Kishidvégen a kispadon.

Kettős fogat

Egymás mellé hámozt az élet:
húzzuk sorsodat, sorsomat.
Idők múltak, s lassan egygyé lett
féltes, öröm és gondolat.
Még ki sem mondtam, már megérted.
Értem dől sz hámba, és én érted,
léptemhez igazítasz léptet:
együtt lépő kettős fogat.
Ostorhegy rajtam. Te is érzed.
Serkenő vérem Te is vérzed.
Megyünk, merre hajszol a végzet:
együtt érző kettős fogat.
Ó, én mindent megtennék érted...
Éles kövön lábad ne sértsed.
Közös terhünk könnyebb így együtt.
Óh, add Uram, maradjon együtt
örökre a kettős fogat!
Gyermekeink, ha égre néznek
rúdja mellett csillagszekérnek
halad fenn a kettős fogat.

Kéz a kézben
/Feleségemnek/

Nehéz az én kezem.
Tiéd kicsiny, gyenge,
de egész életem
elfér a kezébe.

Gyengülő kezemnek
kezébe adott erőt,
s állunk kéz a kézben
Isten s ember előtt.

Ősz fejjel Istentől
amit kérnék, ennyi:
menjünk kéz a kézben,
ha majd el kell menni...

Őrangyalok

*Az én kicsi feleségem
oroszlánként harcol értem:
míg lehet, megtart magának,
nem enged át a halálnak.
Szerető szívére hallgat,
agg senyvedőt betakargat.
Anyácskám a felhők felett
rábizza az életemet.
Megnyugodhat, boldog lehet:
nem kell tovább aggódnia:
jó kezekben van a fia.*

Oltár előtt

Vállallak, mert szeretlek,
mert e Föld kerekén
Te vagy az egyetlen lény,
aki csak az enyém.

Itt állsz most hófehérben,
kezébe a kezem.
Szorítsd jól, el ne engedd,
mert csak te vagy nekem.

Egy lesz a test, a lélek,
a gond, a gondolat.
Csak néked, érted élek.
Vigyázom álmodat.

Szelíd. Fehér galamb, Te,
örökzöld olajág,
kinek megsűgja szíve,
merre az Ararát.

Mert engem választottál
társul, én tégedet,
kire szép, új világot
építeni lehet.

Hitvesem, feleségem
leszel, nem csak „barát”,
ki pár szerelmes éjjel,
s meggondolja magát,
s holnap már meg se lát.

Vállalok, mert szeretlek
egész világ előtt.
Nehéz napok, ha lesznek,
simítsd el a redőt

piciny fehér kezéddel!
Mit gondok pókjá fon,
életemet Te vedd el
ama végső napon.

Vállalok, mert szeretlek,
vállalsz, mivel szeretsz.
Segítsen úgy az Isten:
velem boldog lehess.

Könnyebb, szebb lesz az élet
élni érted, veled:
Lehet szebb zálog, mint Te?
Életem legszebb kincse
felvállalt Igened!

KOVÁCS ÁDÁM MÁTÉ

a Magyar Kultúra Lovagja

BEMUTATKOZÁS

Kovács Ádám Máténak hívnak, 28 éves mezőcsáti fiatalember vagyok. Amatőr színészként, gitáros kántorként, karnagyként, költőként, színdarabíróként, zeneszerzőként tevékenykedem Borsod-Abaúj-Zemplén megye déli részének több településén. A Kultúra Lovagrendje „A települések életminősége fejlesztéséért” a *Magyar Kultúra Lovagja* címmel tüntetett ki 2020. január 18-án.

Elképzelt szerelem

Megáll az idő, ha Veled vagyok,
Kaput nyitsz Lelked ajtaján nekem.
Szívedben már én is nyomot hagyok,
Lényed megváltoztatta életem.

Kezedet fogva, szemedbe nézve
Én leszek a legboldogabb ember.
Átölelve, nevedet becézve
Kimondom: „Édesem!” - végtelenszer.

E pillanatot múlni nem hagyom,
Tündöklésed Lelkemre ráragyog.
Együtt repülünk angyalszárnyakon...
Megáll az idő, ha Veled vagyok.

Legrövidebb út

Két ember közt legrövidebb út az egyenes,
Ennél többet mondani felesleges,
Felesleges mindig csak köröket futni,
Egyről a kettőre sohasem eljutni.

Ehhez nem kell a pénz, csak a lelki
„vagyom”,
Csak szeressen a másik, ezt kell majd
hagynom.
Mert mindenkinek más a szeretetnyelve,
Rájöhetünk embereket megismerve.

De egy dolog a lényeg mindenekfelett,
Ami két embert összetart: a szeretet.

Lélektől Lélekig

Az emberek csodára gondolnak,
Ha emberi Lélekről "papolnak".
A történetben semmi csoda nincs:
Az emberi Lélekben lévő kincs.

Sokan nem ismerik fel magukban,
Rációval keresik agyukban.
Ez a dolog nem kézzelfogható,
Érezhető, szívedet átható.

Az egyetlen dolog, amit ha adsz,
Valahol mindig vissza-vissza kapsz
Belőle egy aprócska szeletet,
Mert ilyen az Isteni szeretet.

Elég egy kézfogás, egy ölelés,
A másik szívéen nyílik egy kis rés,
Mosollyal mélyen szemébe nézve
Lelkét veheted benne majd észre.

Akik ezeket a dolgokat ismerik,
Eljuthatnak mindig... Lélektől Lélekig.

Tölt-Ő

Minden ember szívéen van egy
Bemenet és kimenet,
Csatlakoztasd rám a töltőd,
S én Reád, hogyha lehet.

Gondolatok cserélődnek,
A lelkünk megnyugodhat,
Ezután pedig a napunk
Derűsen folytatódhat.

Csatlakoztasd hát szíved, s adok
Magamból egy szeletet,
Ehhez már csak egy dolog kell:
Legyen bennünk szeretet!

Múlt idő

Volt egy szép idő,
egy múlt idő...

Emlékeim mezsgyéjén sétálok,
az időkapun ki-be járkálok.
Ott vagy, itt vagy,
és annyira sehhol se vagy!
Kapaszkodok a fakulni látszó pillanatok
még fájó érzéseibe,
de felsértyi kezem,
mellyel nem lehet letörölni könnyező szemem.
Lezárt pilláim mögött
látom a tegnapot,
a hajnali érintést, melytől a Nap úgy ragyogott!
Látom beszélő szemed, édes mosolyod,
melytől elvarázsolt pillangó vagyok.
Repkedek könnyeden, mint virágok szirmára,
illatos testednek minden pontjára.
Alig érsz hozzám,
hiszen törékeny vagyok,
súgva rám lehelsz, s máris szárnyra kapok.
Vízcseppeket látok,
melyek tengerré nőnek össze,
vadul hánykódó hullámot,
mely magát megadva a parthoz simul,
és két karod
körém fonódott börtönében,
zaklatott szívem
lassan elcsitul.

A szerelmed kell

Messziről ápollak
aggódásom felkapja a szél.
Röpteti, csavarja,
már nem tudni miről beszél.

Hideg homály,
pára és dér.
Fázok,
pedig a kabátom körbe ér.

Fekete felhő rohan felém,
fekete madarak marnak belém.
Sár van-én mezítláb.
Mozdulnék-Te nem jössz felém.

Fázok.
A sárban mezítláb topogok.
Képedet szövögetik a gondolatok.
Húz a mocsár, menekülni akarok!
Égő ujjaimmal a semmibe karmolok.

Barázdát szántanék a magány hátán,
serkenő vérét elfolyini hagynám.
Kéjesen hallgatnám, hogy sikítva esdekel,
s kezem nyújtanám felé
-a szakadéknál-,
hogyan örökre tűnjön el!

A magány elhagyott,
magamra maradtam.
Ő nincs már,
de ettől Te még nem leszel.
Kell valami, amitől érkezel.

A szikrázó Nap ezernyi sugara,
hogyan telet varázsoljon illatos tavaszra?
Hogy kiszáradjon a kétség bűzös mocsara?
Vagy cipőt húzzak átfagyott lábamra?

Négy évszak. Mindegy mi vár rám.
A szerelmed kell! Én is azt adnám,
és nem érdekelne,
van-e ünneplő ruhám,
ha két szemed
csókolva csukódna rám.

Alkonypír utáni éj

Olyan érzés ez,
mint a nap útja.
Reggel felkel, világosságot
reményt hozva.
Aztán ragyog az égen
fényes sugaraival simítva,
majd bíbor fényre vált,
arcát szégyenlős
alkony pirítja,
mely előbb még
derékig látszik,
majd teljesen elrabolja.
Minden pillanat
egy ilyen felragyogás
amikor meglátlak,
és alkonypír utáni éj van,
amikor nem velem vagy.

A szemed tükrében

Vágyódás
szép szemed tükrében magamat látni meg,
csodálni, vágní s látni, ahogy e tükör
megremeg.
Tengerkék íriszedben, mint pillangó
lebegnék,
ívelő pilláidra szállva, ájultan pihennék.

Álmodás,
hogy szerelmes szívemre csukódik szemed,
s hogy e mozdulatban kigördül édesen sós
könnyed,
melynek fénylő folyamát igézve csodálnám,
melybe néma imádattal ujjamat mártanám.

Borzongás
futja át parázsból lángoló, libabőrös énem,
s hogy velem légy, ezt akarva, bízva
remélem.
Látszani szép szemed tükrében, aztán
elveszni benne,

Visszanéző szem

Mint

egy visszanéző szem,

ragyog még kicsit a tűnő nap, s bíborral festi saját mosolyát.

Íriszében magam látom, és a tűnni nem akaró boldogságom.

Kezed az enyémen pihen, ujjaid átfogják

az örökké veled leszek érzést közvetítve, pedig menni készülsz...

Szemzugomban gyűlő könny gördül, a mindig áhított látvány elé,

ami távolodni látszik az elmosódott idősíkon.

Még árad belőled az a hang,

melynek láthatatlan kottái, s szinkópái köröttem,

s bennem zengenek szünet nélkül, melyek lelkemben

szerelmünk himnuszává rendeződnek.

Ebben a koncertben harcolok még érted, s időt kérek,

hogy, győzelemre vihessem e küzdelmemet.

Egyetlen fegyverem a szerelmem, mellyel nem legyőzni akarlak,

hanem, hogy megtarthassalak magamnak.

A pillanatok képein most vízcseppek csordulnak,

eret vágnak emlékeimen.

Széttépett képedet ragasztgatom, hátha újra rendeződhet az akkor.

Bár az idő mindent gyógyít, de mennyi idő kell?

Az időtlen időt akarom!

Főleg azt az időt kérem, mikor még csak a boldog

szerelemtől fáj a szívem! Itt vagyok - csak én látlak - mi ez?

Álom film, amit most forgatnak bennem.

Főszereplője vagy életem romantikus filmjének.

Új jelenet kell, de melyik, milyen?

Mi változtathatna valamin, hogy velem maradj?

A film végéig...

Kétségbe esetten várok az elvesztett esélyre,

ám e film elszakadt,

úgy lett vége,

s lett egy befejezetlen alkotás.

Örök átkom,

hogy egy rád gondolástól újra indul minden,

mert ez egy nem törölhető, végtelenített film.

Fénye örökké vibrál szívem bársonyán és...

bár örökké látlak,

egyedül vagyok a nézőtéren.

A világ szép

A világ szép,
mit szeretünk még szebb,
mert szívünkkel is látjuk
a kedves emléket.
Gondolatban mindig vissza-
visszajárunk,
ahol felnövekvő önmagunkat látjuk.
Halljuk anyánk becéző szavát,
érezzük keze simogatását,
látjuk csillagszeme holdfény sugarát.
Beleremeg lelkünk, fáj a messzeség,
soha vissza nem találó anyai mesék,
ereklyék.

Féltve őrzöm

Éjfélt elütötte az óra,
de az álom még elkerül.
Emlékeim kis fiókjai,
édes-keserű
képet vetítve
sorra nyílnak.
Gondolataim csapongva
járják a múlt ösvényeit.
Féltve őrzöm
évtizedek távoli,
nekem kedves ereklyéit:
Egy anyai szót,
olyat, mit más nem szólt.
Gyermeki mosolyt,
fényes örömarcot.
Szőlőlugas árnyában,
vidáman nevetve,
nekem integetve
Lajost.

Kéz fog kezét

Akkor élsz, ha másokért élsz.

Megosztva önmagad
ismered meg tenmagad.

Tenni másért, szeretni,
szeretve lenni,
értelmet az élet
csak így tud nyerni.

Kéz fog kezét,
váll a vállhoz ér,
párhuzamban
így telik évről-év.
Csöndesen, néha
zörrenéssel,
kibéküléssel,
egymásért,
míg házukban
Hesztia tüze ég.

Közös életünk

Közös életünknek utolsó szakasza jött el,
Te betöltötted a hetvenötöt énhozzám közel
a hetven.

Micsoda évek! milyen út?
mit magunk mögött tudhatunk!
Nélkülözés, könnyek, gyerekzsivaj,
öröm és az egészszől
egy mondható : köszönöm!
mert együtt, egymásért,
a szárnyra bocsátásért megérte,
és az emlékek csak a szépre érdemesek.
A mában élni értékes,
ha láthatatlan évünk már csak a múlt lesz,
akkor is tudni fogjuk:
így volt szép, így volt teljes!

**Egy rövid prózai eszmecsere egyÉnnel (másként, mint megszokhattuk)
üzenet - a Boldogság igenis létezik**

Réges rég, de nem a túl távoli múltban, emlékszem, ahogy az emberek arcán boldogság, és szeretet virágzott. S midőn az éjjelt nappal követi, és a nappalt éjjel követi, úgy múlik feledésbe, hogy mit is jelent szeretetet adni, és szeretetet kapni. Ha még enyhül is eme érzés fontossága a ma élő emberben, van-e rá bármi esély, hogy a jövőben újra fellángoljon ez az érzés? Az érzés mindenkinek felett, vagy minden az érzés felett? Érdekes egy kérdés!

Szerelem? Teszi fel a kérdést a ma embere. Igen, valami feldereng az elmékben, mikor meghallják az emberek a szerelemet.

Leírni? Megfogalmazni? Elmagyarázni? Honnan is ered ez a megfoghatatlan és láthatatlan erő? Voltak bölcseink, akik sokat gondolkodtak a témában. Voltak jobbnál jobb költőink, és íróink a múltban, és vannak a jelenben is, kik megpróbálták leírni, és körbe írni azt, ami talán nem is lehetséges. És mégis, ha a ma emberére nézünk, ott látunk valamit a szemekben. Ugyan már nem csillognak és nem ragyognak, mint egykor, de a szikra még ott van az emberben. A szem a lélek tükre vallják sokan. Talán igaz, talán nem. Talán fontos ezt tudni, talán nem. Talán... talán... talán...

Visszatérő nézőpont az, hogy aki szeretetre kiéhezett, ő maga tud-e adni szeretetet? Az ember halandó-e ,vagy vissza-visszatér néha, hogy megtekintse a Föld eljövendő napjait? A szerelem legyen az bármi is, mit oly könnyű körül írni, de nem lehet leírni.

Szóval a szerelem már épített birodalmakat, és pusztított el kontinenseket. Feltehetjük azt a kérdést vagy nézőpontot ezzel kapcsolatban, ha az emberi szem nem lát valamit, akkor az a valami valós tud-e lenni? Létezhet valami, amit emberi szem nem lát? Kell a ma emberének bizonygatni, hogy létezik igaz szerelem? Látom az emberek tömegét buszokon, látom az emberek tömegét a metrókon, látom az emberek tömegét a vonatokon, és még látom az emberek tömegét a reptereken, na és persze az utcákon.

Mit látok én a szemeimmel, ami talán nincs is ott? Álmodom, vagy ébren vagyok? Mindegy is talán. Azt látom, hogy a ma embere eltávolodott magától, eltávolodott az önmagába vetett hitétől, eltávolodott társaitól, és eltávolodott a Teremtőtől. Látom az ember tömeget minden felé. Látom az arcokat, melyen nem látok érzelmet.

Olykor-olykor felvidul egy ember. Nevetés hangja zendül fel. Mit olvas? Mobilt nyomogat, mint mindenki más. Az egyik kacajba zendül, a másik éppen szomorkodik, a harmadik meg nekimegy a tartóoszlopnak. A szerelem vette el az eszét? Vagy csak mélyen belemerült a sötétség világába? E-mailt olvas? A kedvese írt neki talán? Vagy, egy titkos légy ott szervezése zajlik éppen? Ki tudja? Az ember már nem is beszél olyan dolgokról, mint a szerelem, szeretni lenni. Szerelmet adják és veszik, csak éppen nem kérdik mennyi az ára. Tehetjük fel a kérdést: Tényleg ilyen jövőt akarunk teremteni magunknak, s másoknak?

Kinek van joga beszélni a szerelemről? Akinek van kedvese? Van mindene? Sok a kérdés, és kevés a válasz. Szeretek szeretve lenni, és szeretni másokat. Láttam már háborút is. Sokan hisznek benne, és sokan elfordulnak tőle. A társadalmunk pörög tovább, és nem tudhatjuk mit

hoz a holnap. Vagy, ki tudja? Talán mégis. Talán tudhatjuk, mit hoz a jövő. Tudod, miért gondolom?

Mert a jövőt a ma embere építi!

Az lesz holnap, amit ma cselekszünk. Az emberi lények képesek szeretetet sugározni, és szeretetet befogadni.

Bizony barátom mondom én néked, ha el is hiszed, vagy ha nem, de a sötétséget mindig fénnel lehet legyőzni. A gyűlölet ellenszere a szeretet. Az univerzum titkai talán nem ma oldódnak meg, de az biztos, amíg szeretünk és szeretnek, addig van remény.

Lehetnek viták, lehetnek problémák, lehetnek gondok, és lehetnek szürke komor napok. A szeretet mindent megold, és mindent felold. A szívtelesség ellenszere a szeretet. Sokszor hallom a gyűlölet azért marad fenn az ember szívében, mert elkövettek ellene rossz, és kiábrándító dolgokat. Nos, lehet, hogy így van, lehet, hogy nem. Lehet, hogy ez mind igaz, de lehet, hogy nem. Egy biztos. Amit mi magunk teszünk és cselekszünk, az mutatja, hogy kik is vagyunk valójában, és amit teszünk másokkal, azt fogjuk mi is visszakapni.

Na várjunk csak egy pillanatot. Ha ez mind igaz, akkor mi van, amikor bántanak bennünket? Megvernek, vagy meglopnak, megbántanak, vagy belénk rúgnak, meggyötörnek, vagy elárulnak. Mit tegyünk akkor? Szeressük fele barátunkat, és gyűlöljük a fele ellenségünket? Neeem... ez nem lehet megoldás. Ha gyűlöletet árasztunk, akkor gyűlöletet fogunk magunk után hagyni, mindegy merre is visz az utunk. Ha szeretetet árasztunk, akkor béke jár utánunk. Bizony ez nehéz lecke lehet, meghiszem azt. De ha az ember képes olyanná változni, mint előtte még soha, akkor megtalálhatjuk az igazságot arról, hogy nem szükségszerű felhasználni mások ellen azt, amit velünk tettek. Ejh... Mily káromkodást hallok most a forrógőztől telített fejekben? Még hogy bocsásák meg az ellenem vétkezőnek?

Nézd barátom, én nem mondhatom meg, hogy mit tegyél, de ajánlhatom azt, hogy kipróbáld, mi lesz mégis csak, ha éppenséggel nem fogod visszaadni, nem fogod felhasználni, mások ellen azokat a dolgokat, amiket ellened tettek. Nézd meg magadnak, mi lesz akkor? Abban már biztos vagyok, tudod, hogy mit idéz elő, ha felhasználsz mások ellen azt, amit veled tettek. Ezt szoktuk csinálni. De bármikor, és bárki képes lehet megváltoztatni a döntéseit.

Próbáld csak ki, és harag helyett, áraszsz szeretetet. A döntés csakis is rajtad áll. A te felelősséged az, hogy megbocsátasz-e felebarátodnak, vagy sem. A lelked jobban tudja az igaz választ arra, hogy számodra mi a tökélete. Én viszont azt tudom, hogy ha valaki ellenünk tesz valamit, akkor arra a válasz nem a gyűlölet, becsmérlés és rágalom, ezt én már kipróbáltam, és láttam, hogy mit okoz. (Sosem tetszett az, amit láttam)

A válasz mindig a szeretet.

Hiszen a szeretet szikrája, még mindig ott ragyog az Ember szemében. Hiszen aki szeret, az nem gyűlölködik. Aki igazán szereti felebarátját, annak még ott van a másik fele is. Őt is szeretni kell, hiszen ez az egyetlen dolog, ami feloldja a konfliktusokat, és gyűlöletet. Ne vedd vissza a követ, amivel megdobtak. Találj annak a kőnek egy szép és gyönyörű helyet. Az energia, amit a gyűlöletre akarsz használni, azt hasznosítsd másra! Alkoss valami szépet! Ez a döntés rajtad áll. Te döntesz arról, hogy mire és hogyan akarod felhasználni az univerzum végtelen energiáját! Az erővel bárki képes pusztítani, de egyben képes alkotni is. Ha pedig az emberi elme mely oly végtelen, mint az energia maga, akkor hát miért kellene azt pusztításra használni? Kreáljunk, és építsünk, javítsunk, vagy alkossunk új dolgokat. És máris tettünk

valamit a jövőnk felé vezető úton. A szeretet képes alkotni új dolgokat, és rendbe hozni, vagy feljavítani a régi dolgokat.

Teremts hát, és láss meg egy szép új világot!

Te teremtetted a jelent, és Te teremtetted a holnapot! Egyszer, amikor majd visszalátogatsz, és ha nem azt fogod látni, mit szerettél volna ma látni, akkor bús és komor leszel. És felteszed a kérdést: MIÉRT?

Miért jutott az emberiség a süllyesztőbe? A válasz igen egyszerű, amikor a szeretet szikrája elalszik a szemekben, akkor jön a sötétség. De miért is kellene addig várni? Miért kell várni addig, hogy a Sötétség Hercege felül kerekedjen? Még öneki is van lelke. Igen, van! Sötétséggel és gyűlölettel teli lelke van. Az ellenszer ismét csak a szeretet! Az ember képes elérni a magasságokban rejlő csillagokat, és az óceánok mélységeit. Messze-messze földeken és planétákon keressük az igazságot, hogy honnan jöttünk, és hogyan keletkeztünk, és persze hogy hová tartunk. Eközben meg elfelejtjük, hogy kik is vagyunk. Ha még a válaszok nincsenek is meg hogy mi történt a múltban attól még figyelhetünk arra, hogy mi történik ma. Ma a jelen pillanatban. Talán az univerzum legnagyobb rejtélye maga a szeretet. De, aki képes szeretni, arra az emberre nincsenek hatással mások. Mert ő maga a szeretet. Az erő Alfája és Omegája maga a szeretet. Képesek vagyunk szeretni, és hatást kelteni. Képesé kell, hogy váljon az ember arra, hogy szeresse önmagát, és szeresse fele barátját és fele ellenségét is. Hogyan tudunk hatással lenni, mint társas lény? Úgy, hogy természetesen kommunikációba kezdünk másokkal. Mennyire érdekes, és pont mit láthatunk nap mint nap? Az ember valahogy kezd visszahúzódnival a kommunikációtól. Oh... Persze. Most jön a kontra gondolat. De hiszen folyamatosan azt lehet látni, hogy az emberek kommunikálnak (mármint nyomkodják a mobiljukat). Milyen érdekes is, a szavak, mint szó, kezd elfelejtődni. Furcsa így nézni a jelenlegi világra. Persze... A szerelmünknek nyomunk egy *like* gombot vagy egy szivecskés képet. Aranyos gesztus, ez tény. De valljuk be őszintén, ne másnak, hanem magunknak, tényleg ez a szerelem vagy maga a szeretet? Egy *like* a képedre? Egy "csók" küldése a másoknak?

Igazából mikor mondtuk a szerelmünknek azt, hogy: szeretlek , drágám? Te vagy életem párja, és úgy fogadlak el , ahogy vagy... Veszélyes terep , nemde? De most őszintén? Keménység ide vagy oda. Férfiasság ide vagy oda. Romantikusság ide vagy oda. Igazából térjünk vissza az alapok alapjára. Ez maga a kommunikáció. A kommunikáció a kulcs. A kommunikáció felold mindent. Legyen az konfliktus, legyen az háború, legyen az veszekedés, vagy legyen csak simán nem kommunikáció. Tudtad, barátom, hogy a nem kommunikáció is probléma? Pedig igen. A nem kommunikáció az, ami. Nem kommunikáció. Ne féljünk kimondani azt, amit akarunk. Ne féljünk kimondani az, hogy szeretlek drágám! Ne féljünk kommunikálni. A kommunikációval megnyílik a híd és szeretet tud áramolni, egyik féltől a másik felé. Fura dolog? Tudom, hogy az, mert már nem használják az emberek. Kiveszőben van. Mikor láttál egy embertársad arcán komorságot, bánatot? Itt jön a kulcs, a megoldás. Hogyan tudsz hatást elérni másoknál? Igen, természetesen kommunikációval. Van itt valami nagyon furcsa, és nagyon igaz, nézd csak meg mi számít ebből igaznak számodra! Kommunikáció. Tulajdonképpen amikor kommunikálsz másokkal, akkor, hogy érzed magadat? Kedveled őket? „Szereted” azt a másik személyt, akivel kommunikálsz? Nyilván ebben az értelemben úgy kell érteni, mint akit kedvelsz, tiszteled, szereted, mint személyt, aki jobbat tesz percedet, napjaidat? Ugye, milyen furcsa? Akit kedvelsz / szeretsz, azzal kommunikálsz. Amit, és akit nem

szeretünk azzal pedig nem kommunikálunk. Mit gondolsz, tudsz hozni példákat ezekre az állításokra? Végül is csak az lehet igaz számodra, kedves barátom, amit elfogatsz igaznak. Nézd csak meg mi fog történni, akkor, ha odamész egy emberi lényhez, aki összevan húzódva, és látod a lelki gyötrelmeit. Mi fog történni, ha megkérdezed tőle, hogy: Helló, hogy vagy?

Teszteld le. Légy hatással másokra. Megtudod tenni, mert aki kommunikál az okozza a dolgokat, és hatásba tudja hozni a másikat. Az ember folyamatosan keresi a választ erre, keresi a választ arra. De igazából mi a kérdés? Térjünk vissza rá később.

Vizsgáljuk hát meg ezt a nézőpontot interaktivitás (két irányú párbeszéd) szerint. Igazából, kérdeztük-e már meg barátainkat, kedvesünk erről a témáról, hogy ők mit gondolnak a szerelem, és szeretet témájáról? Valójában sokkal könnyebben, és sokkal gyorsabban tudunk elsajátítani nézőpontokat, ha kérdezzük, ha rákérdezzük a dolgok hogyanjára, milyenjére, és utána csak meg kell hallgatnunk a másikat, hogy mit mond. Lehet, hogy számunkra, nem lesz reális, vagy nem lesz igaz, amit a másik mond. De igenis attól, hogy kérdezzük, megtudjuk a másik nézőpontját, megtudjuk a másik fél gondolatait. Sokkal előbbre tudunk jutni ezügyben. Érdekes, megint csak a kommunikáció. Kommunikáció a kulcs ahhoz létrehozzuk a szeretetet. De valójában mi a kérdés? Térjünk vissza csak rá később.

Számomra van egy nézőpont. Még ha furcsán is hangzik. De számomra az az igaz, hogy az a jó, ha szeretve van valaki, és viszont szeret.

Vagyis, elnézését felcseréltem a szavakat, mint oly sokszor. Az a jó, ha van valaki mellettem és szerelmes belém, és én viszont szerelmes vagyok belé. Olyan furcsa így ezt leírni, hogy őszinte legyek nem is szoktam így használni. Érdekes felismerés. Én magam is a két szót egynek veszem. Oly sokszor láttam már, hogy egy kapcsolat mely boldogan, és szerelemmel mélyen indult, és kitartott, és kitartott, hol rövidebb, és hol hosszabb ideig, de volt egy pont a kapcsolatok sűrűjében amikor már megszűnt létezni az, hogy “szerelmes vagyok” érzés. Helyét átvette az a szó, hogy “szeretlek”, azt is csak oly ritkán kimondva. Megmondjam őszintén, hogy mit gondolok? Számomra nem az a fontos, hogy létezik-e a megfoghatatlan öröm vagy a boldogság, mely szívünket berobbantja, és motivál, és arra készíti, hogy nap mint nap felkeljünk, és nekiinduljunk utunknak. Még az sem fontos, hogy ezt az érzést, hogy hívják.

A lényeg, hogy érezzük, és engedjük megosztani másokkal, a kedvesünkkel, a barátainkkal ezt az érzést, és cserébe ezt is kapjuk vissza. Egy biztos, hogy a világunk rossz irányba indult meg. De én hiszek egy szebb, és boldogabb világban.

Lásd meg te is ezt a szebb és boldogabb világot! Ahol ugyanúgy elérhetőek lesznek az áldott mobiltelefonok által elérhető végtelen internet sztrádái, de mellette az emberek visszanyerik azt a képességüket, hogy kezdjenek el újra kommunikálni, embertársaikkal.

A jövőt Te alakítod!

Egyetlen ember is képes változást hozni a világba. Lépjük hát meg, és tudom, hogy egy sokkal jobb, és szeretet teljes világot tudunk felépíteni. Képesek vagyunk szeretetet adni, és kapni. Képesek vagyunk szerelmet kisugározni, és szerelmet magunkba szívni (legyen az bármi is). Onnan fogjuk tudni, hogy a helyes úton járunk-e vagy sem, hogy az úton nem kell megállni, de elég ha haladás közben, csak egy ici-picit hátra billentjük fejünket, és ha a mögöttünk az eltávolodó úton, mely egyenlő a múltunkkal ott csak örömet, virágzást, és boldogságot látunk akkor hidd el nekem kedves barátom hogy jó úton jársz! Aki az igaz szeretetet és szerelmet választja, az maga után csak szeretetet és szerelmet hagy. Elvetve a szebb jövő magjait. Ez az

igazság, és nincs más igazság. A szerelem definícióját pedig hagyjuk meg a költőknek, hogy ők találják ki a meghatározást rá. Addig is mi szeressünk, hogy szeressenek. És utolsó gondolatként pedig.

Mi is lenne hát a kérdés, melyre a választ keressük? Nos, pontosan ez a kérdés! Mert ha már tudni fogod a kérdést, azonnal megtalálod a választ is, és annál a pontnál, a végtelennek tűnő keresés is abba marad.

U.I.: A boldogság igenis létezik, és kommunikációval bármit képesek vagyunk elérni!
Láss egy szép új világot! Köszönök neked mindent kedves Barátom!

Zenta város

Zenta város,
Te oly régi város
Zenta város,
Te történelmi város!

Borús felhő megjelenik,
A lakos pedig szomorkodik,
Borús felhő eltávozik,
A lakos pedig örömködik!

Itt folyik a Tisza is,
Csak úgy, mint az élet is,
Lakos megy, és lakos marad,
Zenta város örök marad!

A hangulat lehet borús,
A hangulat lehet vidám,
Mindegy mit gondolsz,
Az igazság itt vár!

Zenta város,
Te baráti város,
Zenta város,
Te vidám város!

Zenta, 2019.11.08

SZOLNOKI IRMA

A lányarc

Fáradtan ült az ágya szélén, kezében görcsösen szorította az injekciós tűt. A nővér tudta, hogy a fiókjában gyűjti, így az oltás után rögtön a markába nyomta. Nem lett volna szabad, de mindenki szemet hunyt felette, még az orvosok is. Itt mindenkire ráhagytak mindent. Nehéz szagú kórterem, hörgő, köhögő, betegek, sokat megélt, idős emberek. Ő az egyetlen fiatalember, nem is értette, hogyan kerülhetett ide. Sportos, eleven, mozgékony alkatát a gyengeség, a betegség, hirtelen, váratlanul verte le, rögtön a diploma megszerzése után. Ösztöndíjjal tanult, de munkába már nem állhatott, az orvosi ellenőrzés tbc-t állapított meg nála és azonnal ebbe a kórházba került.

Betette a tűt a fiókba, a gondosan, precízen, csoportosított túhalmazba. Két injekciós tű naponta, lassan hét hónapja már. Mindet eltette, kezdettől fogva, hogy emlékeztesse őt arra, hogy ide soha többé nem szabad visszakerülnie. Lefeküdt az ágyra, lazán, a paplan tetejére és egykedvűen bámulta a plafont, amíg a doktornő bekötötte és beállította az infúziót, mely apró cseppekben némán csordogált le ernyed, vézna karjába. Ma nem jön hozzá látogató. Nem is jár be hozzá más, csak a legjobb barátja, aki őszintén aggódik érte. Néha az anyja is benéz, de más soha. Megszokta már, beletörődött, hogy nem hiányzik a szeretteinek, de most kellett volna valaki, aki beszélget vele. Bármit bármiről. Éjszakánként ugyan beülhetett az ügyeletes orvos szobájába és a doktornővel hosszasan diskuráltak emberekről, szakmáról, életről, halálról, de ma nem volt hozzá ereje. Ma nem. Nem volt kedve semmihez. Fejét a párnába fúrta, talán azért, hogy ne hallja a szomszéd ágyon haldokló keserveit. Talán a könnyeit dugta el a kíváncsi szemek elől, akik tudni akarták, mit mondott neki négy szemközt a nagyvizit után a főorvos.

Ma tudta meg, hogy a kezelés eredménytelen. Öt év, legfeljebb öt év, ennyit élhet még. - Öt év, hiszen még nem is éltem! Iskola, egyetem, kórterem, csak ennyi volt? Hol van a feleség, a gyerekek, a munkahely, a szépen eltervezett jövő? Miért nem kaphatom meg? - sikított lelkében a sok kérdés, dobolt agyában a keserű kín. „Öt év, öt év...”, pattogtak a könnyörtelen határidejű szavak. A fáradtság, a fájdalom, lassan álomba ringatta. Arra ébredt, hogy a szemközti ágyon fekvő beteget elviszik. Szobatársai szerint éjjel gyakor érte a halál. Eltorzult arccal bámulta, milyen rutinosan, szervezeten tűnik el minden, ami a kisöregre emlékeztetheti. Fél évig reménykedtek együtt a gyógyulásban, s mára csak az emléke maradt. Ez történik majd vele is, így lesz, volt, nincs, egy pillanat és a semmibe hull. Elővette a mappáját, melyben a ceruzarajzait tartotta. A hosszú, üres, várakozással teli napok egyetlen vigaszát a rajzolásban lelte meg. Lerajzolt mindent, ami megtetszett neki. Tájékép, portré, mindegy, csak ne kelljen gondolkoznia! Minden rajz egy kis csata, legyőzni az üres papírt, értékes tartalommal tölteni meg a sima felületet.

Öt év... öt év, morzsolta agyát a félelem. Öt év és mindent elveszít. Nézte az üres lapot, majd a ceruza sebesen siklani kezdett a papíron. Gyors mozdulatokkal vázolta fel az ismerős lányarcot. Hónapok óta ott élt a képzeletében, az álmaiban. Gondolatban sétált a lánnyal, nevettek és csókolóztak. Igen, ő az, őt álmodta társnak, feleségnek, gyermekei anyjának. Lerajzolta a látomást, sietve formába öntötte a lány arcát, hogy el ne felejtse, mindig vele legyen, hogy nézhesse őt, amíg le nem telik az a szörnyű öt év. Még egy két satírozás a szem

körül, még egy halvány mosoly a szája szegletére és máris kész a portré, a kézzel fogható valóság, a lányarc! Észre sem vette a nagy igyekezetben, hogy a főorvos fölé hajol, nézi a portrét, és mosolyt erőltetve arcára, dicséri a képet. Nem kérdezi, kit ábrázol, sejtí a fiú érzéseit. - Holnap hazaengedem, már nincs miért maradnia. Megfelelő gyógyszerekkel, akár munkába is állhat, ha bírja a szervezete - szólt bátorítóan a főorvos, majd gyorsan elsietett.

Otthon minden idegennek tűnt. A szülei, a testvérei nem sokat törődtek vele. - Úgyis meghal..., mindegy már..., minek az neki, erre a kis időre – mondogatták egyre nyíltabban, s éreztették is vele, hogy ő ott már felesleges. Nem szólt, halkan tűrte, hisz nem volt hová mennie. A portrénak szép fakteret készített és az ágya fölé akasztotta, hogy minden reggel őt látva ébredjen, s este az ő arcával szenderedjen el.

A gyárban nem sokat beszélt, tette a dolgát, de nem barátkozott. A lányokra rá sem nézett, tudta, hogy felesleges lenne bármilyen kapcsolat. Szerették őt az emberek. Csendes, okos fiúnak ismerték meg, becsülték a tudását, de nem értették befelé forduló, már-már félszeg magányát.

- Bocsánat, köszönöm – szólt rá egy nap, egy lány, akit maga elé engedett a kijáratnál. A lány ránézett és mosolygott. Ő felkapta a fejét, zavarában motyogott valamit. A lány tovalibbent, eltűnt a hazafelé igyekvő dolgozók sűrű forgatagában. „Ez a mosoly, ez a mosoly! Ő az, ő!” El sem akarta hinni, félt, hogy csak a képzelete űz gonosz tréfát vele.

Másnap az ajtónál várta a lányt, talán újra jön, de ő maga sem hitte el, amikor feltűnt vékony kis alakja. Ráköszönt. A lány mosolygott, nem szaladt el, együtt mentek ki a gyárkapun. Szótlatlanul lépdeltek egymás mellett, sorsuk megpecsételődött, mindketten érezték az együvé tartozást.

A fiú nem udvarolt a lánynak, csak sétáltak és beszélgettek, vagy csak nagyokat hallgatva, némán üldögéltek egy padon. Jó együtt, ezt érezték mind a ketten. A lánynak is megvolt a maga baja, nehéz életét apja korai halála árnyékolta be. Adósság, félig felépített ház és a fájdalom, de sohasem panaszkodott. Vidáman csilingelt a hangja, sokat nevetett. Tudott a fiú betegségéről, vigasztalta, erősítette benne a hitet, hogy túlélheti, legyen bizakodóbb, higgyen az életben!

Egy nap a fiú váratlanul azt kérdezte a lánytól, miért nem hord kendőt a fején?- Szörnyen néznék ki benne, nem áll jól semmi a fejemen. Nézd, ha nem hiszed - kacagott és a nyakára simuló kasmír kendőt a hajára igazította. A fiú elámult, csak nézte a lányt és nem tudott megszólalni.

- Gyere – préselte ki végre magából – nézd meg hol lakom, mutatnom kell neked valamit! Azzal kézen fogta a lányt és szinte rohant vele hazáig. A lány nem értette a sietséget, de szó nélkül követte a fiút.

- Apu, Anyu, ő az... – szólt megilletődve félszeg mosollyal a fiú. Szülei barátságatlan arccal mustrálták, nem kérdeztek semmit, dolgukra hivatkozva mentek ki a szobából.- Ne bánkódj – vigasztalta az elszomorodott lányt. - Azt gondolják minek, úgyis meghalok, csak felesleges bonyodalmakat okozok. Ne törődj velük! Ide nézz! - és a bekeretezett képre mutatott. - Ezt a bizakodó tekintetű lányt akkor rajzoltam, amikor megtudtam, hogy csak öt évem van hátra. Ő testesíti meg a jövőt. Ő a reményem, az életemet őrző angyalom. A lánynak elállt a lélegzete. A kép, mint egy kis tükör, függött a falon. Zavarodottan állt a fejkendős lány portréja előtt, agyában kusza örvényként kavargtak a gondolatok. „Nem, ez nem lehet! De mégis, ez én vagyok! Nem az én arcom, nem az én fejem, de ez az összeszorított száj, ez a kis felsejlő mosoly, ez a távolba meredő, reménykedő tekintet...?”

Csöndesen hallgatta a fiút, aki lelkesen mesélte a kép történetét, az esztelenségnek tűnő sóvárgást, hogy lehet még élete. Mindent megértett. A fejkendőt, a tolakodás nélküli, visszafogott érzelmeket, a szeretetet nélkülöző, bizakodó fiú egyetlen vágyát a megértő társ után, aki, csak ő lehet.

- Igen – suttogta a kimondatlan kérdésre a választ a fiúnak.

Simogatás

Letérdelt az ágy elé, keze lassan végig siklott a takarón. Felesége hálás tekintettel nézett rá és nagyot sóhajtott:

- Ez nagyon jó.

- Tudom – válaszolta halkán és egy csókot lehelt asszonya arcára.

- Folytasd, olyan jó. Megnyugtat.

- Tudom – ismételte gyengéden, kezét a paplan alá csúsztatva.

Először a lábakat kezdte masszírozni. A talpakat, a lábujjakat, a térdeket. A combokat nagy óvatossággal cirógatta, nehogy felhorzsolja a lilára dagadt seprűvénákat. „Milyen selymes még mindig a bőre.” – gondolta magában és felsejlett előtte az első érintések gyönyöre. Fiatalok voltak, szerelmesen bújt a lányhoz, de hamar kosarat kapott. A lány nem engedett, csak simogatni hagyta magát. Forró, izgalmas pillanatok, buja vágyak játéka az arcon, a háton, a combokon. Rég volt, mégis mindennap átéli azokat a perceket. Minden érintés, minden simogatás ugyanazt váltja ki belőle ma is, ahányszor csak a feleségéhez ér.

- De jó, ne hagyd abba! – kérlelte asszonya, megszakítva a szép emlékeket.

- Eszemben sincs – súgta kedvesen és keze finoman érintette meg a melleket. Gyengéden tapintotta ki a mellbimbókat. De a vágy helyét ismét az emlékezés váltotta fel. Szeme előtt látta, az első érintéstől ágaskodó vágyakat, a szoptatásoktól meggyötört, fájdalmasan össze ránduló, duzzadt kebleket, a vizes borogatást, mely enyhítette az anyai örömök kínjait. „Mennyi fájdalom és mégis milyen boldogság, ha anyává lehet a test.” – villant át agyán a gondolat, ahogy a felesége hasára tévedtek ujjai. Félt hozzáérni még ma is, pedig hány éve már, hogy felvágták a gyönyörű bőrt egy méhen kívüli terhesség miatt. Csúnya heg maradt utána. Hányszor vigasztalta, neki nem számít a látvány, csak az a legfontosabb, hogy a felesége, a gyermeke anyja él! Hiába gyözködte, látta, hogy asszonykája minden szeretkezés előtt szemérmesen eltakarja a hasát. Félve adta át magát a gyönyörnek, nem akarta elhinni, hogy ő, a férje, a jóságáért és önmagáért szereti. Akkor kezdett feloldódni és kibékülni saját magával, miután a második fiút a világra hozta.

- Még mindig összerándulsz, ha hozzáérek a hegekhez – súgta a felesége fülébe, de az asszony nem válaszolt. Csukott szemmel, arcán fáradt mosollyal álmodott. Sokat szenvedett teste ernyedten pihent a férfitenyerek simogatásában.

Óvatosan eligazította a paplant és felállt. Kiment a konyhába, leült az asztalhoz. Könyökére támaszkodva, tenyerét az arcára szorítva, némán bámult maga elé. Nem gondolt semmire, csak a tenyere melegét akarta érezni. Azt a melegséget, mely az imént a szeretett testet járta végig, könnyíteni az utolsó perceket, azt, ami ezután pokollá fogja tenni a rá váró magányos éveket.

VERNYIK LÁSZLÓ

Erdőben

...Hátrébb a víz mart időt a sziklákba,
Itt többtonnás szikla hever...
Bársonyos mohák, zöldellő háta...
Itt avar illata, meg sár temet el!
Lépek, ... ágak nyúlnak ki utánam.
Kék köveken osont a hegyi patak!
Ős gyökerekben botlik a lábam,
Bukó napfény a hegyek hajában
kócait fészülő, zöld pillanat...

Én még csak meg sem köszöntelek Téged!
Hamar jött az este és hidegében.
Ott álltál, rám várva már nagyon régen,
a vízesésnél, a Mátra szívében!

Friss tájakat mutogattál nekem,
hol az "egy megegy", csak nagy ritkán kettő!
Mert az erdőben más az értelem,
s benne én is más leszek...! -Ijesztő!

Odaláncolt
az Este
önmagához.
Pedig még meg sem köszöntelek!
Az Erdőnek táncolt
tűlevél-teste...
-A fenyvesek...
Amott lombhullató, kitört ősi fák.
Éreztelek a levelekben,
a gyökerekben,
pedig még meg sem köszöntelek!
És talán már én sem voltam ott,
a napfény által lassan elhagyott,
szemeinktől kékülő hegyekben,
ahol egy löszfal épp ránk dőlni akart!
És nesztelen szeretkezéseinkben
csendesen láttuk meg egymás szemében
a békességnek rendjét,
és a zürzavart!
Miközben egyre öregült az este.
Emlékké vált ott minden pillanat.
Fatörzsek bújtak be emberi testbe!
-Meg sem köszöntelek!
A Hála elmaradt!

Csókom a lenyugvó napfényvel olvadt
lassan vált eggyé a világok zajával.
S én öledben születtem átható Csenddé!
Erdőd mélyén az örök hallgatással!

Líra

Belesek Hozzád, ha alszol,
ha Hold fényétől riad egy bogár...
Ágyadon araszol
arcod ívein át...
De ott megáll és megcsodál!
Légy se zümmöghet most a sarokban!
Ágyad felett csak vakolat reped.
Homokot hoztam
-nem virágot-
két marokban,
S homlokodban
én leszek az a mélyülő erezet...
mert szerettelek!
Homokot perget reszkető kezem...
Sziklákat kellene tolni már!
Mert, mikor Rád emlékezem
rettegni kezd tőlem a Halál!
-Táncolni kéne, lágy zene szóljon!
Nyitott koporsók,
vadóc nyarak!
Szelíd galambra támadjon sólyom!
És szívem-ez az ólom! -
mint az orsók
működnek, hogy szőjelek,
fonjalak!
Világokat teremtve gondolok Rád!
Ha rólad írok, a Minden "mámoros"
"Rád gondolom" egy világos Mámor
minden összes mámorát!
...S Te, miután letted a rokkád
újra átölelsz!
"Rád gondolom" a virágoskertek
összes összegyűjtött
illatanyagát!
És mint a gyermek...
újra megérezem
az elhagyatottságnak
fertelmes dögszagát!

Testvérek párbeszéde

V.T.

"Itt hagylak picit, ...elmegyek messze.
De újra láthatsz, ha lehullt a lomb...
...ha Isten-könny fagyott fenyvesekre,
s ha hidegtől kék távolban a domb!
Ha a nyár üszkein fűmag szárad
és forróságtól lesz rőt a tarló!
Iszap leszek, ha vén folyó árad,
...Búza leszek, vagy kezekben sarló!
A tollad leszek, én testvérbátyám!
Az "igazad" leszek, ha bántanak!
Igaz testvért még föld hord a hátán,
addig a szívben nem terem harag!
-Nézd csak, Lackó! - Az én szívem békés!
Nekem nem fáj, mi benned oly nagyon!
Nézz föl az égre, ott vagyok! ... Kék és
testvér-szíved szakadni nem hagyom!"

V.L.

Förtelmes érzés drága Tamásom!
Jobban jártam volna, ha Te temetsz!
-"Itt hagysz picit"? - Földi világon?
Az Égnek kellesz...Na jó...Hát mehetsz...

Fess meg!

Fess meg engem
tisztá színekkel!
S én szellőként
belengem
maradék életünk
cukormázás
térfoglalásait!
Létezel, léteünk!
Fesd meg a lelkem
igaz másait!
Felcicomázlak
szép szavaimmal!
El nem odázlak!
Fess le minket!
Hozom a vásznat!...
Veszek tiszta inget...
A festményen,
csak néhány ritka szín
szerepeljen!
Te légy a karmazsin
én meg a türkíz.
Az a kép énekeljen!
Vakítson!
(S hogy ne kelljen
feledni Téged)
...tanítson...
Fess a Boldogság
tisztá egére!
Angyalarcom legyen!
Babérozza szépségedet
a csendem!
Fess fel az Isten okos fejére!
Legyek bölcs homlokán
a ránc!
Fess oda engem!
Fess meg olyannak,
ahogy csak Te látsz!

Szeretlek

Szeretlek szenvedélyesen!
Máskor meg némán, félszegen.

Csendedet gyakran hallgatom.
S annyira jó, ha hallhatom!

Cukorízedtől szép a szám!
Fény a testem és fű ruhám!

Mozdulsz, s én benned mozdulok!
Taníts mindent, mit nem tudok!

Tanítsd a csillagok nevét
ha lesem az éjszaka egét!

Velem tedd! Mással senkivel!
Tanítsd meg, hol a Jupiter!

S reggel, te mutass fényt nekem!
Szójj bennem álmat, szójj velem!

Menjünk a boltba friss tejért,
Szálljunk a Holdra, mindenért!

Teljesen mindegy, mit teszel!
Míg élek bennem itt leszel!

S ha elhagysz (hisz hagyható vagyok!)
Szárnyszegetten rínak angyalok!

Ne hagyd szárnyaik veszni el!
Kellesz nekem, s az nekik kell!

Maradjon minden úgy, ahogy!
Ha nem vagy, ...minden összerogy...!

...ha... nem ...vagy...minden...összerogy...

ADY ENDRE (1877-1919)

Őrizem a szemed

Őrizem a szemed
Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

Világok pusztulásán
Ősi vad, kit rettenet
Űz, érkeztem meg hozzád
S várok riadtan veled.

Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

Nem tudom, miért, meddig
Maradok meg még neked,
De a kezedet fogom
S őrizem a szemedet.

Szeretet

Leányálom, hogy egy fiú
Virágot ad énnekem
Átnyújtja, és megköszöni
A sok boldog perceket
Átölelem megcsókolom
Mert az övé a szívem
Egymásba habarodtunk
Sírig tartó szerelem

Ámor nyila

Két szép szemed nézem éppen
Bele is remeg a testem
Pillantásod megbabonáz
Csak te kellesz és senki más

Lábam földhöz gyökerezett
Édes csókod megégetett
Álom ez vagy valóság?
Te tudhatod, senki más

ÚJ fiú

Emlékszel az első találkozásunkra?
ÚJ fiú voltál az iskolába'
Beléptél a tanterembe
Kiszúrtál magadnak engem
Mellém ültél szépen csendben
Nem volt kérdés beléd estem
Mi a neved?- kérdem halkán
Peti vagyok-válaszoltad
Honnan jöttél?-kérdem én
Kanizsáról válasz ért
Szerелеmbe estünk egyből
Virultunk a szerelemtől

Lánykérés

Rózsát árultam a téren
Odajött egy fiú éppen
Megkérdezte, mennyi szálja
Mert ő az anyjának szánja
Ahogy ő én rám pillantott
Tudtam a tény nem vitatott
Szerelmesen nézett énrám
Remegett a testem némán
Mevette az összes rózsát
S nekem adott boldog órát
Mekérte a kezemet
Felolvasztotta szívemet

Boldogság

*Amikor szemedbe nézek
Elcsuklik a hangom érted,
Amikor te rám mosolyogsz
Szívem hevesebben dobog
Mefogod a kezemet
Elrabolod szívemet
Boldogságom hol találom?
Rád nézek és most már látom*

Örök szerelem

Nagyot kacagtál te fiú
Nem vagy te egy kicsit hiú?
Tudtad tetszel én nekem
Elraboltad szívemet
Kimentünk a Duna partra
Sétáltunk mi kézenfogva
Nevetgáltunk oly sokat
Boldog minden pillanat
Fába véstük nevünket
Minden perc egy emlék lesz

KASZA KRISZTA

Pinti és a Lórúgás

Úgy érzem, mindkét szó magyarázatra szorul, kedves olvasó.

Mindkettő, mert furcsa lehet kívülállónak e két szót egymás mellett olvasni, még számomra is, 2 üveg bor után is, mit elszopogattam kandallóm mellett, amíg leírtam ezt a két sort, és a következő ködös okfejtést.

Pinti, alias Pintér Elektra, kedves távgépíronóm és lelki masszöröm volt, fiatal múzsám, akin nem fogott az idő, sem a bor.

Elfogultságom érthető, mert jómagam nagyon bátortalan, bizalmatlan, félig evilági könyvelő vagyok, aki ábrándozós perceiben sem mer kétértelmű szavakat nemhogy elmondani, leírni sem, mégis, e kis hölgy-akit címzetes múzsámnak nevezhetek - áttörte hallgatásom s félszegségem kapuját. Több irányból ostromolta szívemet, mely előtte oly megközelíthetetlen volt, s gyomromat, melyen át állítólag a szívhez vezet az út, mégpedig hegyaljai szilvás heknijével (*antigasztronómusoknak: sós palacsintalepény*), majd *Látrányi lórúgásnak* becézett háztáji pálinkájával, s végül, de nem utolsósorban- személyes varázsával.

Úgy adódott, hogy tetemes munkám okán hirtelen szükségem lett gépíronő segédre, de sajnos - mit tegyek - rosszul reagálok az ütemes kopácsolásra (ennek Mancsi néni a megmondhatója a 7.emeletről,akinek unokáját elhibázott lelkiállapotomban kidobtam az ablakon, mert a kis süvölvény a falat ütötte órákig játékkalapácsával-épp dolgozószobám ablaka mellett).

E fogyatékoságom okán tehát áthidaló megoldásként, álláshirdetést adtam fel, melyben - hosszú távú *távgépíronőt* keresek, havi juttatással, kultúra és szabadidő utalvány ellenében, szigorúan maximum évi egy személyes találkozással, az előbb említett emberkerülési okomból. Jöttek is sorra a jelentkezők, ám hirdetésemet rendre félreértelmezték: egyik gépelni nem tudott, másik telefonon érthetően beszélni, inkább csak dadogott, s nagy részük rideg vállatosságot során beismerte hogy távkapcsolat reményében válaszolt hirdetésemre, némi apanázs ellenében. Természetesen ezen jelentkezőket azonnal kitoloncoltam irodámból.

A sok alkalmatlan jelentkező közül megesett pillantásom egy csokor vadvirágon, mely épp az *Ő* hajában virított.

Rögtön egy hullámhosszra kerülünk, s kiderült, hogy ő emberkerülő lévén csakis távmunkában gondolkodik, nem bírja a monotonitást, s ahogy ő mondta, *ezt a mai cudar világot, így a négy falat szívesebben nézi otthon, mint kinn ezt a bűnös életet, ha nem veszem zokon.* - S mindehhez olyan szomorú ibolyakék szeme volt, mint a leglilább orgona, a legmélyebb tó, a legkedvesebb párizsi kék, szóval nem lehetett ellentmondani neki, s minek is, ha igényeink illetéknépp éppen találkoztak, s egymás főbiáit tolerálva, távmunkatársak lettünk.

Csupán egymás születésnapjain találkoztunk személyesen, ilyenkor fenséges ételekkel sietett fogadásomra, a fent említett földi javakkal, isteni nedűkkel, s mélykék melankóliával. Szerettem ezt a nőt, Isten a megmondhatója, miért s mennyire, de hogyan is tudtam volna felvállalni érzelmeimet, mikor oly hétköznapi dolgok sem mentek, mint az utcán való sétálás vagy a cigánykerekezés.

Leánykérés tehát szóba sem jöhetett. Születésnapja azonban vészesen közeledett.

Szerelmem vak hevében valami különlegeset akartam adni neki, amit sosem felejt el, amit csak én adok neki. (Ez, azt hiszem, utólag bevallva, maradéktalanul sikerült.)

Így jött, hogy fellapoztam a kerületi *randomrandiajánlót*, és kinéztem benne egy lovastanyán eltölthető teadélután, dupla hájasmuffinnal, s halk zeneszóval, két főre, hétfőre.

Meglepetésem nem titkolt szándéka az volt, hogy hátha kiesünk komfortzónánkból, s végre egymásba botlunk, úgy istenigazán, mint két eltévelyedett madárka, a világ kalitkájában. Miért ne juthatna nekünk ugyanaz az itató, s közös kis fészek félszeg életünkben, s talán nem csak távmunkatársam, hanem élettársam is lehetne ez a szívborzongató nőszemély.

Meghívásom eredményes volt, úgy tűnt, repesve várja a meglepetés ajándékot, s az együtt eltöltött napot.

Előző nap gondosan kikefélttem frakkomat, kalapomat tisztítóba vittem, hajamat kifehéřítettem, csillogott, mint a hókifli. Elegánsra vasalt öltönyömben érte is mentem kocsistól, inasostól. Hölgylem megilletődve ült be a bérelt konflisba, s mintha érezte volna, hogy ez a nap, ez a mai, ez különleges, járása még légiesebb, szeme még bársonylilásabb volt, mint valaha.

A találkozőnk jól sikerült, igen. A magunkkal hozott Látrányi *lórugás* és egyéb kísérőitalok kitöltése közepette kérte, hogy szólítsam Pintinek, s kérdésemet megelőzve nevére rá is szolgált az azon nyomban felhörpintett 2pint töménnyel.

Úgy éreztem, itt van szándékkinyilatkoztatásom ideje, de sajnos, az elfogyasztott étkek és zenebona után metakommunikatív lánykéresemről megrémülve neki hirtelen felindultságában lovagolni támadt kedve, s mielőtt bármit mondhattam volna, el is rohant a legközelebbi mént megülni (gondolom, menekülőre fogva a dolgot).

Ám az a hirtelen történésektől megriadva olyan elemi erővel rúgott bele, hogy életét már nem sikerült megmenteni, csak testének martalékait sikerült kihalászni a csúszós - hideg csalitasból. Sosem felejttem el, szeme még mélykékebb volt, mint életében, ahogyan elém hozták vászonlepedőben, elbúcsúztatni a drága testet. A lórugás végzetes volt.

Életem ezen mégis emlékezetes napján megtanultam, hogy nem csak a *látrányi lórugás* lehet ártalmas, sőt végzetes, hanem egy nagyon is romantikus leánykéresem is.

Ki - ki maradjon a kaptafájánál, én pedig a könyvelésnél, ezért úgy adódott, hogy most épp *távvezetőnőt* keresek, aki hetente legalább egyszer kitisztítja lakásom és lelkem koszos zugait, esetenként auramasszázzsal, de csakis homeotelepatíával, mert hozzám ugyan nem ér többé egy nő se, se a testemhez, de semmiféleképp a lelkemhez, és punktum, mélykék szeműek kíméljenek, **köszönöm!**

HAVASRÉTI ROLAND

Az Álmodó

Ágnes ápolónőként végzett. Fél éve pályázgatott már, mikor behívták egy helyi kórházba. Az interjú sikerült, Ágnes lehetőséget kapott, és bár éjszakás műszakban kezdett, nem panaszkodott. Első munkanapján, pár órával korábban ment be, hogy az, utolsó viziten képet kapjon az osztályra felvett betegekről. Tizenhét beteg várta a felépülést, és egy huszonöt éves fiú feküdt a négyes ágyon. A gépek szerint ismeretlen eredetű betegség miatt haldokolt.

Este kilenc is elmúlt, mire az osztály elcsendesedett, csak a gépek búgtak, néhány monitor, és apró led villogott jelezve, hogy minden normálisan működik. Ágnes lemosta a betegeket, és tisztába tette, amelyikük igényelte. Amikor a négyes ágyon fekvőhöz ért, látta, hogy a fiú alszik. Leült mellé az ágyra, és szép metszésű arcába nézett. A fiú álmodhatott, mert lehunytt szemhéja alatt a szemgolyói mozogtak. Megmerítette szivacsát a vízben, és lehúzta a takarót az álmodó testéről. A fiú rendkívül jó testfelépítésű volt, barna bőre alatt az izmok mozdulatlan gépezetként várták, hogy gazdájuk életre keltse őket. De, nem ez volt, amitől az ápoló halkán felsikkantott, és a pupillái kikerekedtek közben. A fiú testén nagyon sok forradás éktelenkedett, és Ágnes azt is meg tudta állapítani, hogy ezeket a sebeket nem orvos keze húzta össze, hanem maguktól hegedtek be, szabdalt, vastag széleket hagyva emlékül, az utókor számára. Lemosta a fiú testét, majd megsimogatta a homlokát, mikor az alvó szemei felnyíltak, és ránéztek. Még soha senki nem nézett rá így!

– Semmi baj - mondta. - Megmosdatlak. – A fiú nem válaszolt, csak felemelte egyik erős karját, és megsimogatta vele a lány arcát. – Köszönöm, hogy eljöttél hozzám Rebeka. Nem hittem, hogy meglátogatsz.

- A nevem Ágnes. Ápolónő vagyok ebben a kórházban. – válaszolta a lány, és talán ekkor tudatosult benne először, hogy a fiú nincs ébren, álmodik csupán, mert az arcán átsuhant egy boldog mosoly.

- Azt kéred, hogy meséljek neked valami szépet? – kérdezte szinte suttogva, és teste megrázkódott, mint egy bontásra váró hatalmas épület.

- Nem tudok neked szépet mesélni. Elvittél magaddal mindent, ami nekem szép volt, és itt hagytad cserébe őket. – mutatott a távolabbi sarokba, majd hirtelen felült, és jobb karjával megpróbálta maga mögé tolni az ápolónőt.

– Megvédelek. – mondta, majd baljával, mintha csak egy tört húzott volna ki az oldalán levő tokból, valamire felkészült. Ágnes döbbenetben húzódott hátra. Az Álmodó barna bőre alatt hullámzó izmok olyan összhangban kezdtek el működni, amit csak egy igazi zeneművész lett volna képes megkomponálni, és kottába önteni. Ágnes egyszer megpróbálta visszatolni az ágyra a fiút, de rájött, hogy az álmaiban harcoló ember, még inkább ellenáll. A képzeletbeli kés dolgozott, és gyakran érintette vele önmagát is. Két óras küzdelem után a verejtékben úszó Álmodó lecsitult, és Ágnes szomorú szemekkel törölte szárazra a fiú testét. Érezte, hogy valami rettenetes dolog szemtanúja volt az imént.

Másnap nem állhatta meg, és megkérdezte a lányokat, mit tudnak róla. Ők azt mesélték, hogy a fiú nagyon szerelmes volt, egy Rebeka nevű lányba, aki az ismerősei szerint éveken át hitegette őt, és játszott az érzéseivel, majd egy nap belerúgott a földön térdeplő ifjába, és távozott. Soha többé nem jött vissza. A srác meg hát, ez lett belőle.

A következő estén, felkészültebben várta, hogy az Álmodó megmozduljon, és ezúttal hagyta is, hogy a „felébredő” fiú ne csak megsimogassa az arcát. Ágnes megfogta a kezét, és magához húzta.

- Itt vagyok. – suttogetta neki, és a fiú, arca boldog mosollyal reagált.

- Azt kéred, hogy meséljek neked valami szépet? – kérdezte.

- Igen. Mesélj nekem, kérlek. – válaszolta. Már azt hitte, a fiú tényleg ébren van, és hozzászólt, amikor azon a szép arcon az iszonyat legfelsőbb foka jelent meg. Az Álmodó világa ekkor, kisugárzott a testéből, és megérintette a lányt is, aki örökre beleszeretett a fiú lelkébe.

Ekkor kezdődött el minden...

Két héttel később, amikor a műszakja után odahaza a zuhany alá állt, testén kék, zöld színekben váltakozó sérülések, ujjlenyomatok éktelenkedtek. Ágnes lemosta magáról az éjszaka lidérceit, és zokogva ült le a zuhanytálcába, mert minden éjjel egy, a számára felfoghatatlan világban járt az Álmodó által, amiben a szerelem érzésének valódi értelmét fedezte fel, és a csalódás hozamát, ami emberfeletti módon emésztette el az Álmodó életesszenciáját, amit senki sem értett volna meg. Ágnes ma már értette, hogy honnan vannak a sebek az Álmodó testén, és azt is, miért nem látta őket orvos. Azt hitték volna, hogy öngyilkossági kísérletek, pedig ő már tudta, mi több, a saját testén érezte, hogy az Álmodó csupán önmagát akarta megvédeni az átka ellen.

Már az első hét után beszélt az orvossal, és elmondta neki, milyen észrevételei vannak a négyes ágyon fekvő betegről, és azt is, hogy szerinte a fiút a szerelmi csalódása öli meg, és annak szörnyei, amiket az elméje létrehoz. Az orvos úgy nézett vissza rá, hogy Ágnes azonnal megértette az álláspontját.

- Maga egy hete jött ide hozzánk, igaz? Remélem, szeretné megtartani a munkáját kedves. Nem létezik olyan diagnózis, amiről ön beszél nekem. Kérem, ezt felejtse el.

Azon az éjjelen Ágnes, szivaccsal a kezében várta az elkerülhetlent. Nézte az Álmodó arcát, és már tudta, mikor kezdődik el. A fiú megmozdult, izmos teste megremegett, arcán a szerelem boldog, és tiszta érzései látszottak, ahogy lassan felnyitotta elképesztően tiszta, kék szemeit, és ráemelte őket. Ágnes imádta a fiú tekintetét magán érezni, bár ma már tudta, hogy az Álmodó nem látja őt. Most is a kedvesét, Rebekát láthatja közeledni valahol az álmai peremén. Elemi tisztaságú érzései megérintették az ápolónő teljes lényét, amikor a kar, ismét felemelkedett, és ő azonnal belesimította az arcát az Álmodó tenyerébe, bár tudta jól, hogy ezzel óriási hibát követ el. Ismerte már őt. Tudta, hogy ma éjszaka is eljön érte a rettenetes kín, amit képzelt kedvese bocsájt majd rá, és ő védekezni fog, nem tudva, hogy közben Ágnest bántja vele. De a

lány ekkor már tudatosan vállalta ezt a kockázatot, mert hitte, hogy segíthet az Álmodón. Ekkor a fiú megszólalt.

- Azt kéred, hogy meséljek neked valami szépet? – Ágnes a könnyeivel küszködve válaszolt.

- Igen, kérlek, mesélj nekem valami szépet. – Várta a fájdalomtól eltorzuló arcot válaszul, de ezen az éjjelen a fiú csak szomorúan elmosolyodott. – Szép mesét mondani neked, nem tudok. Fájdalomról mesélhetek csak, amit magad mögött hagytál nekem örökségül. Múltbéli szellemeket, akik kísértenek álmaimban, olyan lényeket, akiknek más dolguk sincs, csak kiszakítani az ember lelkét a bensőjéből, és savas nyálat csorgatni rá, amiben szenvedve vonaglik a tudatod. Tüneteményekről mesélhetek neked, akik felveszik a szerelmed alakját, és elhitetik veled, hogy vége van a szenvedéseidnek, és te patakozó könnyekkel az arcodon hálát suttoatsz, hogy végre, vége, és megfoghatod karcsú, fehér kezét. De, amint hozzáérsz a tünetemény már nem az a kedves arc. Maga a fertő néz le rád és nekiugrik a torkodnak, te meg fulladozva és eszelős sikolyokkal ébredsz fel, majd rájössz, hogy csupán álmodtál. De jön a másnap, és a sötétség birtokába veszi nem csak a világot, hanem az elméd is. Idővel, megtanulod kezelni a fájdalmad, a nappal óráiban erős vagy, és tudod háritani a rád törő emlékek okozta sokkhatást. Majd jön az éj, és a sűrű félhomály alatt vele kúszik a valótlanság tudata is. Alszol, így nincs mentális pajzsod, ami megvédené tőle. Ezt használja fel ellened, és azonnal öl. A te alakodban érkezik mindig, Rebeka. És én elhiszem, hogy tényleg te jöttél vissza hozzám.

- Itt vagyok veled. Visszajöttem. – zokogta könnytől ázott arccal Ágnes.

- Igen. – válaszolta a fiú keserűen, és erős teste megfeszült, mint minden alkalommal, mikor tudja már, hogy mi jön ezután. Még egyszer megsimogatta Ágnes arcát.

- Minden éjjel pontosan ugyanezt mondod nekem, mielőtt kinevetnél, és rám szabadítanád őket.

- Nem! – kiáltott fel Ágnes. – Én nem tudtam hallod? Én nem tudtam, hogy ezek a végzeted szavai!

Ágnes kitepte magát a fiú erős ujjainak szorításából, majd felkapta a lavórját, amiben a vizet hozta, és teljes tartalmát a fiú arcába zúdította. De az Álmodó ekkor már messze járt. Erős karjai lehanyatlottak, már nem forgatták képzeletbeli késének pengéjét, teste nem mozdult, hogy védje magát, vagy támadja az ellene fellépő iszonyatot. Ágnes a vészjelző gomb felé kapott, majd keze megállt a hívógomb felett, és visszanézett az ágyra hanyatló fiúra, aki vizes testével már nem mozdult többet. Ágnes keze is lehanyatlott, majd odafeküdt maga is az ágyra. Ajka megkereste, és megtalálta a fiúét. Csókja után felemelte a fejét, és lenézett a fiú most már békés arcára.

- Menj. Álmodd végre a saját álmod. – mondta neki, majd átkarolta a most már mozdulatlan embert. Forró könnyei utat találtak szorosan lehunyt szemei alól, és összekeveredve a vízzel, ami az egész ágyat átáztatta, kihültek. Ágnes magához húzta az Álmodó testét, és halkan dúdolni kezdett egy régi dallamot. Feje ott feküdt a fiú masszív mellkasán, kezének ujaival simogatta a testét, és végtelen szeretetében ott is aludt el.

Másnap a reggeli műszak találta meg őket, egymásba fonódva, mint két egybe forrt lélek feküdtek az ágyon. Az egyikük már nem mutatott életjeleket, míg a másik, a saját álmát álmodta tovább.

SCHÖNAUER BARBARA

Tisztán, kéken

Kipihenten ébredt. A fiatalság adománya egy mélyen átaludt éjszaka, mely a fáradság emlékét is képes elűzni. A szépségápolás egyetlen általa használt formája, mely hihető, érezhető és még megadatik.

Ma nagyon szép akart lenni. Ez az akarat, s az alkalom, melyre készült különösen széppé tette.

Furcsa, mégis boldogító érzés volt az utolsó randevúra menni. Elbúcsúzni egy testnek-léleknek kedves embertől. Utoljára látni őt, még egyszer beszélni vele és lezárni közös történetüket.

Nem beszéltek róla, mégis tudta, hogy ma ez fog történni velük. Érezte belül, elfogadta, akarta, várta. Mert lehet egy szerelem elviselhetetlenül jó, amit ők nem is hívtak szerelemnek, mert sokkal több volt annál. Vagy csak nem akarták, hogy azzá fejlődjön? Vagy odáig süllyedjen? Mi is volt ez egyáltalán?

Mint egy menedékház a keresés sűrű erdejében, ahol jó megpihenni, s ahol minden pillanatban ott van a tovább indulás közelsége, mely kinccsé teszi az ott töltött napokat. S ha itt az idő, indulni kell tovább megerősödött lélekkel, várakozó szívvel.

Most így érezte magát. Erősnek és nyitottnak, hogy egyedül folytassa útját.

Szép volt a nyár. Kellemesen meleg és izgalmasan szellős.

Csupa kékbe öltözött, mert abban tetszett neki a legjobban. A fehéreneműtől a cipőig minden kék volt rajta. Haját is úgy fogta össze, ahogy neki kedves, amely puha volt és méz illatú.

A méz, mint a természet eszenciája! Akár egy cseppje is édes és illatos. Olyan sűrű, hogy kicsivel is eltelsz. Ragadósan vonz magához és émelítően eltelít. Fénye és gazdagsága minden porcikádba elér, betöltve a réseket gondolataidban. Ilyen volt ez a kapcsolat is. Tömény, mint a méz, amelyből ha sokat eszel, megbetegít, de előbb megundorodnál tőle, ha ez lenne egyedüli táplálékod. Úgy bánt hát vele, mint a kinccsel, csak annyit elfogadva, amennyi az élethez kell.

Az ő életéhez. Amelyben most lezárja a mézesüveget, még a kanálról lenyalja az utolsó cseppeket, hogy semmi se vesszen kárba.

Mert minden a helyére került, amit kapott, s mindent odaadott, amije volt. Tisztán és őszintén.

Korán elindult, hogy nyújtsa az időt, nem akart rohanni, nehogy egyetlen érzést is elmulasszon útközben. A buszról leszállva gyalog tette meg az út utolsó részét. Lassan sétált át a Duna fölött az Erzsébet- hídon. Alatta és fölötte minden úszott, olyan tisztán és kéken. Hirtelen elöntötték az emlékek. Az a Thököly úti padlásszoba, ahol a sarokban állt az öreg ágy, mely minden titkuk ismerője, a hatalmas kék takaró, mely minden örömük és fájdalmuk védelmezője volt. Azok a téli kirándulások, amikor a nagy kék kabát melegítette, s az esti fürdő, abban az aprócska, kék fürdőszobában.

Nyugodt volt a lelke, ahogy lefelé sétált a hídról, mert a kavargó emlékek nem szültek benne szomorúságot. Könnyűnek és gazdagnak érezte magát. Nem gondolt a holnapra, sem arra a hosszú útra, ami rá vár. Eltelt a finom nyári levegővel, s csak mosolygott, ahogy a park mögött befordult a vendéglő felé.

Már ott várta a teraszon, egy széken ülve. Kék inge tisztán kirajzolódott a nyári napsütésben.

JUHÁSZ GYULA (1883-1937)

Szerelem

*Én nem tudom, mi ez, de jó nagyon,
Elrévedezni némely szavadon,
Mint alkonyég felhőjén, mely ragyog
És rajta túl derengő csillagok.*

*Én nem tudom, mi ez, de édes ez,
Egy pillantásod hogyha megkeres,
Mint napsugár ha villan a tetőn,
Holott borongón már az este jön.*

*Én nem tudom, mi ez, de érzem,
Hogy megszépült megint az életem,
Szavaid selyme szíven símogat,
Mint márciusi szél a sírokat!*

*Én nem tudom, mi ez, de jó nagyon,
Fájása édes, hadd fájjon, hagyom.
Ha balgaság, ha tévedés, legyen,
Ha szerelem, bocsásd ezt meg nekem!*

Tartalom

SZOHNER GABRIELLA.....	2
F. PUSZTAI KAROLINA	5
DIÓSZEGI JUDIT	25
BODA ZSÓFIA BORBÁLA, <i>Buksi</i>	28
OLÁH SZABOLCS	29
SZAKÁCS ZSÓKA	31
TÓTH ÁRPÁD.....	33
BABOS ZSÓFIA.....	34
CSENDES RAMÓNA	35
HOLCZER DÁVID.....	38
TÁTRAI S. MIKLÓS.....	39
FEKETE ZOLTÁN.....	50
KOVÁCS ÁDÁM MÁTÉ.....	52
ERDŐDI MAYA.....	54
BAJZIKNÉ PANNI.....	58
SZIGETI ATTILA	60
SZOLNOKI IRMA	65
VERNYIK LÁSZLÓ.....	68
ADY ENDRE.....	72
BAUDENTISZTL EDIT P.P.I.....	73
KASZA KRISZTA.....	75
HAVASRÉTI ROLAND.....	77
SCHÖNAUER BARBARA	80
JUHÁSZ GYULA	81

Kiadó:

KÉK-FEHÉR KIADÓ

Pápa, 2020. augusztus

IMPRESSZUM

*Kiadvány címe: **Szerelem, szeretet** (e-antológia)*

Kötetünk e-pub és pdf formátumban is megjelenik!

Kiadó: Kék-Fehér Könyvkiadó (Pápa) – MINDEN JOG FENNTARTVA!

Email: kekfeherkiado@gmail.com

*Felelős kiadó: **Rátz Ottó** elnök, szerkesztő, a Kék-Fehér Könyvkiadó alapító igazgatója*

Kiadás éve: 2020.

ISBN 978-615-81211-4-9 (epub) * ISBN 978-615-81211-5-6 (pdf)